Stephanie James

În brațele unui necunoscut

Editura CONI

STEPHANIE JAMES

În braţele unui necunoscut

Traducere de LULI FILIPESCU

EDITURA CONI
BUCUREŞTI, 1994

Coperta: VASILE SOCOLIUC

BODY GUARD

I

Aparent, Jake Devlin n-avea deloc aspectul unui bodyguard.

Intrigată, Sabrina McAllaster verifică din nou adresa mâzgălită pe dosul unei cărţi vechi de vizită. Se înşelase oare? Nu, nu era vorba de nicio greşeală!

Privirea ochilor castanii se fixă din nou asupra bărbatului aşezat turceşte, care trona în mijlocul unui grup numeros de copii aşezaţi ordonat pe saltele de gimnastică, într-o sală separată de hol prin geamuri mari. După spusele unei doamne pe care tocmai o întrebase, era vorba chiar de Jake Devlin.

În faţa lui, vreo doisprezece copii de şase-şapte ani, îmbrăcaţi în alb ca nişte judocani, îl mâncau literalmente din ochi. După anunţurile afişate la poartă, micii drăcuşori practicau sub conducerea lui Jake Devlin un sport cu nume bizar de care Sabrina nu auzise niciodată. Totuşi, meseria de documentaristă şi neobosita ei curiozitate o împinseseră să se intereseze de subiectele cele mai diverse şi câteodată chiar năstruşnice.

— De necrezut! E prima oară în săptămâna asta când micuţul meu Blake e cuminte. De obicei, ai jura că e un pachet de nervi! Of! dacă aş cunoaşte metoda acestui Jake Devlin, şopti una din mămicile care o înconjurau pe Sabrina.

Amuzată, Sabrina îi aruncă o privire întrebătoare fermecătoarei femei care, ca şi ea, aştepta răbdătoare în hol.

— Copiii par foarte atenţi! spuse ea încet.

— Oh! Poate vreţi să spuneţi că-i sorb cuvintele de pe buze. Nu-mi cred ochilor! Dacă şi-ar asculta aşa părinţii şi profesorii, ar fi o adevărată minune.

— Dar ce-i învaţă… exact? întrebă Sabrina.

— Habar n-am! Blake mi-a mărturisit că Jake Devlin îi învaţă să-şi stăpânească forţele fizice şi spirituale. Mă îndoiesc că Blake e capabil să-mi furnizeze nişte explicaţii mai precise, dar ce contează! Rezultatul este cel pe care-l vedeţi, aceste lecţii sunt deci folositoare.

— Nu vă temeţi că va profita de forţa lui ca să-i ia la bătaie pe colegii de clasă?

La această remarcă, mama lui Blake surâse şi exclamă:

— Oh! nu! Cel puţin aşa sper şi… până în prezent nimeni nu mi-a dat încă telefon să se plângă de băiatul meu. Şi apoi am convingerea că Blake va şti să aleagă partea bună a acestui curs.

O altă tânără femeie interveni în discuţie, aruncând chiar o poantă.

— Fiica mea urmează şi ea aceste lecţii, iar fiul meu John aparţine grupei de avansaţi, dar n-a avut niciodată nici cea mai mică problemă. John ştie acum că poate ţine piept tuturor băieţilor de la el din şcoală şi, sigur de asta, nu încearcă să se fălească demonstrând-o!

Descumpănită, Sabrina studie plină de interes pe frumoasa roşcată care se băgase în vorbă. În mod evident, exprima opinia tuturor mamelor prezente, căci fiecare din ele părea că-i împărtăşeşte punctul de vedere.

— Nu-mi imaginam că domnul Devlin se ocupă şi de copii, remarcă Sabrina cu o voce timidă.

Faptul că un bodyguard profesionist putea fi înconjurat de copii şi adolescenţi îi părea bizar şi chiar nepotrivit.

— De ce nu? De altfel, refuză adulţii.

— Eu aş înnebuni dacă mi-aş petrece toată ziua cu drăcuşorii ăştia! Probabil că poseda un magnetism deosebit! exclamă cea de a patra mămică.

— Cel mai extraordinar lucru e faptul că nu ridică niciodată tonul! adăugă cineva. Jonathan vine aici de trei luni şi nu l-am auzit niciodată pe Jake Devlin certând pe cineva. În timpul cursurilor domneşte totuşi o disciplină exemplară.

Ca pentru a sublinia justeţea celor spuse, toate femeile aprobară tăcute din cap. Perplexă, Sabrina îndrăzni să lanseze o nouă sugestie.

— Poate se tem de el?

Un hohot de râs general constitui răspunsul.

— Oh! nu! Aşteptaţi sfârşitul orei şi vă veţi convinge singură!

Exact în acel moment, Jake Devlin bătu din palme şi douăsprezece siluete subţirele se ridicară la unison. Fascinată, Sabrina văzu cum grupul de copii îşi salută respectuos profesorul care le răspunse cu politeţe.

Apoi se răspândiră într-o înghesuială de nedescris şi Sabrina nu-şi putu împiedica un zâmbet în faţa acestei veselii zgomotoase a elevilor. Câţiva fugiră spre mamele lor, în timp ce alţii nu-l părăseau pe Jake Devlin. Unul îi povestea aventurile unui greiere verde pe care-l găsise în ajun pe marginea

unui iaz, un altul se agăţa de mâna lui ca un înecat, iar un al treilea dansa frenetic în jurul lui. Fiecăruia, Jake Devlin îi acorda aceeaşi atenţie şi amabilitate.

Jake aborda o ţinută simplă: nişte blugi prespălaţi şi o cămaşă neagră care lăsa să se ghicească un corp suplu cu muşchii lungi şi puternici.

Sabrina îl observa cu atenţie pe acest bărbat surprinzător pe care mama ei i-l impusese. Părea cam de treizeci şi cinci de ani şi, în mod vizibil, nu avea nimic comun cu acei bodyguarzi cu umeri de luptător care înconjoară în mod obişnuit pe mai marii lumii. Sabrina se simţea în mod cert uşurată că nu are de-a face cu una din aceste gorile, dar cum nu avea nici un fel de experienţă în domeniu, se întreba neliniştită dacă ar fi avut de câştigat angajându-l! Fără îndoială, un tip numai bicepşi şi înarmat până în dinţi n-ar fi fost o companie agreabilă, dar, cel puţin, un asemenea individ ar fi fost uşor de manevrat! În timp ce, cu Jake Devlin nu era deloc sigură de asta…

…Avea nişte ochi… mari şi cenuşii care o priveau cu o răceală de gheaţă, ca şi cum Jake Devlin încerca să răspundă cu ostilitate interesului pe care i-l purta Sabrina; ochii mari, cenuşii cu profunzimi nebănuite… În mod categoric Jake Devlin nu era o fiinţă simplă.

Inteligent, prudent şi… poate periculos, gândi ea fulgerată de o idee. Doamne! În ce viespar se aventura? De ce mama ei o împingea într-o asemenea cursă?

Ca şi cum îi ghicea gândurile şi spaimele, Jake Devlin îşi opri privirile asupra ei. Mult timp o ţinu sub focul ochilor cenuşii şi severi, examinând-o cu atenţie, fără urma de îngăduinţă. Din fericire, asemenea unui pisoi care se linguşeşte pe lângă un leu, un puşti îi atrase atenţia.

Imediat, expresia îngheţata se şterse ca prin farmec. Înmărmurită, Sabrina remarcă licărul de tandreţe amuzată care-i lumina ochii, surâsul indulgent care-i îndulcea linia fermă a buzelor pline şi senzuale.

Se aplecă spre copil şi o undă de lumină aurie îl învălui, subliniind reflexele părului castaniu, tăiat scurt.

Totuşi, când îşi îndreptă privirea spre mamele care aşteptau răbdătoare la intrare, orice urmă de familiaritate dispăru de pe chipul lui. Jake Devlin nu căuta nici prietenie nici altfel de legături, gândi Sabrina, privindu-l cum se întreţine cu câteva din persoanele prezente.

În sfârşit, când toată lumea plecase. Jake Devlin catadicsi să-i adreseze şi Sabrinei cuvântul.

— N-a mai rămas niciun copil. Presupun că pe mine mă aşteptaţi. Mă înşel oare? spuse el cu o voce caldă şi puţin răguşită, cu inflexiuni ciudat de tulburătoare.

— Mă numesc Sabrina McAllaster. Cred că vizita mea v-a fost anunţată, răspunse ea întinzându-i mâna.

Deloc surprins, el aprobă şi-i cuprinse degetele fine, spre marea uimire a Sabrinei, care avu impresia că un pumn de fier îi strivise mâna.

Se degajă şi-i aruncă furioasă:

— Nu vă cerusem o demonstraţie a talentelor dumneavoastră, domnule Devlin!

Remarca Sabrinei nu păru să-l mire.

— Departe de mine un asemenea gând, domnişoară McAllaster. Doream doar să mă arăt curtenitor. V-am făcut vreun rău? se interesă el pe un ton inocent.

— Nu vă neliniştiţi, am o cremă bună şi o s-o folosesc imediat ce ajung acasă.

— V-aţi supărat?

— Să zicem că nu apreciez acest gen de politeţe! Ştiţi bine ce putere aveţi! V-am văzut lucrând cu copiii; niciunul dintre ei n-a părut să sufere când i-aţi strâns mâna, replică ea.

Zărind un fotoliu, Sabrina se aşeză şi Jake Devlin se instală imediat în faţa ei.

— Ei mă iubesc; în schimb, am sentimentul că nu încercaţi nici cea mai mică simpatie la adresa mea.

Surprinsă de această remarcă directă, Sabrina îl privi o clipă. Unde naiba vroia să ajungă?

— Sunt dezolată dacă credeţi că nu vă admir la fel ca elevii dumneavoastră, dar e prima oară când am de a face un bodyguard. Vă rog să mă scuzaţi dacă n-am respectat eticheta. Acum, aş prefera să revenim la subiect, domnule Devlin; sunt cam grăbită.

— Dacă v-am făcut vreun rău, regret nespus, răspunse el, examinându-i mâna.

— Chiar aşa?

În mod curios, Sabrina nu mai simţea nicio durere şi avea impresia agasantă că Jake Devlin ştia asta.

— Da, sincer. De obicei nu fac asemenea copilării, dar păreaţi atât de contrariată de întâlnirea noastră încât n-am putut rezista tentaţiei de a vă

arăta cât de nesuferit pot fi uneori. Nu se va mai întâmpla, vă asigur.

— Sper. Şi acum să trecem la afaceri, vă rog, răspunse ea sec.

Jake Devlin zâmbi, părea că vrea să câştige timp. Frumoasa lui privire cenuşie şi impenetrabilă întârzie pe chipul, pe surâsul ei, cercetând-o.

Puţin enervată, se făcu că nu bagă de seamă insistenţa ochilor inchizitoriali. Manifestând o severitate excesivă în privinţa propriului său fizic, Sabrina avea tendinţa să-şi găsească mai multe defecte decât calităţi, de aceea interesul domnului Devlin o deranja.

Era nemulţumită mai ales de faptul că era mică de statură, ceea ce îi dădea o aparenţă de fragilitate în timp ce se simţea în mod invariabil atrasă de bărbaţii înalţi.

Totuşi era armonios proporţionată şi ţinuta clasică îi sublinia de minune formele perfecte. Într-un acces de bravadă, îmbrăcase nişte blugi negri, mulaţi pe trup şi strânşi pe glezne, care se potriveau perfect cu cizmuliţele din piele moale; o vestă neagră, răscroită, punea în valoare o adorabilă bluză albă. Totuşi severitatea acestei toalete era dezminţită în mod ciudat de bogăţia părului castaniu cu reflexe roşiatice, pe care încercase în zadar să-l strângă pe ceafă într-un coc bătrânesc.

Ici şi colo, buclele mătăsoase şi rebele scăpaseră din strânsoare şi încadrau chipul fermecător, cu linii pure, luminat de ochii de culoarea alunei. Gura senzuală dădea o notă de dulceaţă trăsăturilor pline de inteligenţă şi vioiciune.

Sabrina îşi sărbătorise cea de-a douăzeci şi opta aniversare cu şase luni în urmă şi, cu excepţia acestei ridicole afaceri care o obliga astăzi să apeleze la serviciile unui bodyguard, putea să se laude că-şi dirijase perfect existenţa. Perfect… sau pe aproape, gândi ea. Căci, dacă meseria şi celelalte activităţi o satisfăceau pe deplin, nu acelaşi lucru se întâmpla cu viaţa ei sentimentală.

Sabrina se grăbi să alunge aceste gânduri supărătoare şi lansă pe un ton agresiv:

— Ei bine? Mă acceptaţi clientă?

— La drept vorbind, am nevoie de bani. Nu-mi pot deci permite să mă las rugat.

— Este şi cazul meu; n-am timp să alerg prin tot oraşul Portland în căutarea unui bodyguard ideal, care să corespundă tuturor exigenţelor mamei mele.

— Suntem deci condamnaţi să ne înţelegem; o să mă suportaţi numai pentru a vă conforma dorinţelor ei? replică el pe un ton ironic.

— Da, prefer s-o ştiu liniştita în privinţa mea. Are o muncă grea şi nu vreau să-şi mai facă probleme şi pentru mine. Domnul Teague, bodyguardul ei personal, v-a explicat situaţia?

— Puţin. Mi-a spus că specialiştii de la Farsight, întreprinderea unde lucrează mama dumneavoastră, au fost ţinta unor grave ameninţări şi că direcţia a hotărât să acorde o protecţie specială personalului său până se va realiza acel faimos contract.

— Exact! Totuşi, societatea Farsight nu se însărcinează şi cu paza copiilor care au părăsit deja casa părinţilor. Astfel, câţiva dintre directori au preferat să pună răul în faţă şi s-au adresat unor bodyguarzi particulari. Această soluţie a încântat-o şi pe mama mea; mie personal, totul mi se pare de-a dreptul absurd!

— Nu vă împărtăşesc părerea. După opinia lui Teague, aceste ameninţări provin de la nişte profesionişti periculoşi, dornici să facă să eşueze cu maximă publicitate proiectul firmei Farsight.

— Este ridicol! Nici guvernul, nici marile societăţi nu-şi vor abandona cercetările datorită unui pretext atât de neserios!

— Nu, bineînţeles, dar dacă aceşti indivizi se vor hotărî să facă o demonstraţie de forţă, nimeni nu va scăpa nevătămat.

— Plec mâine în Hawai! Cine mă va căuta la mii de kilometri de Portland? În aceste condiţii, a mă proteja mi se pare o pierdere de timp şi de bani!

— Nu şi pentru mine. Elevii mei vor avea două săptămâni de vacanţă şi mama dumneavoastră mă plăteşte regeşte. Ce mi-aş putea dori mai mult?

— Sigur. Cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Sunt încântată că măcar cineva este avantajat de situaţie.

— Toate acestea vă enervează, nu? De ce? Planurile dumneavoastră au de suferit din cauza asta?

— Ideea de a-mi petrece concediul în compania unui pistolar n-are nimic atrăgător!

În mod spontan, Jake Devlin îşi ridică mâinile cu o tristeţe prefăcută.

— Domnişoară, nu voi fi înarmat şi vă promit că nu mă voi identifica cu eroii din filmele cu gangsteri!

— Da? Atunci preferaţi kung-fu în maniera lui Bruce Lee? replică perfid.

El îi ignoră ironia şi răspunse cu gravitate:

— Cu puţin noroc, vom evita scenele violente. Credeţi-mă, am oroare de ele.

Derutată de această confidenţă, Sabrina reflectă un moment. Ce-ar fi trebuit să spună? Nu era obişnuită să aibă de a face cu bodyguarzi şi cu atât mai mult să fie impuşi. În sfârşit, după câteva secunde de gândire, îl întrebă:

— Cu atât mai bine. Dar sunteţi într-adevăr calificat pentru acest gen de activitate?

— Nu văd de ce vă interesează asta, dacă tot sunteţi convinsă că nu se va întâmpla nimic?

— Ca să ştiu cu cine am de-a face! De ce v-a recomandat domnul Teague tocmai pe dumneavoastră? De unde vă cunoaşte?

— Ne-am întâlnit pentru prima oară acum foarte mult timp. O persoană foarte amabilă, care m-a contactat imediat ce mama dumneavoastră i-a cerut părerea în această problemă.

— Asta nu-mi spune totuşi mare lucru despre dumneavoastră, remarcă Sabrina.

— Dezolat, dar nu mi-am pregătit autobiografia, domnişoară McAllaster. Trebuie să vă mulţumiţi cu recomandările domnului Teague şi să aveţi încredere în mine.

— Nu sunt deloc obligată, domnule Devlin. Mai am timp încă să găsesc pe cineva în Portland care să-mi ofere garanţii fără să facă atâtea mofturi, şi să-i cer apoi să mă însoţească în Hawai în locul dumneavoastră.

Aceasta eventualitate păru să-l lase rece.

— Prea târziu! Mama dumneavoastră mi-a dat deja azi dimineaţă un avans din suma cuvenită. Atribuţiile mele încep din această seară de la ora şase, imediat după terminarea cursurilor.

— Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Devlin.

— Când am acceptat propunerea, Teague mi-a afirmat la telefon că acest contract este irevocabil şi că, în mod aparent, mama dumneavoastră pare satisfăcută de aranjamentul respectiv.

— Totuşi nu ea va fi obligată să vă suporte timp de cincisprezece zile! Şi nici n-aţi răspuns încă la întrebarea mea: sunteţi competent?

— Doriţi să ştiţi dacă vă voi servi drept pavăză, în calea vreunui glonţ?

Cu ochii măriţi de groază, Sabrina strigă:

— Ce idee! E ultimul lucru la care m-aş fi gândit!

— Da? Atunci la ce servesc banii mamei dumneavoastră?

— Nu fiţi ridicol!

— În fond ce aşteptaţi de la un bodyguard, domnişoară McAllaster?

Enervată, Sabrina ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îmi închipui că-i mirosiţi imediat pe suspecţi!

— În ochii unui profesionist, toată lumea este suspectă.

— Atunci veţi fi foarte ocupat! Văd că acest gen de conversaţie nu duce la nimic. Nu ştiu ce fel de întrebări să vă pun şi, chiar dacă le-aş şti, tot ar fi inutil. Teague a convins-o pe mama că sunteţi candidatul ideal. Mă tem că nu am de ales! făcu ea ridicându-se.

Devlin o imită imediat şi, însoţind-o spre ieşire, remarcă cu un surâs ironic:

— Sunt foarte mişcat de părerea nemaipomenită pe care v-aţi făcut-o despre mine. Credeţi-mă că o să fac imposibilul ca să fiu la înălţimea speranţelor pe care vi le-aţi pus în mine.

— Adevărat? Sunt totuşi puţin cam vagi pentru gustul meu şi nici dumneavoastră nu prea păreţi lămurit de cerinţele acestei activităţi. Aţi mai făcut vreodată aşa ceva?

— Deloc! Prefer să-i învăţ pe copii autoapărarea, răspunse el fără a-şi pierde calmul.

— Văd, dar probabil găsiţi că meseria de bodyguard este mai rentabilă?

— Nici nu suferă comparaţie!

— Şi precis aveţi nevoie de aceşti bani! Vom fi deci obligaţi să ne suportăm reciproc, nu-i aşa, domnule Devlin?

— Curaj! Sunt sigur că veţi petrece un minunat sejur în Hawai, în ciuda prezenţei mele. De altfel, ar fi de preferat să-mi spuneţi Jake, dacă tot vom deveni intimi!

La acest cuvânt, Sabrina se crispă. De ce folosise un termen, al cărui sens părea să nu-l cunoască? Jake Devlin avea prieteni? Totuşi, fără voia ei, îl aprobă:

— Ne-am înţeles, Jake! Presupun că va trebui să telefonez în Hawai pentru a-ţi rezerva o cameră?

— Nu, Teagues s-a ocupat de asta.

— Câtă eficacitate! Ei bine… pe mai târziu, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Da, la ora şase.

Năucită, Sabrina îşi ridică capul şi-l privi fără să înţeleagă. Expresia lui de siguranţă, întregită de vorbele rostite, o făceau să nu se simtă în largul ei. În ochii ei, majoritatea bărbaţilor erau prea înalţi, prea impozanţi, dar Jake Devlin îi întrecea pe toţi şi asta o tulbura şi mai mult. Impresia asta se

datora puterii care părea că emană din întreaga lui fiinţă? Sabrina n-ar fi ştiut să spună. Totuşi, instinctul ei n-o înşela. Acest bărbat o deruta şi o intriga totodată.

— La ora şase, repetă ea. De ce?

— Conform termenilor contractului meu, la acea oră îmi preiau atribuţiile, aminteşte-ţi!

— Oh! Fii fără grija! Ne întâlnim mâine dimineaţă la aeroport; va fi arhisuficient. Şi nu-ţi uita costumul de baie! N-o să ai mare lucru de făcut, deci poţi să profiţi din plin. Ştii să înoţi?

— Mă descurc. Sabrina, se pare că refuzi să-mi iei rolul în serios. Sunt angajat să veghez asupra ta douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi asta începând de azi, de la terminarea cursurilor, îi explică el liniştit.

— N-ai de ce să te temi. Domnul Teague nu va şti nimic de micul nostru aranjament şi salariul tău va merge.

La aceste cuvinte, Jake Devlin o privi uimit, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o aiurită, şi repetă rar fiecare cuvânt:

— La ora şase, Sabrina, cunosc adresa ta.

Tânăra simţi că-i sare muştarul.

— Jake, sunt invitată la o recepţie şi o să ajung acasă foarte târziu. Dacă într-adevăr asta doreşti, o să-ţi dau telefon ca să te liniştesc. Voi petrece seara cu nişte prieteni, aşa că n-ai motive să te îngrijorezi. Cred că e timpul să-ţi precizez că tu lucrezi pentru mine şi nu invers. Doresc să mă arăt cooperantă, dar refuz să-mi dau viaţa peste cap, numai pentru a risipi absurdele temeri ale mamei mele!

Ca pentru a sublinia greutatea cuvintelor ei, tânăra deschise uşa cu un gest brusc, apoi se întoarse spre Jake Devlin pentru a-şi lua rămas bun. Ca o adevărată reîncarnare a lui Robin Hood, Sabrina îl provocă din priviri.

Totuşi Devlin nu păru să fie în niciun fel impresionat.

— Presupun că domnul Teague s-a ocupat şi de biletul tău de avion? continuă ea.

— Exact.

— Inutil deci de a ne revedea până mâine dimineaţă, Jake, sunt dezolată de toate aceste complicaţii, dar mai bine să pun lucrurile la punct de la început. Nu vreau ca această poveste să-mi strice vacanţa, mai ales că nu mă paşte nicio primejdie. Şi sunt sigură că, dacă vom da dovadă de puţină bunăvoinţă, o să petrecem două săptămâni foarte plăcute împreună. Nu uita totuşi că eu sunt cea care hotărăşte.

— Se pare că nu te încurci cu amănuntele! ripostă el cu o voce dulce, prea dulce chiar.

— Nu, dar o să vezi că totul va merge bine. În principiu voi fi foarte ocupată, căci îmi combin vacanţa cu un seminar asupra cavalerilor medievali şi în special asupra legendei regelui Arthur. Te vei bucura deci de o mare libertate şi, dacă ne vom ţine mai la distanţă unul de celălalt, lucrurile vor merge bine.

— Soluţia nu ţi se pare irealizabilă? Cum o să te pot proteja de la distanţă?

— Găsim noi un mijloc. Discutăm despre asta în avion.

La aceste cuvinte Sabrina îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu demnitate.

Totuşi, simţea că fierbe. Vacanţa ei începea sub auspicii proaste şi, din vina ei în parte, prima întrevedere se arătase dezastruoasă.

Cu un suspin, îşi promise să fie nespus de răbdătoare în timpul zborului spre Hawai, pentru a aranja astfel lucrurile, nedorind să-şi rateze cele două săptămâni de vacanţă, plănuite de atâta timp.

Fără îndoială mama ei nu suferea prea mult din cauza acestor penibile constrângeri. Joan McAllaster era pasionată de munca ei şi-şi petrecea cam şaisprezece ore la birou. Ce-o interesa pe ea că un bodyguard era postat în faţa uşii? Îl remarcase măcar?

Pentru Sabrina, din contra, acest aranjament era departe de a fi mulţumitor. N-avea niciun chef să nu mai scoată nasul în lume, doar fiindcă un nebun ameninţa societatea Farsight!

Totuşi Sabrina ţinea la liniştea mamei ei, o afecţiune sinceră le unea pe cele două femei; deşi nu mai locuiau de mult timp împreună, păstrase o vie admiraţie faţă de Joan McAllaster, care reuşise să urce singură treptele unei prestigioase cariere, după ce fusese abandonată în mod nemilos de soţul ei, când Sabrina nu avea decât zece ani. Dragostea şi respectul constituiau deci cele două motive majore pentru care Sabrina se supunea dorinţelor mamei ei. Totuşi, hotărârea ei era luată. Va acţiona după bunul ei plac! Şi Jake Devlin va trebui să înţeleagă asta.

Încruntată, Sabrina se instală la volanul micului MG roşu şi demară cu toată viteza.

De la fereastra celui de al treilea etaj al clădirii, Jake asistă la plecarea bolidului. La prima vedere, Sabrina părea că ignoră regulile elementare ale codului rutier.

De altfel, Jake Devlin avea impresia că ea îşi duce viaţa în acelaşi ritm de o sută pe oră! Ca şi cum îşi plasase existenţa sub semnul energiei, entuziasmului, vitalităţii debordante.

Să protejeze o asemenea persoană nu va fi deloc simplu! Ca şi cum ar urmări un fluture, gândi Jake Devlin. Plictisitor era însă faptul că fluturele credea că-i poate dicta vânătorului regulile jocului!

Mult timp, Jake Devlin contemplă siluetele zvelte ale zgârie-norilor din Portland, care se decupau în zare. Niciodată, Jake nu încercase să prindă un fluture în plasă, dar pentru liniştea sufletului său, era mai bine s-o facă imediat pe noua lui clientă să-i dea importanţa cuvenită.

Noaptea va fi lungă, gândi Jake, dar nu aşa i se întâmpla mereu în ultima vreme?

În această seară, cel puţin va avea un motiv serios ca să rămână treaz: avea o misiune de îndeplinit!

II

Rick Shepherd se arăta cam prea grăbit! Exasperată, Sabrina îi aruncă o privire neagră, încercând să-l facă să înţeleagă că trebuie să înceteze cu familiarităţile. Tânărul îşi trecuse un braţ posesiv în jurul taliei tinerei femei în timp ce admirau feericele lumini ale oraşului Portland, aşternut la picioarele lor. În depărtări, podurile care uneau malurile fluviului Willamette păreau nişte giuvaere multicolore aruncate peste un brâu de mătase albastră. Dar… orele trecuseră repede şi era momentul ca Sabrina să renunţe la acest fermecător spectacol şi să plece acasă.

— Ce mult o să-mi lipseşti, Sabrina! Mi-ar plăcea grozav să te însoţesc! îi şopti Rick la ureche, cu o voce mângâietoare.

— Te-ai plictisi de moarte, Rick! Nu suporţi colocviile.

— Sabrina, dar nu poţi să-ţi iei şi tu niciodată o vacanţă adevărată? La ultimul Crăciun n-ai suportat un curs despre Shakespeare în timpul unei croaziere în Caraibe?

— Vai, ce călătorie minunată! Am aflat o mulţime de lucruri pasionante!

— Eu personal aş prefera un program mai puţin cultural! Uite, de exemplu, acel week-end pe care l-ai petrecut în California la un seminar despre vin. Eu apreciez fructele viţei de vie, dar de la asta până la a mă închide undeva pentru a reflecta asupra acestui subiect…

— Poate, dar asta nu mă opreşte ca, de acum înainte, să nu mă mai arăt niciodată nepricepută într-un restaurant! Hai, Rick, agenţii de bursă nu urmează niciodată stagii de perfecţionare?

— Dacă mi se garantează clienţi noi şi vânzări suplimentare, da! Ghiceşti unde mi-am petrecut Crăciunul anul aceasta? În Mexic, întins boiereşte pe o plajă din Acapulco, cu un pahar de Margarita în mine!

— Eu m-aş mulţumi cu un „mai tai” în Hawai.

— Un mai tai?

— E o băutură delicioasă din fructe exotice, cu uşoare urme de vodcă.

— Dacă aş fi lângă tine, te-aş face să guşti din alte delicii, îi murmură Rick la ureche aruncându-i o privire languroasă.

— Da, dar voi fi singură. Inutil deci să vinzi pielea ursului din pădure! Acum, scuză-mă te rog, trebuie sa plec acasă ca sa-mi fac bagajele, îi răspunse ea sec.

— Sabrina! Ce se întâmplă? Credeam ca îţi plac puţin.

Seducătorul tânăr cu ochi de catifea părea extrem de dezumflat. Frumoasa îi dăduse papucii.

— Hai, Rick, e doar momentul să mă eclipsez discret. La revedere!

Iute ca fulgerul, Sabrina se întoarse şi-şi croi drum prin mulţimea adunată în salonul imens. Nemişcat, Rick rămase să urmărească silueta elegantă îmbrăcată într-un ansamblu turcoaz care se îndrepta cu vioiciune spre stăpâna casei.

— Sabrina! Ce rău îmi pare că ne părăseşti atât de repede! strigă Maggie Compton. Îţi urez un agreabil sejur în Hawai. Care este subiectul seminarului, de data asta? Orhideele de la tropice? adăugă ea, râzând cu subînţeles.

— Nu. Despre cavalerii medievali şi legenda regelui Arthur. Nici nu-ţi imaginezi câte cărţi a trebuit să-mi cumpăr! Duc cu mine o valiză plină.

— Sabrina, nu uita să te şi odihneşti. Eşti totuşi în vacanţă!

— Dacă aşa mă simt eu bine!

Bătrâna doamnă mişcă neîncrezătoare din cap.

— Ai o curiozitate de savant bătrân, copila mea! Îmi vine şi greu să te urmăresc! Gândeşte-te totuşi să-ţi observi şi colegii de curs! Poate vei descoperi printre ei pe cavalerul visurilor tale? Ar fi exact decorul potrivit!

— Maggie! Ştii la fel de bine ca şi mine că un asemenea fenomen este de o raritate legendară. Totuşi, dacă tu ţii la asta, îţi promit că o să-ţi raportez cu lux de amănunte sejurul meu hawaian.

— Oh, nu! Te rog, gusturile mele sunt mai simple! Sabrina, la ce ţi-or folosi atâtea cunoştinţe?

Pentru meseria mea de documentaristă, ele constituie un ajutor preţios. Şi apoi îmi permit să fac impresie în societate! Noapte bună, Maggie, o să-ţi trimit o ilustrată din Hawai.

După această ultimă glumă, Sabrina se îndreptă spre uşa de intrare a acestei fermecătoare locuinţe aşezată pe panta uneia din colinele care înconjurau oraşul.

Serata i se păruse deosebit de agreabilă, dacă nu ţinea seamă de asiduităţile insuportabile ale lui Rick Shepherd. Propriu-zis, după divorţul ei

care avusese loc acum doi ani, Sabrina se ferea ca de ciumă de linguşelile bărbaţilor, ascunzându-se în spatele unei carapace de rezervă şi neîncredere.

Eliberată de orice grijă, existenţa devenise atât de simplă! gândi ea îndreptându-se spre maşinuţa roşie. Nu-şi ducea ea viaţa după bunul ei plac, fără să dea nimănui socoteală despre faptele ei? Excepţie făcând această stupidă poveste cu bodyguard-ul, bineînţeles! Oh! În fond, cincisprezece zile vor trece repede şi poate Jake Devlin va găsi mijlocul să-şi arate talentele în faţa unor puşti de pe plajă?

Acest gând îi smulse un surâs şi nu auzi paşii care se apropiau cu repeziciune, din spatele ei, la adăpostul întunericului. Brusc, avu conştiinţa unei prezenţe tăcute.

Instinctiv vru să urle, dar o mână de fier îi astupă gura înainte să scoată vreun sunet.

În panică, Sabrina se zbătu cu o putere dată de disperarea unui animal prins în cursă. Dar agresorul ei o stăpânea cu o uşurinţă deosebită. Deşi nu o lovea, totuşi peste câteva secunde, se găsi în întregime la dispoziţia lui, cu mâinile legate la spate şi un fular strâns legat peste ochi.

Fără a pronunţa vreun cuvânt, o ridică de la pământ şi o instală pe locul pasagerului.

Tremurând de furie şi de frică, Sabrina încercă să sară din maşină, dar necunoscutul încuie cu grijă portiera pentru a pune capăt veleităţilor ei de fugă.

La ce bun să mai lupte? îşi spuse ea. Mai bine să aştepte. Poate va avea norocul să scape din această oribilă cursă?

Şi de ce banditul ăsta o băgase în maşină? se întrebă ea înspăimântată.

Nu trebui însă să aştepte prea mult răspunsul căci, imediat, răpitorul ei se strecurase pe locul şoferului şi demarase fără nicio problemă. Un val de groază o străbătu.

Linişteşte-te, îşi repeta ea. Nu e momentul să faci o criză de isterie! Doamne! Mama avea dreptate, şi acel Jake Devlin la fel!

Jake… unde era el acum când ar fi putut fi folositor?

Paralizată de frică, Sabrina se ghemui în scaunul ei şi încercă să rămână calmă, în timp ce, sub mâna expertă a banditului, maşina cobora spre oraş, luând cu dibăcie fiecare curbă în vârf de ac ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă plimbare.

Mereu la pândă, Sabrina încercă să ghicească drumul urmat, dar brusc, maşina se opri într-o fundătură, urmă un zgomot sec de chei răsucite, apoi

nimic. Motorul se oprise.

Sabrina simţi că i se taie respiraţia. Un fior de gheaţă îi trecu pe şira spinării. N-avea niciun rost să facă o haltă în acest loc, decât dacă…

La gândul ăsta, inima începu să-i bată nebuneşte.

Imposibil, îşi spuse ea. Cine mi-ar dori moartea? Doar un nebun! Dar individul care ameninţase Farsight era oare în toate minţile?

Înnebunită, Sabrina tocmai trecea în revistă cele mai nebuneşti posibilităţi ca să scape din această cursă, când mâinile agresorului ei i se aşezară pe faţă.

Calm, oribilul personaj deznodă fularul care-i acoperea ochii.

— Vezi ce uşor ar fi, Sabrina, remarcă Jake Devlin îndepărtând şi căluşul care o împiedica să vorbească.

— Devlin! Jake Devlin!

Siderată, îi repeta numele ca şi cum ar fi rostit un blestem, fără ca el să manifeste nici cea mai mică emoţie. În lumina opalescentă a lunii, trăsăturile lui rămâneau impasibile.

— Sunt dezolat, Sabrina, dar sincer, această punere în scenă era necesară. Trebuia să-ţi dau o lecţie, spuse el desfăcând ultimele legături care o făceau prizonieră.

— Ce lecţie?

— Încăpăţânarea ta de adineauri a sfârşit prin a mă face să mă hotărăsc. Pentru că refuzai să iei situaţia în serios, m-am gândit că era presant să-ţi amintesc cruda realitate; nimeni nu este invulnerabil.

— Deci nu e vorba de o răpire, ci de un simplu scenariu imaginat de tine?

Dorind să se facă bine înţeleasă, Sabrina insistase, apăsând asupra fiecărui cuvânt.

— Vroiam să te fac să înţelegi ce uşor i-ar fi unui bandit să-şi aducă la îndeplinire ameninţările, dacă nu te-ai afla sub protecţia unui bodyguard.

De data asta, depăşise orice limită! Sabrina, ofuscată, se răsti la el mânioasă.

— Eşti concediat!

— Imposibil, răspunse el cu un calm imperturbabil.

— De ce? Ţi-ai şi semnat demisia?

— Nu! Dezolat să te dezamăgesc. Mi-am încasat deja salariul. M-am angajat să veghez asupra ta, Sabrina, şi intenţionez să-mi onorez contractul. Totuşi, m-am gândit că ar fi bine să stabilim de pe acum un modus vivendi.

— Eu sunt clientul! Și nu trebuie să-ţi dau socoteală de nimic, strigă ea nebună de furie.

— Hai, Sabrina! Viaţa pe care o duci te expune la multe pericole. Şi ţi-am dovedit-o chiar în această seară; oricine te-ar fi putut răpi. Nu-ţi iei nici cea mai mică precauţie. De ce nu te-a însoţit nimeni?

— Deoarece cavalerul meu mă exasperase, ca şi tine, de altfel, şi dacă crezi că o să te iau în Hawai după acest ridicol incident, te înşeli amarnic!

Drept unic răspuns, Jake Delvin se mulţumi să pornească motorul pentru a ajunge la Portland.

— Nu glumesc deloc, domnule Devlin! De ce…

— Să punem capăt discuţiei, Sabrina. E timpul să te duc acasă.

— Domnule Devlin! Vorbesc serios. Dacă nu mă iei în serios, o s-o chem pe mama şi se va ocupa ea de toate.

— Mai are nevoie şi de această grijă în plus? Deja este roasă de nelinişte în privinţa ta! Numai asta i-ar mai lipsi!

Această remarcă o descumpăni pe tânăra femeie. Are dreptate, gândi ea, mişcată şi totodată exasperată. Timp de o clipă, căută o replică muşcătoare, dar în van. Fără voia ei, era prinsă în cursă.

— Stratagema ta a fost inadmisibilă, domnule Devlin, făcu ea în sfârşit, cu ochii fixaţi asupra şirului de maşini care rulau în faţa lor.

— Sabrina, nu eşti deloc conştientă de vulnerabilitatea ta, spuse el liniştit.

— Am rămas mută de admiraţie văzând cât eşti de conştiincios.

Îl provocase în mod voit căci îi atinse o coardă sensibilă. Ani de-a rândul Sabrina suferise de un sentimentalism excesiv. Abandonată de un tată iresponsabil, trădată de un soţ egoist şi frivol, tânăra femeie, rănită de viaţă, cunoscuse multe zile negre.

Totuşi, niciodată până acum, nu încercase această îngrozitoare senzaţie de frică, primitivă, pur fizică, şi pentru prima oară în existenţa ei, descoperise că barierele psihologice construite cu grijă în jurul ei de-a lungul anilor nu puteau s-o protejeze împotriva unui inamic periculos, sau… a bodyguardului ei!

— Şi de tine cine mă va apăra? strigă ea formulând cu glas tare ceea ce o preocupa mai mult.

— Nu trebuie să te temi de mine, Sabrina!

— Îţi baţi joc de mine!

— Hai, lasă, eşti încă speriată. Răbdare! În câteva minute vei fi în patul tău şi totul va fi în regulă.
— Şi tu? Unde îţi vei petrece noaptea? În picioare în faţa uşii mele?
— Cam aşa.
— Ah, nu, Jake Devlin! Exagerezi. Doar n-o să faci curse toată noaptea, pe culoarele imobilului. Ce-ar zice vecinii?
— Crezi că-mi pasă de asta?
— Ce-o să faci?
— Ai o canapea?
— Cum? Crezi că o să-ţi ofer o canapea? strigă ea, la capătul răbdării.
— Sabrina, nu te purta ca un copil încăpăţânat! Mama ta mă plăteşte să te apăr. Trebuie să fiu permanent în preajma ta. În seara asta o să mă instalez în camera de oaspeţi, dacă ai aşa ceva.
— Nu am.
— Atunci, nu-mi rămâne decât canapeaua.
Nicio clipă Jake Devlin nu-şi părăsise aerul serios. Sabrina, care se aştepta la o glumă de prost gust, trebui să recunoască că se purta ca un adevărat profesionist.
— Eşti sigur că trebuie să procedezi astfel? întrebă ea îmblânzită, păstrând totuşi un rest de neîncredere.
— Este singurul mod rezonabil.
— Aceste două săptămâni vor fi cele mai lungi din viaţa mea, suspină ea.
— O să încerc să nu-ţi stric sejurul.
Fără să ştie prea bine de ce, Sabrina resimţi nevoia indirectă de a-şi justifica atitudinea şi de a-i prezenta scuze.
— În privinţa celor petrecute în această seară…
— Da?
— O să mă răzbun. Mai devreme sau mai târziu, o să mă răzbun.
Îi lansă această remarcă pe un ton ambiguu, lăsându-l să ghicească dacă era vorba sau nu de o glumă.
— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit! Voi fi în gardă!
Zarurile fuseseră aruncate. Va pleca în Hawai în compania lui, fie că-i plăcea, fie că nu. Îşi dăduse seama că faptul de a continua ostilităţile nu va da loc decât la noi incidente plictisitoare sau neplăcute şi, pe de altă parte, nici nu vroia să-şi neliniştească mama. Se găsea deci la dispoziţia acestui bărbat diabolic.

În timp ce ea rămânea pe gânduri, Jake Devlin intrase în parcarea imobilului ei şi tânăra femeie văzu astfel că-i cunoştea şi adresa. Categoric, Teague şi Devlin aveau un deosebit simţ de organizare şi dovedeau o eficacitate de temut.

Totuşi, Sabrina evită orice comentarii. Presimţea că Jake Devlin nu se va lăsa impresionat de o manifestare a proastei ei dispoziţii.

Într-o tăcere apăsătoare, intrară în ascensor care îi duse până la etajul unsprezece unde, politicos, Jake Devlin îi luă cheile din mână. Fără a da vreo explicaţie, i-o luă înainte şi inspectă cu grijă locurile; apoi, printr-o mişcare a capului, îi făcu semn să avanseze. Enervată, Sabrina îşi ridică ochii spre tavan. Trebuia să suporte această comedie ridicolă timp de două săptămâni. Ce aberaţie!

Apartamentul era mobilat după gustul Sabrinei, în pas cu moda. Salonul era în culori de bej, roz şi verde pal emanând un farmec şi o prospeţime deosebite. Pe o măsuţă joasă plasată între o canapea şi fotoliile de catifea, trona un enorm buchet de gladiole lângă care era aşezat un teanc de cărţi de istorie medievală.

Ele îi aduseră aminte Sabrinei de nişte preocupări prezente.

— Trebuie să-mi termin bagajele! Tu ce ai de gând?

Nepăsător, Jake ridică din umeri.

— O să-mi iau lucrurile mâine, în drum spre aeroport.

— Unde ţi-ai lăsat maşina?

— În parcarea casei mele. Când am aflat unde are loc recepţia, am sărit într-un taxi ca să te regăsesc.

— Văd… Ei bine! Instalează-te. O să-mi văd de ale mele.

Şi aşa şi făcu… Îşi aranjă metodic preţioasele lucrări într-o valiză, iar îmbrăcămintea în alta; nicio clipă, Jake, scufundat în lectură, nu-şi ridică ochii. Comportarea lui serioasă o impresionă puternic pe tânăra femeie. În mod evident, Jake Devlin nu avea simţul umorului. Totuşi, în timp, această atitudine va fi poate mai uşor de suportat.

— Bine, am terminat. Acum mă duc la culcare. O să stingi luminile dacă vrei? Oh!… Nu uita zăvorul de la uşa de la intrare! exclamă ea cu o undă de ironie.

El îi ignoră aluzia şi se mulţumi să răspundă:

— O să încerc să-mi amintesc. Noapte bună, Sabrina şi…

— Da?

— … sunt dezolat pentru adineauri.

— Este inutil; nu-ţi faci decât meseria, nu-i aşa? declară ea îndepărtându-se.

Din camera ei îl auzi vag mişcându-se prin salon, apoi întunericul se instală în toată casa şi adormi.

Totuşi, două ore mai târziu, Sabrina se trezi brusc, speriată, şi remarcă lumina care se filtra discret pe sub uşă.

Mult timp rămase lungită, fără să se mişte, dar, în cele din urmă se ridică şi se îmbrăcă în halat, înainte de a se uita la ceas; era ora două dimineaţa!

De ce Jake Devlin nu dormea? Un drum lung îi aştepta, totuşi. Nu trebuiau să se odihnească şi unui şi celălalt?

În picioarele goale, ajunse până în salon şi strigă:

— Jake!

Îl zări atunci în celălalt capăt al încăperii. Puţin jenată, se opri. Jake nu era îmbrăcat decât în blugi şi, în lumina dulce a lampadarului, umerii largi aruncau reflexe arămii. Dintr-o privire Sabrina înregistră părul fin şi creţ care-i acoperea pieptul, desenând un triunghi întunecat.

Fără îndoială Jake îi ghici încurcătura căci, cu o voce amabilă, îi spuse:

— E în regulă, Sabrina, îmi pare rău că te-am deranjat.

— Ceva suspect?

— Nu, nimic.

— Ce… ce faci? insistă ea intrigată.

Cu pleoapele pe jumătate închise, cu valurile mătăsoase de păr care-i înconjurau chipul de un oval perfect, ea îl privea cu un aer întrebător, aşteptând o explicaţie.

— Du-te la culcare, Sabrina, nu-mi găsesc somnul!

— De ce? Două ore de odihnă îţi ajung? Sau aşa ţi-o cere meseria?

Înaintă spre mijlocul salonului şi abia atunci remarcă geamul dinspre balcon larg deschis!

— Doamne! Dar e un frig îngrozitor aici! Ce ţi s-a întâmplat?

— Aveam nevoie să mă răcoresc. Dezolat, spuse el cu o voce nerăbdătoare.

Ceva din comportamentul lui îi atrase atenţia Sabrinei.

— Jake… ce este?

— Nimic.

— Suferi de insomnie?

— Nu.

Răspunsul pornise răstit, plin de exasperare.

— Cu atât mai bine.

Sabrina scoase un suspin de uşurare şi plecă spre bucătărie cu un pas hotărât.

— Un coşmar?

— Poftim?

El o urmă şi, văzând că se apucă de treabă, o întrebă:

— Ce faci acolo?

— Îţi prepar un remediu de pe vremea bunicii, răspunse ea turnând laptele într-un vas.

— Sabrina, nu te deranja. Eram pur şi simplu enervat. Mi se întâmplă uneori…

— Hai, fără atâtea mofturi! Cunosc prea bine ce înseamnă coşmarurile! declară ea adăugând un gălbenuş.

— Adevărat?

— Ah! da! La zece ani aveam câte unul în fiecare noapte. Ce oroare! Eram atât de speriată, că nu puteam adormi fără lumina aprinsă, dar mama m-a ajutat să rezolv această problemă.

Umplu două ceşti cu preparatul respectiv şi adăugă:

— Hai, vino, acum vom trece la etapa televizorului.

Ca un somnambul o urmări, irezistibil atras de halatul vaporos, de un galben pal, care se unduia în ritmul mersului ei; apoi se aşeză lângă ea pe canapeaua de catifea.

— Pentru început şi conform prescripţiilor corpului medical, vom căuta un film vechi şi bun şi o să adormi înainte să-ţi dai seama! Hai, destinde-te şi bea asta!

— Sabrina, eu… eforturile tale mă mişcă… nu trebuie să…

Pentru a pune capăt protestelor lui, ea îi puse mâna pe braţ… dar tresări. Cu toate că era încă somnoroasă, simţea o curioasă emoţie.

— Jake, sprijină-te de spătarul canapelei şi priveşte această comedie muzicală; va face minuni!

— Văd, spuse el cu un ton amuzat luând o înghiţitură din cană. Puah!

— Gândeşte-te că e vorba de un medicament!

— Asta luai tu când aveai zece ani?

— Da, întotdeauna am detestat laptele, dar este un sedativ miraculos. După câte am citit, conţine o enzimă care produce acest efect.

— De ce aveai coşmaruri?

— Avusesem o perioadă dificilă.

— O decepţie în dragoste?
— Oarecum! Tatăl meu ne părăsise pe mama şi pe mine.
— Oh, iartă-mă, Sabrina. Nu vroiam să te rănesc.
— Aparţine de acum trecutului. De altfel, imediat ce am acceptat situaţia, viaţa şi-a reluat cursul normal.
Jake păstră tăcerea şi, timp de câteva minute, cunoscură o agreabilă intimitate, aproape amicală. Sabrina simţi că i se îngreunează pleoapele şi o cuprinde lenea.
— Te simţi mai bine acum? îl întrebă ea politicos.
— Da, mulţumesc.
— Sunt fericită. Mai stau puţin şi mă duc să mă culc.
O voce interioară îi sufla să plece mai repede în camera ei, dar ardea de dorinţa să mai petreacă un moment lângă el. Dintr-o dată, Jake îi părea atât de cald şi apropiat. Scenariul lui machiavelic nu mai era decât o îndepărtată amintire; şi apoi, în spatele măştii severe, slăbiciunile omeneşti îl făceau o fiinţă mult mai accesibilă. Da, Jake Devlin avea alura unui bărbat puternic în care se putea încrede. Şi la acest gând pleoapele i se închiseră liniştite.
Jake îşi termină laptele şi se aplecă spre tânăra femeie răpusă de oboseală. Cu un gest precaut îi luă ceaşca din mâini apoi, înduioşat, privi căpşorul buclat care se sprijinea de umărul lui. Cam aşa arată un fluture adormit, gândi el, drăgălaş, fragil şi nemaipomenit de atrăgător.
Uimit de propria lui reacţie, se mustră singur. Era timpul s-o ducă la ea în pat, dar, fără voia lui, îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi o strânse lângă el. Maşinal, opri filmul cu telecomanda şi stinse lumina.
Încăperea rămăsese scăldată într-o dulce penumbră, şi, în tăcerea nopţii, Jake simţi că-şi regăseşte calmul. Sentimentul de confuzie care-l cuprindea noaptea când rămânea singur, îl părăsise. Uşurat, scoase un suspin de mulţumire şi o strânse şi mai puternic pe fată lângă el.
Acum o s-o duc în camera ei. Îşi propuse el din nou. Dar, dornic să mai profite de acest răgaz magic, Jake îşi mai acordă puţin timp. În fond, după atâţia ani de zile, cunoştea un moment neaşteptat de linişte, care nu se datora nici laptelui nici televizorului.
Sursa acestei stări miraculoase avea un alt nume: Sabrina.

III

Zorile încercau să cuprindă cerul înnorat al oraşului Portland, când Sabrina își dădu seama dintr-o data de acel braţ bărbătesc care-i sprijinea ceafa.

Somnoroasa, încercă să se degajeze, dar constată cu uimire că nu se putea mişca deloc.

Brusc, îi reveni memoria; aţipise pe canapeaua din salon alături de acel bodyguard care nu rezistase nici el mai bine oboselii. Remediul ei miraculos făcuse minuni, doborându-i pe amândoi.

Încetişor, Sabrina încerca sa se elibereze din aceasta îmbrăţişare care o ţinea lipită de umărul lui Jake Devlin… dar degeaba! Totuşi, când ridică capul, îşi dădu seama că, în spatele genelor dese, ochii lui o observau.

Sub această privire de culoarea ploii… se simţi fără putere.

Căută un cuvânt, o glumă, o replică spirituală pentru a rupe extraordinara tensiune a acestei clipe şi a-şi ascunde emoţia, dar aceşti ochi gri scânteind de înţelegere exprimau o dorinţă atât de puternică încât nimic demn de a fi spus nu-i veni în minte. Cum să glumeşti cu un bărbat care o privea aşa? Mai bine ar lua-o la goană!

Uşor de spus – greu de făcut! Mână de fier, în mănuşă de catifea, Jake îi mângâia deja părul răsfirat pe umeri, gâtul delicat, apoi se aplecă spre ea şi îşi lipi gura de buzele ei pline de culoarea rodiei coapte.

Fără să schiţeze nici cel mai mic gest de rezistenţă, Sabrina se abandonă în întregime acestei guri pasionate care o luase în stăpânire, şi în lumina palidă a zorilor, tânăra femeie tremura pierdută, pradă unei emoţii nebănuite…

Jake nu juca rolul seducătorului, în care alţi bărbaţi excelau. Atitudinea lui exprima o sinceritate deplină. Sabrina o ghicea după patima cu care o săruta, mâinile lui lacome coborâseră pe gât, conturându-i rotunjimile voluptuoase ale sânilor, întârziind pe vârfurile lor întărite de dorinţă.

Fără voia ei, Sabrina fremăta sub mângâierile lui, simţind cum se naşte în ea o dorinţă de nestăvilit. Totuşi, când Jake îi prinse lobul urechii între dinţi,

încercă să-şi revină şi strigă cu o voce gâtuită:

— Jake, Jake, ce-mi faci? Opreşte-te, te rog!

Cuvintele ei erau lipsite de convingere, dar, din fericire, soarele invadase deja încăperea şi lumina vie a zilei sfârşi prin a aduce la realitate pe tânăra femeie.

Îşi adună tot curajul şi îl împinse pe Jake care, la început, păru că nu-i înţelege gestul, apoi brusc, mormăi câteva cuvinte nedesluşite şi se îndepărtă de ea. Părea furios, dar Sabrina avu impresia că mânia era îndreptată împotriva lui.

Fără a mai rosti vreun cuvânt, Jake o privi îndelung. Cu ochii măriţi de surpriză, Sabrina îl observă la rândul ei, pradă unui sentiment de nedefinit. Sigur acel sărut fusese tulburător. Dar Sabrina era uimită de propria ei reacţie în faţa acestui bărbat!

— Sabrina, iartă-mă. N-ar fi trebuit niciodată… Şi eu care trebuie să te protejez! Pe toţi dracii!

Ezită, apoi, puţin provocator, o întrebă:

— Şi acum ce-o să faci? Un scandal? O să-mi repeţi că nu se poate avea încredere în mine? O să-i telefonezi lui Teague sau mamei tale ca să obţii concedierea mea?

— Spune-mi, Jake, pot?

— Ce anume?

— Să am încredere în tine?

Se exprima pe un ton tranşant, agresiv, decisă fiind să nu se încurce în fraze inutile şi primejdioase. În realitate, nu prea ştia ce să facă. Total dezarmată, Sabrina se simţea descumpănită căci, fără îndoială, universul ei liniştit fusese supus unui misterios atac.

Ar fi trebuit să asculte de sfaturile lui şi s-o sune pe mama ei.

Totuşi, la ideea de a nu-l mai revedea niciodată pe Jake Devlin, Sabrina simţi o tristeţe sfâşietoare, surprinzătoare, inexplicabila. Oare ce mi se întâmplă? se întrebă ea cu mirare.

— Poţi să ai încredere în mine, Sabrina.

Răspunsul o derută şi mai mult. În spiritul ei înfierbântat, cuvântul încredere răsună mult timp. Emoţionată, îşi mişcă buzele, ridică cu mândrie capul şi răspunse repezit:

— Cum mi-ai mai spus-o, suntem condamnați să ne suportăm reciproc, nu-i aşa? făcu ea ridicându-se.

Dar Jake o prinse de încheietură înainte să se poată îndepărta.

— Sabrina, aşteaptă. Ţi-e… frică de mine?

— Cum să te temi de un bărbat care adoarme după o cană de lapte?

Năucit, o privi câteva secunde, apoi un surâs îi lumină trăsăturile.

— Personal, voi păstra o amintire minunată despre aceste clipe. De mulţi ani nu m-am mai odihnit atât de bine.

— Ai adesea coşmaruri?

— Propriu-zis nu e vorba de asta! Oh! E prea complicat să-ţi explic şi apoi… ce importanţă are! Să ştii oricum că-ţi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Cu toată dorinţa ei de a obţine o explicaţie mai precisă, Sabrina nu mai adăugă nimic. Demnă, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre baie, întorcând situaţia pe toate feţele.

Curios, era dornică să-l încurajeze pe Jake. Niciodată nu mai întâlnise vreun bărbat capabil să suscite o asemenea reacţie din partea ei! De ce trebuie să încerce ea un asemenea sentiment tocmai la adresa lui Jake Devlin, care reprezenta prin excelenţă forţa bărbătească? Era de-a dreptul absurd.

Enervată de propria ei slăbiciune, Sabrina se opri şi spuse:

— Jake, ţin să-ţi precizez că…

— Că un astfel de incident nu se va mai repeta niciodată. Mă înşel?

— Nu. Recunosc că eu sunt vinovată. N-ar fi trebuit să aţipesc aici. Totuşi să ştii că nu sunt în căutarea unei aventuri pentru vacanţă.

— Am înţeles. Acum du-te şi te pregăteşte, bombăni el supărat.

Mai nedumerită ca înainte, Sabrina se eclipsă la iuţeală.

Nu reuşise să-şi şteargă din minte amintirea acestei nopţi ciudate, când, o jumătate de oră mai târziu, ieşi de sub duş şi-şi îmbrăcă ţinuta de călătorie – un pantalon de bumbac alb, o bluză de aceeaşi culoare, pe care n-o mai închise până sus, şi o pereche de sandale asortate. La gât îşi puse un lănţişor delicat de aur. Îşi prinse părul într-un coc, apoi îşi luă geanta pe umăr. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi, cu un pas hotărât, intră în salon care, ce surpriză, nu trăda nici cel mai mic semn de dezordine. Iar Jake se afla probabil în baie.

— La masă! Avem timp şi pentru o gustare înainte să trecem pe la tine să luăm bagajele, în drum spre aeroport! strigă ea câteva minute mai târziu;

— Nemaipomenit! Mi-e o foame de lup! N-am mâncat nimic aseară, numai cu excepţia laptelui cald, răspunse el punându-şi cămaşa de culoare închisă.

— Cum! Dar de ce? Sari des peste mese? îl întrebă ea pe un ton de reproş.
— Oh! nu! Postesc numai când sunt constrâns să fac asta. Dar închipuie-ţi că o tânără persoană a făcut şi imposibilul ca să-mi complice sarcina. Asta explică totul.
— Data viitoare mă voi ocupa şi de confortul personalului meu! răspunse ea veselă. Acum aşază-te şi mănâncă.
Jake o ascultă imediat şi înghiţi cerealele ca şi cum ar fi fost vorba de un corn proaspăt cu unt şi o omletă aurie cu şuncă.
— Sunt dezolată, dar mi-am golit frigiderul în vederea plecării! se scuză ea.
Sabrina abia reuşea să-şi îngaime scuzele. Era furioasă că trebuie să se justifice astfel, dar încerca un nesuferit sentiment de culpabilitate pe care dorea să-l combată, repetându-şi: în fond dacă n-a mâncat aseară, înseamnă că aşa a vrut el!
În fine, gata de plecare, Sabrina îşi înşfăcă poşeta pe care o puse cu un gest neglijent pe umăr. Dar, abia făcuse acest gest, când Jake îi aruncă o privire severă.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic, dar n-o să părăseşti casa în ţinuta asta.
Nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Sabrina îl văzu apropiindu-se furios, cu nişte paşi de uriaş. El termina să-i încheie la gât bluza „indecentă” când Sabrina reuşi să-şi regăsească graiul.
— Jake! Opreşte-te! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce te-a apucat?
— Nu ţin deloc ca pasagerii avionului să-ţi admire la discreţie farmecele!
— NU ştii nimic despre modă!
— Poate! Dar asta nu mă împiedică să am ideile mele în această privinţă. Şi n-aş putea tolera aşa ceva.
— Glumeşti! N-am nici măsurile, nici alura unei femei fatale!
— Nu, dar ai senzualitatea graţioasă şi felină a unui pisoi. Şi în acest caz, crede-mă, bărbaţii îşi pierd repede capul.
— Vorbeşti în cunoştinţă de cauză?
— Ia-o cum vrei! Şi în valiza asta ce ai? strigă el ridicând unul din bagaje.
— Cărţile mele pentru seminar. E prea grea pentru tine? Cu o voce dulce, Sabrina îl necăjea. Şi-o merita doar!
— Bine, dar nu te-ai gândit să-ţi echilibrezi valizele?

— La ce bun? Având în vedere statura bodyguardului meu! spuse ea închizând uşa de la intrare.

Puţin mai târziu, în garaj, se aşeză la volanul M.G. și cu o voce poruncitoare, întrebă:

— Cheile mele, Jake?

— Sunt la mine, Sabrina şi cum am intenţia să conduc eu, o să ţi le dau mai târziu. Să schimbăm locurile, dacă vrei.

O clipă ezită, apoi pe un ton acru, remarcă:

— Devii din ce în ce mai autoritar!

— Te-am văzut deja de ce eşti în stare.

— Şi eu, Jake. Aşază-te lângă mine, sau te las aici. Mai am un rând de chei în geantă.

— Sabrina…

— Nu glumesc.

Văzând-o cât este de hotărâtă, nu mai făcu niciun comentariu şi o ascultă.

Cu un mic surâs pe buze, Sabrina făcu contactul şi M.G.-ul se lansă dezlănţuit.

Jake se mulţumi să-i dea adresa personală şi nu făcu niciun comentariu de-a lungul traseului care păru mai curând aventura unui kamikaze decât un mers decent şi, în primul rând, normal. Când în sfârşit Sabrina opri în faţa unui imobil cu linii severe, ochii ei scânteiau ironici.

— Acum suntem chit? se interesă el politicos, coborând din maşină.

— Cum aşa?

— N-ai vorbit ieri seară de o revanşă? Aş dori numai să ştiu dacă mă consideri destul de pedepsit.

— Oh, Doamne, nu! Întotdeauna conduc aşa, Jake! răspunse ea pufnind în râs.

O veselie sinceră o anima încă, atunci când Jake împinse uşa apartamentului său şi o invită să intre.

— Într-un minut sunt gata, îi explică ei.

Sabrina profită pentru a examina locul.

Salonul, de o sobrietate exemplară şi de o curăţenie remarcabilă, friza austeritatea. Imediat, Jake apăru cu o geantă mare de voiaj în mână.

— Gata? îl întrebă mieroasă tânăra femeie.

— Da, dar de data asta, iau eu volanul, Sabrina. M-ai pedepsit destul, declară el pe un ton fără replică.

Sabrina nu protestă.

*

În avionul ce se îndrepta spre Hawai, Sabrina se scufundă în lectura pasionantă a „Morţii regelui Arthur” scrisă de Sir Thomas Mallory, dar, foarte repede, îşi dădu seama că Jake Devlin citeşte peste umărul ei.

— Se va discuta despre legenda regelui Arthur?

— Da, dar vom aborda şi tema iubirii cavalereşti. Ca şi a raporturilor dintre vasali şi suverani în perioada Evului Mediu. E adevărat că idealul cavalerismului mă fascinează, spuse ea gânditoare, dar tu ce gândeşti despre asta?

— Ca fiecare, păstrez amintirea acestei epoci de odinioară cântată de barzii care aparţin culturii noastre. Am fost foarte impresionat de legenda Graalului şi de aventurile cavalerilor.

— Şi idila dintre Lancelot şi Gueniѐvre, frumoasa soţie a regelui Arthur? Îţi aminteşti de dragostea lor sau nu te interesează decât succesele războinice ale cavalerilor Mesei Rotunde?

Înainte să-i răspundă, Jake îi aruncă o privire stranie care o tulbură. Apoi reluă:

— Cum aş putea uita acest episod? După părerea mea, Arthur ar fi trebuit să se arate mai vigilent, căci, din cauza legăturii vinovate dintre Gueniѐvre şi Lancelot, tot ce a realizat s-a spulberat.

— N-ai dreptate! protestă ea cu căldură. Este nedrept. Totul s-a terminat tragic, dar nu din cauza frumoasei doamne şi a curajosului cavaler!

— Baliverne! Dacă Gueniѐvre ar fi fost fidelă regelui în loc să se zbenguiască cu Lancelot, Arthur şi-ar fi păstrat tronul!

— Ce tot spui? Cei doi se iubeau cu o dragoste pură, în stilul epocii. Fiecare cavaler trebuia să-şi servească doamna inimii sale. În regatul lui Arthur, Lancelot era cel mai viteaz şi era deci normal s-o servească pe prima doamnă a ţării!

— Sigur, dar Gueniѐvre, soţia seniorului, era precis doar prietena lui Lancelot? remarcă el tăios.

— Aşa prevedea tradiţia! Legăturile căsătoriei nu erau călcate, deoarece relaţiile dintre amanţi rămâneau platonice.

— Lancelot împărţea, patul cu Guerniѐvre.

— Asta afirma trădătorul Mordred, care a profitat de fapt ca să-şi însuşească tronul lui Arthur.

— De unde şi distrugerea curţii regelui Arthur! Asta dovedeşte că ar fi făcut mai bine să vegheze asupra reginei sale!

— Nu poţi să simplifici astfel o asemenea tragedie, mai ales că Lancelot şi Gueniѐvre nu erau amanţi.

— Ba erau!

Sabrina îi aruncă o privire veninoasă.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Cunosc bărbaţii. Ai uitat că aparţin acestei specii de temut? Nu suntem deloc nişte spirite pure. Crede-mă, Lancelot şi Gueniѐvre l-au înşelat mult şi bine pe Arthur.

Sabrina răspunse cu o voce înţepată:

— De unde atâta siguranţă? Ai citit studiile scrise în domeniu? Ai făcut cercetări asupra Evului Mediu? Ce ştii despre dragostea cavalerească?

— Dorinţa nu se trage neapărat din marea dragoste, sunt de acord cu asta! Totuşi, când un bărbat se simte emoţionat în faţa unei femei, când are nevoie de ea sau o respectă în mod deosebit, doreşte să devină a lui!

Ofensată, Sabrina își închise brusc cartea.

— Ce discuţie inutilă! Scuză-mă. O să fac un tur prin avion.

Pentru prima oară de mult timp, Sabrina fugea de o controversă. Ştia asta. Dar nu putea proceda altfel. Acest schimb de vorbe lua o turnură periculoasă mai ales că gândurile ei reveneau neîncetat la îmbrăţişarea lor pasionată din zori. Moartă de ruşine, Sabrina încerca cu disperare să-şi alunge această amintire şi, mai ales, să nu se mai gândească la propriile senzaţii încercate în braţele lui Jake, dar conversaţia lor o tulburase din nou.

Cum înainta pe aleea laterală dintre scaune, remarcă un bărbat brunet cu ochelari cu ramă de baga, care citea cu atenţie „Moartea regelui Arthur” a lui Sir Mallory.

Aceasta nu putea fi o simplă coincidenţă, aşa că Sabrina se apropie de el şi îl întrebă pe un ton fermecător:

— Scuzaţi-mă, dar nu mergeţi cumva în Hawai la un seminar despre cavalerii medievali?

Tânărul tresări, apoi, din obişnuinţă, îşi scoase ochelarii şi-i şterse maşinal, înainte să-i răspundă, cu o voce subţirică:

— Da. De ce? Mergeţi şi dumneavoastră?

Fericită de această neaşteptată întâmplare, Sabrina îi întinse mâna şi se prezentă.

— Încântat, Sabrina, îi răspunse el. Mă numesc Perry Dryden, adăugă el ridicându-se.

Imediat Sabrina încercă pentru el o vie simpatie. În primul rând Perry Dryden n-o depăşea decât cu câţiva centimetri! Ce plăcere să-i poţi vorbi unui bărbat, fără a fi nevoită să-ţi suceşti gâtul ca să-l priveşti! gândi ea. Apoi, nici nu se simţea dominată de statura impozantă a interlocutorului ei.

— Văd că vă pregătiţi! Şi eu m-am pus în temă. Vacanţa o să fie minunată, nu?

Politicos, puţin timid şi vizibil dornic de a se împrieteni cu ea, Perry Dryden începu conversaţia cu un entuziasm debordant. Tocmai îi mărturisea că e aprod la Portland şi că legenda regelui Arthur îl pasionează de mult timp, când o exclamaţie nerăbdătoare îl întrerupse.

— Ah, aici erai, Sabrina! Nu-mi venea să cred că ai putut dispărea într-un spaţiu atât de restrâns!

— Şi mie îmi vine greu să cred că ţi s-a părut necesar să mă urmăreşti, când nu riscam nimic! Jake, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Perry Dryden care va participa de asemenea la seminar.

Deloc impresionat, Jake făcu un semn vag din cap şi o luă de braţ pe Sabrina.

— Să ne întoarcem la locurile noastre. Stewardesele încep să servească masa.

În mod vădit uimit şi nemulţumit, Perry întrebă cu o voce îngroşată:

— Călătoreşti împreună cu Jake?

— Da. Hai, Sabrina, răspunse Jake tăios.

— Vin.

Îi răspunse pe un ton aspru, pe care-l îndulci ca să-i explice lui Perry.

— Nu te formaliza. Jake e un vechi prieten de familie şi s-a hotărât să mă însoţească ca să se distreze puţin.

— Văd, făcu Perry cu un aer de câine pierdut.

— Au început să treacă cu băuturile, remarcă Jake.

Degetele lui strânseră braţul fetei, care se încordă dar îl urmă fără să mai riposteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-a durut?

— Nu tocmai, dar…

Îi aruncă o privire bănuitoare. Totuşi durerea dispăruse deja. Poate nu era decât o întâmplare? Oricum, Sabrina presimţea că Jake ar nega, aşa că la ce

bun să mai protesteze?

— De ce te-ai arătat atât de dezagreabil cu Perry? Are un aer foarte amabil.

— Nu te-a învăţat nimeni că nu trebuie să abordezi un necunoscut?

— Nu, am fost doar sfătuită să nu mă încred în bruneţii înalţi ca tine. Fiinţele de talia lui Perry Dryden nu prezintă niciun pericol.

— Da? întreabă-l atunci pe regele Arthur! Se temea de Lancelot?

— Da, dar Lancelot măsura fără îndoială mai mult de un metru optzeci!

IV

Magnificul complex turistic fusese construit pe o imensă plajă de nisip auriu care se întindea cât vedeai cu ochii.

Somptuosul hotel strălucea în toată splendoarea lui sub razele fierbinţi ale soarelui care apunea. Situat la mulţi kilometri de oraşul cel mai apropiat, oferea turiştilor un rai de pace şi confort, fiind incomparabil cu alte staţiuni datorită izolării sale. Terenuri de golf şi tenis, restaurante, piscina, puteau să satisfacă şi pe cel mai exigent client. Aceste locuri idilice constituiau o lume aparte într-o insulă a paradisului.

— Ai avut probleme ca să obţii o cameră la acelaşi etaj cu mine? îl întrebă Sabrina pe Jake, în timp ce hamalul hotelului le deschidea uşa.

— Nu, cel mai greu a fost să-mi găsească camere care comunică.

— Cum?

Înmărmurită, Sabrina aşteptă să plece băiatul ca să-l ia pe Jake la întrebări.

— Chiar este necesar?

— Uiţi că trebuie să ştiu ce faci în orice moment?

Se exprima laconic, examinând cu minuțiozitate camera.

— Sunt capabilă să urlu într-o manieră impresionantă, să ştii! i-o trânti ea sec.

— Da? Închipuie-ți că n-am băgat deloc de seamă, aseară!

Şi spunând asta, împinse uşa de la balcon. De la etajul al treilea, Jake şi Sabrina se bucurau de o vedere superbă asupra palmierilor şi vegetaţiei luxuriante care acopereau insula. Totuşi, Sabrina nu se dădea bătută.

— Bineînţeles! Mi-ai pus un căluş în gură.

— Foarte adevărat! De unde şi necesitatea de a mă afla tot timpul lângă tine! Acum scuză-mă te rog, dar trebuie să mă pregătesc pentru recepţia de primire dată în onoarea tuturor invitaţilor. Din fericire, nu este obligatoriu smokingul. Detest să mă împopoţonez astfel!

— Jake, chiar nu eşti înarmat? Mi-ai mai spus-o, dar totuşi ca bodyguard…

— Ssst! O să veghez asupra ta Sabrina! Pregăteşte-te repede. Timpul ne presează, răspunse el fără a-i mai furniza vreo explicaţie.

Câteva minute mai târziu, coborâră spre piscină, la marginea căreia se instalase bufetul. Jake, îmbrăcat simplu în blugi de culoare deschisă şi o cămaşă kaki, degaja un farmec irezistibil. Ţinuta sa se potrivea admirabil atmosferei destinse din Hawai şi se modela perfect pe trupul lui suplu şi musculos.

Lângă el, Sabrina îmbrăcată într-o rochie de mătase de un colorit delicat, se simţea şi mai fragilă ca de obicei. Totuşi, tânăra femeie n-avu deloc timp să se piardă în reflecţii întortocheate, deoarece deja zgomotul vocilor se amplifica în jurul lor pentru a sublinia sosirea profesorului.

În momentul când Jake îi întindea un pahar de punch, Sabrina o zări pe doamna doctor Larissa Waverley şi spontan îi strigă însoţitorului ei:

— Ei bine! Jake, iată ce consider eu o femeie provocatoare!

Tonul ei exagerat îi smulse un surâs lui Jake, care îi răspunse cu o ironie discretă:

— Ce vrei? Savanţii s-au schimbat mult de când am terminat eu universitatea!

Înaltă şi de o frumuseţe remarcabilă, Larissa Waverley îşi făcu intrarea cu o artă pe care Sabrina nu putu decât s-o admire.

O rochie extrem de strâmtă îi sublinia formele generoase. Ghirlanda de becuri luminoase care înconjura piscina accentua reflexele părului roşcat, care cădea în valuri pe umerii bronzaţi. Înmărmurită, Sabrina o contempla cu gura căscată pe profesoara care-şi croia drum prin mulţimea de studenţi entuziaşti.

— Hai, Sabrina, poţi fi provocatoare şi în alte feluri.

— Jake, exagerezi! În sfârşit… îmi închipui că Larissa Waverley n-o să aibă nicio problemă ca să capteze atenţia studenţilor aparţinând sexului tare.

Sabrina nu avu timp să mai adauge ceva, Larissa se apropia de ei, desfăşurând comori de graţie.

Odată prezentările terminate, tânăra femeie exclamă pe o voce răguşită şi senzuală:

— Sunt încântată că te-ai hotărât să te alături micului nostru grup, Jake.

— Mulţumesc, răspunse el. Sunt sigur că aceste cursuri vor fi de-a dreptul pasionante.

Sabrina care urmărea schimbul de amabilităţi, simţi o uşoară împunsătură în inimă: Larissa şi Jake păreau un cuplu ideal…

— Te interesează de mult această temă? adăugă Larissa.
La această întrebare, Jake aruncă Sabrinei o privire plină de înţelesuri.
— Nu. Trebuie să mărturisesc că Sabrina mi-a trezit interesul.
Sabrina interveni imediat:
— Nu-l crede! Jake are nişte păreri foarte originale asupra legendei regelui Arthur!
— Adevărat? Abia aştept să-i cunosc punctul de vedere. Oh! Scuzaţi-mă, trebuie să salut pe toată lumea. Pe mai târziu! strigă Larissa Waverley.
Imediat ce se îndepărtă, Jake se întoarse spre Sabrina.
— Ţi-aş fi recunoscător să nu mă amesteci în discuţiile voastre savante. Doar siguranţa ta justifică prezenţa mea la acele dezbateri. Nu ţin să fac pe specialistul.
— Pardon! Credeam că nu ţi-ar displace s-o impresionezi pe Larissa.
— De unde această idee?
— Ocheadele ei ademenitoare poate? remarcă ea perfid. Jake, fii te rog amabil şi dă-mi un…
Nu reuşi să-şi termine fraza. Deja Perry Dryden îi întindea un pahar de punch.
— Scuzaţi-mă! Am remarcat că ţi-ai terminat băutura şi cum tocmai treceam pe lângă bar…
— Oh, mulţumesc. Ce drăguţ eşti! exclamă politicos Sabrina.
Dar în realitate dorea o oranjadă!
— E adevărat, dar un pahar ajungea. Acum mergem la masă, declară Jake pe un ton rece.
Foarte autoritar, puse paharul de punch pe o masă învecinată, sub ochii înmărmuriţi ai unui Perry Dryden stacojiu de ruşine, care bâlbâi.
— Da… da… bineînţeles.
Cu privirea plină de tandreţe, nenorocitul o fixa pe tânăra femeie pe care Jake o târa după el.
— Jake, te rog! Încetează cu aceste manevre! Acest biet Perry! Ce ţi-a făcut? Să ştii că n-o să mai suport un asemenea comportament.
— Cred că scumpul tău Perry îşi imaginează că e Lancelot! Eu personal nu voi comite eroarea regelui Arthur.
Cu răsuflarea tăiată, cu ochii măriţi de furie, Sabrina îi spuse cu o voce şuierătoare:
— Ascultă-mă bine, Jake! Constat cu plăcere că ai învăţat multe din conversaţia noastră de adineauri, dar îţi cer să nu mai joci mult jocul

comparaţiilor şi subînţelesurilor.
— Rolul meu constă în a te proteja, Sabrina.
— Nu de oameni ca Perry Dryden!
— De cine cred eu de cuviinţă! În acest domeniu hotărăsc singur, fie că-ţi place, fie că nu.
Se instalase în faţa majordomului pentru a pune capăt acestei altercaţii şi Sabrina fu nevoită să tacă. Foarte amabil, acesta, îmbrăcat într-un smoking de culoare închisă, îi conduse la o masă situată cu faţa la ocean şi, după ce aleseră meniul, Sabrina nu mai avu curajul să revină asupra subiectului. De altfel, Jake se arăta de o încântătoare curtoazie. În faţa chelnerului care prezenta vinurile, Jake, foarte galant, îşi abandonă prerogativele şi o lăsă pe ea să guste celebrul vin alb de California. Se simţi mişcată de gestul lui.
— Jake, cu ce te ocupai înainte să te instalezi la Portland? îl întrebă ea între două înghiţituri de peşte.
— Guvernul mă trimitea în diverse misiuni în străinătate, răspunse el şi îşi mai unse din belşug o tartină.
— Şi în ce consta munca ta? Jake, nu mai pune atâta unt, atenţie la colesterol!
— Oh!… Hârţogăria obişnuită şi numeroase deplasări în diverse locuri. Sabrina, dar tu eşti o adevărată enciclopedie, făcu el schimbând vorba.
Ea îi ignoră remarca linguşitoare şi continuă, curioasă să ştie mai multe.
— Şi de ce nu mai lucrezi în domeniu?
— Vroiam să-mi schimb modul de viaţă. Şi tu? Ai făcut mereu acelaşi lucru?
— Da. Meseria mea de documentaristă mă pasionează şi e o scuză nemaipomenită pentru a te putea interesa de toate subiectele care-ţi trezesc curiozitatea.
— Ah! iată cum se explică erudiţia ta! Dar dacă Teague nu m-a minţit, ai fost măritată timp de un an, nu-i aşa?
Sabrina tresări.
— După câte văd, prietenul tău ţi-a făcut un raport foarte detailat asupra mea?
— Nu, a menţionat pur şi simplu că ai fost pentru scurt timp căsătorită.
— Exact.
— Ce s-a întâmplat?
— Aş prefera să păstrez tăcerea asupra acestui subiect, dacă nu vezi în asta niciun inconvenient.

— Îţi vine atât de greu? întrebă el cu amabilitate.

— Să zicem că am învăţat o mulţime de lucruri, din care am tras învăţămintele necesare.

— Întotdeauna auzi acest gen de comentariu de la cineva care a avut o experienţă nefericită.

— Nu văd de ce te-ar interesa trecutul meu!

— Teague mi-a spus că mama ta bănuieşte că fostul tău soţ ar fi amestecat în această poveste cu ameninţările la adresa societăţii Farsight.

— Imposibil!

De uimire Sabrinei îi scăpase furculiţa din mână.

— Pari foarte categorică!

— Bineînţeles! Doar îl cunosc destul de bine! Nu, nu s-ar fi amestecat într-o asemenea afacere.

— Cum poţi să fii atât de sigură?

— Stan Northrup este un neserios, incapabil să se ralieze unei cauze revoluţionare sau politice. Te asigur.

— Chiar aşa?

În focul discuţiei, Sabrina nu dădu atenţie acestei mici ironii şi continuă:

— Tatăl lui, David Northrup avea o mare societate la Seattle. Vroia ca Stan să se însoare înainte să-i încredinţeze succesiunea la conducerea firmei. Stan îşi dorea asta nespus şi era grăbit să pună mâna pe putere. A căutat deci o fiinţă slabă de înger, gata să-i cadă în plasă.

— Şi ai fost fericita aleasă?

— L-am întâlnit pe Stan în cursul unei recepţii oferite de nişte prieteni comuni. Foarte naivă încă în acel timp, am crezut într-o dragoste la prima vedere. Tatăl lui mă adora şi totul a fost un vis până la moartea lui David.

— Stan Northrup n-a mai avut atunci nevoie de tine?

— Aşa-i. Prefera să ducă o viaţă lipsită de orice constrângere. Într-o zi, întorcându-mă acasă, l-am surprins cu secretara. Tristă comedie! Şi cam asta a fost tot. Sincer îţi spun, Stan nu este deloc un bărbat interesant şi n-are destul curaj sau caracter ca să ia parte la nişte intrigi periculoase.

Timp de câteva clipe, Sabrina se gândi la căsătoria ei ratată, la speranţele ei năruite, dar foarte repede, firea ei veselă şi dinamică învinse şi tânăra femeie îşi alungă amintirile, lipsite în prezent de orice încărcătură emoţională.

— Nu înţeleg deloc cum mama s-a putut gândi vreo clipă că Stan ar putea…

Se întrerupse. Brusc, adevărul îi apăru orbitor. Furioasă, explodă:
— Am căzut într-o cursă! Vroiai să mă faci să vorbesc şi ai inventat această poveste ca să-ți atingi scopul.
— Da.
— Nu-ţi înţeleg nici motivul nici scopul.
— Adevărat?
Cu preţul unui efort teribil, Sabrina reuşi să se stăpânească. Nu era cazul să se dea în spectacol în faţa lui Jake Devlin! Refuza să i se înfăţişeze într-o postură ridicolă şi să-i înlesnească o victorie atât de uşoară!
— Cred că m-am exprimat destul de limpede, Jake. Nu caut o aventură. Nu interpreta altfel acel nefericit episod de azi dimineaţă.
— Episod nefericit? repetă el. Eu n-aş califica aşa tot ce s-a petrecut, Sabrina. Graţie ţie am cunoscut orele cele mai liniştite pe care le-am trăit de mult timp încoace.
— Şi m-ai răsplătit cu un sărut de recunoştinţă? Aşa s-ar zice, auzindu-te.
— Nu, e mult mai complicat decât asta.
— Nu mi-ai spus chiar tu că dorinţa nu se naşte neapărat dintr-o mare dragoste? Mai bine hai să schimbăm subiectul, ce zici?
— Bine.
— Îţi mulţumesc.
— O precizare, totuşi. Dacă îţi aminteşti, ţi-am subliniat faptul că dragostea descrisă în legendele cavalereşti nu exclude plăcerea simţurilor!
— Altfel spus, nicio femeie nu va fi vreodată în stare să distingă o fiinţă sinceră de un ticălos. Deci cel mai bine e să eviţi orice legătură. Şi, aşa cum nu încetezi să mi-o repeţi… prudenţa înainte de toate!
Sabrina nu mai putea de bucurie. În sfârşit îi dăduse o lecţie!
Imediat ce terminară masa, tânăra, fericită de această primă victorie, îşi reîncepu manevrele. Dar după ce o însoţise în salonul vecin foarte animat, Jake îi propuse să danseze. Cu un ton politicos, dar ferm, îl refuză.
— Sabrina, dar… mori de poftă să dansezi! De ce să te pedepseşti singură? Doar ca să mă răneşti?
Nu putu să-i răspundă la întrebare, căci Perry Dryden, îngheţat de emoţie şi bâlbâindu-se, o invită la rândul lui.
Sabrina înţelese cât îl costase curajul unei asemenea invitaţii şi, miloasă, exclamă pe un ton amabil:
— Îţi mulţumesc mult, Perry.

Fără măcar să-i arunce vreo privire lui Jake, se lăsă antrenată spre ringul de dans aflat afară, în briza plăcută a serii.

În braţele cavalerului ei, Sabrina reuşi să se destindă. Ce plăcere să dansezi cu un bărbat de înălţimea ta! Paşii lor se potriveau la perfecţie şi în curând, hohotele lor de râs se pierdură în mijlocul veseliei generale.

Când muzica se opri, Perry se întrecu pe el însuşi. Cu o mişcare îndemânatică, o învârti într-o piruetă pe Sabrina, apoi, cu o figură încântată, o conduse până la masa unde îi aştepta Jake. Totuşi, frumoasa lui siguranţă se topi ca un fulg de nea la soare când Jake Devlin se ridică.

— Cred că mi-ai rezervat următorul dans, Sabrina. Noapte bună, Dryden, i se adresă nonşalant, luând-o de mână pe fată.

Prudent, Perry evită o confruntare şi îşi luă politicos rămas bun.

— Mulţumesc, Perry, m-am simţit foarte bine.

— Şi eu, răspunse el cu o emoţie sinceră, înainte de a se pierde în mulţime.

— Hai, Sabrina.

— Sunt obosită.

Dar Jake o strângea deja în braţele lui puternice, fără să pară că i-a auzit spusele; atunci încercă o altă tactică în speranţa că, de data asta, îl va răni în amorul propriu.

— Perry este un cavaler minunat! Pentru mine are înălţimea ideală.

— Închipuie-ţi că-mi spuneam acelaşi lucru gândindu-mă la tine, îi răspunse el la ureche.

Deci lovitura nu-şi atinsese ţinta, ba dimpotrivă! Odată în plus, sarcasmele i se întorseseră împotrivă şi… avantajul era de partea bodyguardului ei!

Jake se mişca cu o graţie felină şi cu o supleţe surprinzătoare pentru un specialist în arte marţiale, gândi ea urmărindu-i paşii. Aceasta uimitoare îmbinare dintre forţa bărbătească şi senzualitate trezi în Sabrina un involuntar fior de emoţie.

Probabil că Jake îşi dăduse seama de asta, căci o lipi şi mai strâns de el şi, cu un gest tandru, îi mângâie spatele. Copleşită de o minunată senzaţie de plăcere, Sabrina se lăsă în voia lui. Când reveniră la locurile lor, simţea încă cum i se învârteşte capul.

Se retraseră devreme în camerele lor, căci Sabrina se declarase obosită de voiaj şi de această lungă zi.

Din pragul camerei sale, Jake se întoarse spre ea şi o privi cu o expresie tulburată.

— Noapte bună, murmură el.

Dintr-o străfulgerare, Sabrina înţelese: acest bărbat, angajat cu singurul scop de a o proteja, o dorea cu pasiune.

Cu bărbia ridicată, cu ochii severi, se îndreptă spre uşa de comunicare dintre camere şi o închise cu un gest hotărât.

— Să n-o încui, Sabrina.

— Nu. Noapte bună, Jake.

Liniştită de această barieră simbolică care se ridica între ei, Sabrina se băgă repede în pat şi suspină de mulţumire când simţi că o cuprinde somnul.

Totuşi, două ore mai târziu, o senzaţie ciudată o făcu să se trezească.

Intrigată, deschise ochii. În jurul ei, încăperea era scăldată în lumina argintată a razelor de lună.

Oh! ce noapte minunată! gândi ea visătoare. O adevărată noapte la tropice care îi trezea minunate senzaţii.

Privirea ei se opri din întâmplare asupra uşii de comunicare… larg deschisă.

Uimită, se ridică şi aruncă o privire spre camera lui Jake. Patul era desfăcut, dar gol. Puţin câte puţin, enervarea ei făcu loc neliniştii. Unde dispăruse oare? Poate avea din nou insomnie şi era pe balcon? Fără să se gândească prea mult, Sabrina îşi luă repede un halat peste cămaşa de noapte de culoarea piersicii.

Un coşmar! Nu putea fi decât asta! îşi spuse ea deodată, sigură că a găsit adevărata explicaţie.

După cum presimţise, Jake se găsea în balcon, sprijinit de balustradă. Îmbrăcat doar în blugi, privea jocul vag al valurilor, iar lumina opalescentă, dădea trăsăturilor sale viguroase o expresie de însingurare.

— Jake! şopti ea.

— Nu te nelinişti, Sabrina. Du-te şi te culcă, îi răspunse el fără să se întoarcă.

— Un nou coşmar? insistă ea.

— Te rog. Nu e nicio problemă.

Încăpăţânarea lui o determină să se apropie.

— Jake, un om care luptă singur nu avansează prea mult. Arunca-ţi pentru o clipa carapacea de bărbat atotputernic. Ai vorbit vreodată cuiva de

aceste vise?

Făra să schiţeze vreo mişcare, îi răspunse:

— Nu.

— Atunci, a venit timpul s-o faci. Te ascult.

— Sabrina… dar nu vreau. Este inutil. De altfel, faptul că te ştiu alături de mine, în cămaşă de noapte, nu-mi uşurează deloc situaţia.

— Uită aceste amănunte, Jake. Spune-mi ce te împiedică să dormi. Vreau să ştiu ce anume te hărţuieşte în aşa hal încât îţi goneşte somnul.

Şi îşi aşeză mâna mângâietoare pe braţul lui crispat.

— Adevărat, micul meu fluturaş?

Fluturaş? Sabrina tresări, dar preferă să-i ignore remarca pentru a putea continua.

— Jake, povesteşte-mi…

Mult timp el rămase tăcut, apoi Sabrina ghici că a capitulat.

— Nu e vorba de un vis, Sabrina, ci de un sentiment apropiat de panică.

Ea desluşi în vocea lui o nuanţa de teamă amestecată cu o nesfârşită oboseală.

— Ai suferit vreodată de claustrofobie? o întrebă el liniştit.

— Presupun că fiecare are ascunsă în sufletul lui o spaimă anume. Nu este deloc neobişnuit ca cineva să se teamă într-un spaţiu închis.

— Dar ce te faci când te confrunţi cu o îngrozitoare realitate? Când universul se limitează la patru pereţi dogoritori de căldură, iar picioarele ţi se înfundă în pământul mocirlos?

— Jake! strigă ea îngrozită.

O privi şi Sabrina tremură în faţa acestor ochi gri, impenetrabili ca oceanul. Împinsă de instinct, îi cuprinse chipul în mâini pentru a-l mângâia cu acea inepuizabilă tandreţe al cărei secret doar femeile îl cunosc.

— Sabrina…

— Continuă, Jake. Trebuie.

Suspină sfâşietor.

— Am petrecut mai mult de şase luni într-o închisoare mizerabilă din Asia de Sud-Est. Şase luni de infern, în care am crezut că o să mor. Totuşi, frica de moarte nu e nimic în comparaţie cu nebunia care pândea şi împotriva căreia a trebuit să lupt din toate puterile.

— Doamne, Jake!

— Şi am reuşit să înving cu preţul unor eforturi supraomeneşti. Puţin câte puţin, mi-am elaborat un sistem de autoapărare care se sprijinea atât pe forţa

spiritului cât şi pe cea a muşchilor. Numai aşa am putut să supravieţuiesc.

Tulburată de aceste mărturisiri. Sabrina îl privea cu o infinită duioşie.

— De multe ori cădeam însă în panică. Din fericire, într-o zi am reuşit să evadez. N-au putut să mă prindă.

— S-a întâmplat în Vietnam?

— Nu. De altfel, asta nu mai are nicio importanţă.

— Ce făceai în Asia?

— Lucram pentru guvern. Ţi-am spus-o deja.

— Da. Dar mai era ceva, nu…?

— Ei bine! Eram însărcinat să furnizez aur mişcărilor de rezistenţă organizate în acea parte a globului. De acea dată, lucrurile au mers prost. Ne-am încrezut într-un om care…

— V-a trădat?

— Mi-a trebuit să înţeleg ce se punea la cale şi, când am ajuns la întâlnire, duşmanii mă aşteptau.

— Doamne! Bine că nu te-au omorât!

— Nu m-au ucis fiindcă vroiau să-mi aranjeze un proces exemplar în public. În această privinţă am avut noroc. Nu m-au maltratat; se gândeau la fotografii şi la camerele de luat vederi. Sănătatea mea psihică îi interesa mai puţin. Asta e totul. Dar, câteodată, noaptea…

— Retrăieşti senzaţia de sufocare?

— Da. În sfârşit… N-are nimic de-a face cu ceea ce am simţit atunci! Totuşi, sunt încă obligat să mă scol, să deschid ferestrele pentru a respira aer curat. Nu mă înţeleg deloc, Sabrina. Am rezistat timp de şase luni, dar astăzi, această amintire mă obsedează fără încetare.

— Fără îndoială miza este diferită în prezent, nu? Când era vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte, n-aveai de ales. Dar acum, trecutul are drum liber să te hărţuiască…

— Asta ar însemna că nu mai dispun de acelaşi capital de energie de atunci? o întrebă el, ca şi cum îşi punea această problemă pentru prima oară.

— Să nu-ţi pierzi minţile în condiţiile îngrozitoare în care ai fost închis ţi-a solicitat o deosebită forţă morală. Poate spiritul tău refuză acum să se mai supună unui asemenea efort? Oh, Jake! Nu sunt specialistă în materie. Dar, din propria mea experienţa, ştiu că, atunci când tatăl meu ne-a părăsit, nu puteam sa fug de oribilele coşmaruri care-mi bântuiau visele. A trebuit sa fiu ajutată.

— Mama ta?

— Fără îndoială, atenţia şi dragostea unei fiinţe dragi sunt necesare.

— Încerci un sentiment matern la adresa mea? o întrebă el observând-o cu atenţie.

— Nu, deloc, dar înţeleg ce simţi şi sunt mişcată. Nu am uitat încă spaimele copilăriei mele.

Fără a mai adăuga vreun cuvânt, îl luă de mână şi îl conduse până la o banchetă primitoare instalată pe balcon. Se aşeză şi-i făcu semn să ia loc lângă ea.

Dar când vru să-l mângâie ca pe un copil pe care vrei să-l linişteşti, o opri cu un gest.

— Sabrina, nu caut la tine afecţiunea unei mame. În schimb am nevoie de tine, te doresc nebuneşte. Dacă mai rămâi mult timp pe balcon, nu mai răspund de mine.

— Jake, te rog, eu…

Nu mai ştia ce să spună. Judecata o îndemna să plece cât mai repede în camera ei, dar mila şi duioşia se amesteca cu senzaţia de necunoscută voluptate pe care o încercase mai devreme, pe pista de dans.

Sabrina ezită şi îşi ridică capul spre Jake, ai cărui ochi gri străluceau în mii de reflexe. Încetişor, se aplecă spre ea şi-şi lipi buzele de gura ei…

V

Ca şi în aceeaşi dimineaţă, dar la Portland, sărutul lui Jake exprima o sinceră emoţie şi o sete nepotolită… Şi doar câteva ore se scurseseră de atunci! gândi tânăra femeie.

Totuşi, această noapte era diferită… poate chiar periculoasă! În această noapte, trupul şi sufletul ei erau copleşite de duioşie şi pasiune! Sabrina nu înţelegea nici cum, nici de ce sentimentele ei evoluaseră atât de repede. Totuşi, trebuia să recunoască: toată fiinţa ei era mistuită de dorinţă!

Sub mângâierea senzuală a buzelor lui Jake simţea că se topeşte de plăcere. Mâinile lui puternice îi cuprinseră umerii, simţind că a găsit femeia pe care o căutase întotdeauna.

— Sabrina! Am atâta nevoie de tine.

Tulburată de această mărturisire, îi şopti cu emoţie numele. Niciun bărbat nu-i mai spusese vreodată asta! Nici tatăl, nici fostul ei soţ! Iar pe alţii, nici măcar nu-şi dăduse osteneala să-i asculte, conştientă că majoritatea dintre ei ignorau până şi sensul cuvântului dragoste.

Bineînţeles că această mărturisire nu însemna că Jake o iubeşte. Totuşi, el nu se juca… era sigură de asta. Dorinţa lui era cu adevărat sinceră.

— Sabrina…

Fericit că o simţea lăsându-se în voia braţelor lui puternice, îi şoptea numele cu o voce răguşită care îi răsuna plăcut în urechi pe balconul expus brizei oceanului.

Jake întinse mâna spre halatul din mătase care o proteja încă, îi desfăcu cordonul cu nişte degete nerăbdătoare şi aruncă pe jos veşmântul uşor pentru a-i dezgoli sânii sidefii. Buzele lui se lipiră de pielea catifelată şi fierbinte, acoperind-o cu sărutări nebuneşti.

— Oh! Jake! Jake! Nu înţeleg…

Incapabilă să se regăsească, se bâlbâia, simţea că-şi pierde capul, purtată de un val de senzaţii minunate. Spaimele trecutului şi rezerva ei naturală erau măturate de o pasiune atotstăpânitoare.

— Ai încredere în mine, Sabrina. O să veghez asupra ta, îi şopti el văzând-o cum tremură de dorinţă.

— Jake? îl întrebă ea văzându-l cum se ridică.

— Nu plec, fluturaşul meu, răspunse el cu un surâs înduioşat.

În picioare, în faţa ochilor ei întrebători, îşi scoase încet blugii pe care-i aruncă neglijent jos pe mozaic, apoi se aplecă spre ea pentru a-i scoate cămașa de noapte.

Sabrina îşi ţinu respiraţia. Sângele îi curgea mai repede prin vine. Aici, în noaptea tropicală, sub cerul înstelat, legănată de zgomotul înfundat al valurilor oceanului, destinul îi oferea clipe minunate şi neaşteptate de fericire.

Aşezat lângă ea, Jake îşi plimba uşor mâna pe trupul ei mătăsos. Ochii lui mărturiseau duioşia, dorinţa şi nerăbdarea.

— Fluturaşul meu, vreau să fii a mea în această seară. Mă înţelegi, Sabrina? Vom zbura împreună în ţara visurilor!

Ghici că el îi aşteaptă răspunsul, dar se simţea incapabilă să gândească, să vorbească…

— N-am chef să vorbesc, Jake. Nu acum, îl imploră ea.

— Mâine dimineaţă o să stăm de vorbă.

— Da, răspunse ea dintr-o răsuflare, gata să consimtă la orice numai să se simtă odată în braţele lui.

Atunci el trasă o dâră de sărutări arzătoare de la gâtul delicat până la pântecele catifelat, în timp ce degetele lui experte alunecau de-a lungul picioarelor frumos modelate. Sabrina, transportată de plăcere, se arcuia şi îl chema nerăbdătoare.

— Jake, acum! Oh! Vino, vino!

Îşi auzea vag ecoul propriilor vorbe şi nu-i venea să creadă. Ea era cea care-l ruga pe Jake? Da, chiar ea îl implora din tot sufletul, strivită sub năvala dorinţelor.

— Desfă-ţi aripile, fluturaşul meu.

Încântată de aceste cuvinte delicios de senzuale, Sabrina îl asculta. Cum i-ar fi putut rezista?

— Vino, scumpa mea! Să ne luăm zborul împreună.

O strânse puternic în braţe. O clipă, lungă cât o eternitate, se priviră fără să schimbe vreun cuvânt. Ochii vorbeau pentru ei, cântau bucuria unei descoperiri împărtăşite de amândoi; nici Sabrina nici Jake nu îndrăzneau să facă vreun gest. Savurau clipa prezentului ca şi cum tot universul le

aparţinea pentru totdeauna. Apoi Jake o antrenă în ritmul pasiunii lui. Împreună, mână în mână, urcară mii de trepte magice cu un pas uşor. Timpul nu mai exista. Tulburată de senzaţiile necunoscute, Sabrina se lipi şi mai tare de Jake, murmurând eu o voce tremurătoare:

— Oh! Jake, eu… nu pot… ce-o să se întâmple?

— Fluturaşul meu, strânge-mă cu putere şi înconjoară-mă cu aripioarele tale.

Radiind de fericire, îşi înnodă picioarele în jurul trupului lui Jake şi strigă:

— Oh! Doamne! Jake! Jake!

Lumina stelelor dădea o noua strălucire chipului ei extaziat, în timp ce Jake îşi lipea buzele de ale ei pentru a-i înăbuşi gemetele, alunecând amândoi în braţele unei plăceri nebănuite.

Mai târziu, Sabrina, cuprinsă de o lene plăcută, se cuibări în căldura braţelor lui pentru a se abandona unor vise dulci.

Jake o privi îndelung. Ochii lui parcurseră acel chip marcat de pasiune, se opriră pe genele lungi şi întoarse care aruncau umbre deasupra obrajilor, pe pielea catifelată care strălucea în penumbră.

O idee îi trecu prin minte, o idee neaşteptată, tulburătoare, minunată. Dacă nu-şi pierduse minţile în acea oribilă închisoare din Asia de Sud-Est fusese doar ca s-o întâlnească pe Sabrina. Da, această femeie era scopul vieţii lui. Un instinct adânc înrădăcinat îl avertizase că Sabrina îl aşteaptă şi că lupta lui are un sens.

Fascinat, contemplă acest minunat fluturaş, acest dar al cerurilor care se odihnea în braţele lui.

Mâna lui îi urmă cu deliciu curba şoldurilor, păstra în inimă gustul nemaipomenit al iubirii lor, emoţia neîncrezătoare a Sabrinei. Privea cu seninătate viitorul, râdea în sinea lui de reacţia independenţei Sabrinei când îi va aduce la cunoştinţă, mâine dimineaţă, că-i va aparţine numai lui.

Doar el va veghea asupra ei, nimeni altul nu va mai conta pentru ea. Nu avea nicio îndoială, tânăra femeie i se dăruise din tot sufletul.

Jake se lungi lângă ea. Un lung moment, privi desenul trupului armonios luminat de lună. Sabrina fusese făcută numai pentru el. Era mai mult decât o femeie. Zeiţă fermecătoare a unei insule de vis…

Ce-i va spune ea mâine dimineaţă? La acest gând, surâsul i se şterse. La ce bun să se amăgească cu iluzii? Această pisică sălbatică se va răzgândi. În mod sigur. Independentă, inteligentă şi bănuitoare, nu se va resemna prea

uşor. Desigur, el încercase s-o avertizeze, dar ea nu vrusese să-i dea crezare. Cu atât mai rău. Când îşi va da seama de legăturile subtile care se ţesuseră între ei, pretenţioasa Sabrina va fi deja prinsă în cursă.

Jake ridică din umeri. Inutil sa se neliniştească dinainte! Pentru moment îi era somn, şi ce plăcut era să adormi lângă femeia iubită.

*

O undă de panică specific feminină, amestecată cu neliniştile trecutului, o treziră brusc pe Sabrina din somn.

Încet deschise ochii şi, în lumina răsăritului, îşi dădu seama că e pe jumătate prizonieră în braţele lui Jake. Erau întinşi încă pe canapea, dar fără îndoială Jake se sculase noaptea, căci o pătură groasă îi ferea de răcoarea dimineţii.

Timp de câteva secunde, Sabrina rămase nemişcată, pierdută în contemplarea oceanului care, în lumina palidă a zorilor, avea reflexe gri aidoma ochilor lui Jake.

Descumpănită, Sabrina îşi închise la loc pleoapele. Nu-i venea să creadă că iremediabilul se produsese. Iată că, pentru a doua oară se trezea în braţele lui Jake! Dar spre deosebire de ieri, nicio scuză, nicio justificare nu putea explica de ce căzuse pradă tentaţiei.

Îşi pierduse oare capul? Se dăruise unui bărbat pe care abia îl cunoştea de două zile! Cum de făcuse o asemenea nebunie?

Spiritul ei tulburat retrăia filmul evenimentelor nopţii. Desigur, un sentiment de milă o împinsese spre acest balcon nenorocit. Neliniştea chiar…

Totuşi, în forul ei interior, Sabrina ştia că acestea nu sunt decât nişte biete pretexte.

Doar pasiunea o făcuse să rămână alături de Jake.

La acest gând, fu cuprinsă de un sentiment neplăcut şi se grăbi să se desprindă din braţele lui Jake Devlin.

Conştientă de goliciunea ei, fugi cu paşi furişaţi spre cameră. Din prag se opri şi aruncă o ultimă privire spre silueta adormită. Lungit pe ţesătura înflorată a canapelei, era doar pe jumătate acoperit de cuvertura care îi dezgolea torsul şi umerii musculoşi.

Repede îşi trase o pereche de blugi şi o cămaşă cu dungi viu colorate. Doarme, gândi ea brusc. Graţie mie?

Oh! ce poveste! îşi spuse ea furioasă de asemenea gânduri. Exasperată de propria ei slăbiciune, încălţă o pereche de sandale şi, fără să se gândească, coborî scara care ducea spre plajă.

Ca un animal înnebunit, alergă până la marginea apei, pierzându-şi răsuflarea. Aici, în picioare, în bătaia vântului care-i ciufulea părul despletit, privi o clipă valurile care se spărgeau la picioarele ei, respiră profund, apoi se îndreptă, mergând în paralel cu malul.

Ce-o să se facă acum? Cine ştie ce-o să gândească Jake când s-o scula! Nu! Nu era deloc adevărat. Sabrina ghicea ce-o să-şi imagineze. Se va felicita în mod sigur de această mică aventură agreabilă care-i va uşura sarcina de bodyguard!

Un bodyguard? Dar de el cine o va proteja? întrebase ea chiar din prima zi. Şi nu se înşelase deloc! Cum de fusese atât de proastă?

„Dacă mai rămâi mult timp pe acest balcon, nu mai răspund de mine” îi spusese el în chip de avertisment. Jake îi dăduse o şansă şi ea ce făcuse? Rămăsese lângă el.

Şi precis el nu va uita acest amănunt!

— Doamne! Doamne! strigă ea strivind furioasă scoicile rămase pe nisipul fin.

În sfârşit! Întâi trebuia să se stăpânească, să se detaşeze de această poveste ridicolă! Fie, petrecuse noaptea în braţele unui necunoscut! Ăsta nu era un motiv ca să-şi piardă capul în faţa lui! Viaţa n-o învăţase deci nimic despre bărbaţi?

Puteau fi amuzanţi, o companie agreabilă, chiar interesantă, dar în niciun caz nu trebuie să ai încredere în ei când îţi vorbesc despre dragoste.

În privinţa asta, Jake se arătase totuşi de o discreţie absolută. Cel puţin, nu o minţise, gândi ea cu amărăciune.

Niciodată nu-şi imaginase că va cădea cu atâta uşurinţă pradă farmecului unui bărbat!

Sabrina fierbea de furie. În disperare, se aşeză pe una din stâncile care străjuiau plaja. Maşinal, mătură cu privirea întinderea nisipoasă, căutând silueta luminoasă a elegantului hotel când, brusc, simţi că se crispează.

Jake se îndrepta spre ea.

Timp de o clipă se măsurară cu o privire întunecată, apoi Sabrina îşi întoarse capul cu un aer hotărât. Nici vorbă să se lase impresionată! Totuşi, în ciuda hotărârii ei, o emoţie de nestăpânit o cuprinse. Ca de fiecare dată…

Cu mâinile înfundate în buzunare, cu figura dură, Jake o certă fără menajamente:

— Sabrina, să nu mai faci asta niciodată. Niciodată, m-ai înţeles?

Înmărmurită, îl întrebă, fără a-i înţelege motivul furiei.

— Despre ce vorbeşti? se interesă pe un ton înţepat.

— De escapada ta nechibzuită! Ai fugit ca o puştoaică. Ştii că am misiunea să te protejez. Să nu mai uiţi asta!

Sabrina sări în picioare. Cum de îndrăznea? După tot ce se petrecuse astă-noapte între ei, iată că alegea acest motiv absurd ca să-i facă scandal! Exagera! Cine se credea?

— Nu te nelinişti, Jake. Îmi amintesc foarte bine prevederile contractului pe baza căruia ai fost angajat, şi, dacă memoria mea este bună, nimic nu te obliga să mă seduci! Ce bodyguard ciudat! Contezi pe farmecul tău ca să mă faci să te ascult la un semn din deget?

O luminiţă periculoasă străluci în ochii lui.

— Sabrina, ascultă-mă…

— Uite la ce m-a condus asta, aseară! Oricum, acest incident nu are nici o importanţă! Într-o situaţie ca a noastră, multe ar fi procedat la fel! Gândeşte-te! Două camere care comunică într-un hotel de pe o insulă tropicală! Ce decor ideal! Concluzia era inevitabilă!

— Adevărat?

— Oh! Poate că nu, dacă n-aş fi avut un bodyguard fără somn care deschide uşa de comunicare în toiul nopţii!

— Doream să te privesc dormind. Mă simt mai bine când te ştiu alături, mai ales noaptea.

— Ce pretext ridicol!

— Nu trebuia să vii să mă cauţi pe balcon! Şi pe urmă? De ce ai rămas lângă mine, Sabrina?

— De ce? repetă ea furioasă. Ca să stăm de vorbă! Ca să te ajut să lupţi împotriva sentimentului tău de claustrofobie.

— Bine. Şi pe urmă? Tot mila ţi-a şoptit să te culci cu mine?

Ea ridică din umeri.

— Glumeşti, Jake? Să mă dăruiesc din milă, eu? Nu! Mai pot eu acum să cred că nu eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă? Stăpâneşti la perfecţie arta autoapărării şi te foloseşti cu abilitate de farmecele tale ca să seduci o femeie care nu mai reuşeşte, în acel moment, să judece corect! Cum aş putea să te plâng?

— Văd, îi răspunse el pe un ton liniştit.
Supărată, Sabrina îşi dădu Seama că ratase singurul pretext care ar fi putut justifica în ochii lui Jake Devlin comportamentul nebunesc. Citi pe chipul lui o uşurare vădită, văzu umbra unui surâs pe buzele lui.
Câtă imprudenţă!
— Prea târziu, Sabrina! remarcă Jake ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.
Şi îi adresă un zâmbet voios care îi merse drept la inimă.
— Mulţumesc, Sabrina. Iată un lucru pe care mi-ar fi fost greu să-l suport în această dimineaţă.
Enervată, descumpănită, încercă să-l rănească.
— În orice caz, Jake, să nu te umfli în pene că m-ai sedus atât de uşor. Ca toată lumea, am şi eu clipele mele de slăbiciune, dar aventurile nu mă interesează. Să nu crezi că vom trăi o poveste de dragoste! Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se va mai repeta niciodată!
În mod spontan, Jake îi puse mâinile pe umeri şi o atrase spre el.
— Sabrina! Nu cred un cuvânt din tot ce mi-ai spus. Câte contradicţii! Am impresia că, până în această noapte, nici nu ştiai ce înseamnă adevărata fericire.
— Cum? Ai o imaginaţie… şi eşti un încrezut!
Jake clătină din cap cu un aer drăgăstos.
— Scumpa mea, să nu-ţi fie frică de mine.
— Hm… Ce idee!
Îşi compuse o mină de regină ofensată şi smulgându-se din îmbrăţişarea lui, adăugă:
— Vreau să risipesc orice neînţelegere. A fost vorba doar de un accident, asta-i tot!
— Vrei să spui că ai comis o greşeală?
— Da, dar voi şti să trag învăţămintele necesare. N-o să fac de două ori aceeaşi greşeală, zise ea, îndreptându-se spre hotel.
— Sper atunci că n-o vei repeta pe cea de azi-dimineață.
— La ce te referi?
— La felul cum ai dispărut fără să-mi spui unde te duci.
— Te rog! Aceste reproşuri mi se par de prisos!
— După cum nu încetezi să mi-o aminteşti, eu sunt angajatul tău, Sabrina. Şi e indispensabil să nu te pierd din ochi!
— Oh! Ce…
Incapabilă să-şi găsească cuvintele, Sabrina se întrerupse.

— Cu atât mai rău. De altfel, cum mi-aş putea închipui că un bărbat ar putea înţelege ceea ce simt? adăugă ea printre dinţi.

Apoi pe un ton hotărât, strigă:

— Grăbeşte-te, Jake! Trebuie să luăm repede micul dejun ca să ajungem la seminar. Vrei să-ţi notezi orarul ca să poţi cunoaşte exact programul meu?

— Inutil. O să te însoţesc peste tot, replică el, foarte calm.

VI

Sabrina nu încercă să-l ignore, nici în sala de mese, nici în vastul subsol al hotelului transformat acum într-un veritabil amfiteatru. La ce bun? Nu exista niciun mijloc să scape de Jake! Trebuia numai să vegheze să nu cadă din nou pradă farmecului său. Las' pe mine, de acum o să fiu în gardă, gândi ea, când îl văzu instalându-se alături.

Imediat, vreo şaizeci de persoane invadară sala în care fusese instalată o estradă echipată cu o aparatură audio video ultramodernă. Prin mulţimea de specialişti în istoria Evului Mediu, Sabrina îl remarcă pe Perry Dryden care îi adresă un salut visător. Părea atât de gentil, de inofensiv, încât tânăra femeie îi întoarse surâsul cu o cordialitate care-l zăpăci. O uşoară roşeaţă îi acoperi obrajii.

— Atenţie! murmură Jake.

— La ce?

— Nu-l încuraja pe Dryden. O să-ţi faci mai multe probleme decât îţi doreşti sau îţi imaginezi.

— Pentru că tot fluturi lista interdicţiilor şi restricţiilor, uite ce vreau să-ţi spun: nu mă mai ameninţa! răspunse Sabrina în momentul când Larissa Waverley îşi făcea o intrare spectaculoasă.

Jake nu mai avu posibilitatea să-i riposteze căci Larissa luase deja cuvântul şi-şi captiva în mod magistral auditoriul nu numai prin frumuseţea ei deosebită, ci mai ales prin cunoaşterea perfectă a subiectului şi pasiunea cu care îl exprima.

— Succesul legendei regelui Arthur nu se bazează doar pe faptele măreţe ale Cavalerilor Mesei Rotunde, începu ea. În toate timpurile războiul a fost înfăţişat în scrieri. Dar aventurile cavalerilor regelui Arthur nu ar fi avut niciodată un asemenea ecou dacă nu ar fi fost însoţite de ideea dragostei cavalereşti. Amintiţi-vă că, în acea epocă, căsătoria constituia o alianţă între familii sau un aranjament financiar de unde sentimentele erau excluse. Mesajul trubadurilor din sudul Franţei a transformat în mod definitiv mitul

războinicului neînfricat închis într-o armură strălucitoare, într-o luptă mai subtilă şi mai rafinată, aceea a inimilor…

Sabrina simţi cum Jake îi face semn cu cotul.

— Asta nu prea a fost o reuşită, dacă vrei părerea mea, îi şopti el.

— Nu ţi-a cerut-o nimeni, îi răspunse ea cât mai discret posibil.

Totuşi, pe parcursul întregii expuneri, Jake se încăpăţână să lanseze o mulţime de comentarii perfide şi ironice, încât Larissa Waverley sfârşi prin a-i remarca manevrele.

— Da, domnule Devlin? Doriţi să aduceţi o precizare?

— Oh! Doamne! exclamă Sabrina îngrozită.

Jake nu păru însă deloc jenat.

— Nu mă îndoiesc că legenda regelui Arthur a putut servi altora drept învăţătură. Totuşi natura umană dă dovadă de multe slăbiciuni şi eu nu cred în povestea „sălbaticului bun”. Din contra, sunt convins că valoroşii noştri cavaleri au ştiut să tragă folos de pe urma reputaţiei lor grozave şi au profitat să-şi acumuleze averi şi privilegii, în numele onoarei, bineînţeles.

Exasperată, Sabrina interveni fără să-i lase Larissei Waverley timp să plaseze vreun cuvânt:

— Domnul Devlin are un punct de vedere extrem de limitat în privinţa cavalerismului. Ca om cu un bogat simţ practic, consideră fără valoare stările sufleteşti! Dacă cineva doreşte un lucru este de ajuns să facă tot ce trebuie ca să-l obţină, şi asta-i tot! Această teză este valabilă şi în ceea ce priveşte pe femeile din ziua de azi, nu-i aşa, domnule Devlin? De ce nu vă exprimaţi părerea şi asupra amorului cavaleresc?

— Da, domnule Devlin, împărtăşiţi-ne opiniile dumneavoastră, strigă şi Larissa, aparent interesată.

Cu ochii fixaţi pe chipul furios al Sabrinei, Jake răspunse cu amabilitate la ce i se ceruse.

— Sincer vorbind, sunt convins că totul e numai o amăgire şi că niciun cavaler n-a crezut vreodată în aşa ceva. Bărbatul e în aşa fel făcut că nu se mulţumeşte cu sentimente platonice şi doar legendele au curajul să ne înfăţişeze eroi atât de puţin realişti ca bunul rege Arthur!

Abia îşi terminase fraza că întreaga clasă se dezlănţui.

Fiecare dorea să-şi exprime părerile personale. Urmă un formidabil vacarm. De pe estradă, Larissa Waverley, încântată, reuşi să conducă discuţiile şi cursul se termină într-o atmosferă foarte animată.

Cu capul sus, Sabrina se îndreptă spre restaurant cu Jake pe urmele ei, ca de obicei. Imediat ce fură instalaţi în jurul unei măsuţe pe lângă fereastră, Sabrina îi aruncă o privire plină de mânie. Jake îi susţinu privirea fără să clipească.

Se înfruntară astfel o vreme, apoi simţul umorului învinse şi Sabrina îi declară:

— Fără îndoială ai darul de a anima o dezbatere! remarcă ea.

— M-ai provocat! replică el.

— A cui e vina?

— Ştii prea bine! Ce comanzi? Salată de ananas şi papaia?

— Nu! Capul tău pe un platou de argint!

Jake surâse fermecător.

— Oh, Sabrina! În realitate, nu prea corespund tipului clasic de bodyguard, nu-i aşa?

— Adevărat! Totuşi, cred că am găsit un mijloc de a te utiliza mai cu folos!

— Sunt măgulit.

— Răbdare! Aşteaptă să vezi ce ţi-am rezervat!

Imediat după dejun, îşi pune în aplicare ameninţarea şi, plină de autoritate, îi puse în braţe o umbrelă voluminoasă, un teanc de prosoape de baie, o serie de produse cosmetice antisolare ca şi câteva cărţi despre istoria Evului Mediu! Jake nu protestă însă deloc şi o urmă docil până la plajă unde, după un moment de gândire, Sabrina găsi locul ideal.

Intrigat, Jake îi observă preparativele minuţioase, apoi remarcă:

— Nu înţeleg. De ce te instalezi la umbră şi te mai şi ungi din belşug cu cremă? Nu vrei să te bronzezi?

— Soarele este periculos. Medicii au început deja să recomande multă prudenţă. Am citit asta într-o revistă pe care o primim la bibliotecă.

— Şi ai hotărât să petreci două săptămâni în Hawai fără să prinzi un pic de culoare? N-ai fi făcut mai bine să alegi un alt loc pentru vacanţă?

— Iubesc marea! îi răspunse ea scoţându-şi rochia de bumbac.

Ochii lui Jake se măriră de uimire când descoperi minusculul bikini galben care-i dezvăluia formele încântătoare.

— Pe naiba, Sabrina! Într-una din aceste zile, va trebui să-ţi inspectez mai îndeaproape garderoba! Hmm… pentru cineva care nu vrea să se expună fierbinţelii razelor de soare, îţi asumi cam multe riscuri! Spune-mi, numeşti ăsta costum de baie?

— Am impresia că în materie de modă, eşti cam înapoiat! făcu ea lungindu-se pe salteaua de plajă.

În sinea, ei, Sabrina jubila. Parcă împinsă de un drăcuşor, ardea de dorinţa de a-l şoca, de a-l ofensa. De altfel, n-o merita?

— Să zicem că nu doresc ca clienţii mei să se dea în spectacol, i-o întoarse el scoţându-şi blugii.

Purta un slip negru, a cărui simplitate accentua forţa suplă a trupului şi, brusc, Sabrina își dădu seama că nu-şi putea dezlipi ochii de la acest corp atletic. Jenată, se întoarse şi-şi băgă nasul în prima carte care-i căzuse în mână.

— Şi eu doresc acelaşi lucru în privinţa personalului meu. Pentru a evita repetarea unui incident asemănător celui care a avut loc în amfiteatru, în această dimineaţă, o să-ţi citesc câteva lucruri elementare privindu-i pe cavaleri.

— Înainte de a începe lecţia zilei, cred că ar trebui să discutăm despre noaptea trecută, acum că te-ai mai calmat puţin.

Şi se instală imediat alături de Sabrina. Tânăra păli… nu reuşise să scape.

— N-am chef să vorbesc, Jake. Cred că am comis amândoi o greşeală pe care nu am intenţia s-o repet.

— Şi dacă se va mai întâmpla?

— Dacă aş simţi cel mai mic pericol, mi-aş căuta un alt bodyguard! Dar acest incident aparţine trecutului, nu-i aşa Jake? Noi suntem nişte adulţi respectabili!

O privi şi Sabrina descifră în fundul ochilor lui o asemenea emoţie, încât se înfioră. Timp de o clipă simţi că nu se mai poate controla, prinsă în capcana propriilor ei sentimente confuze. Fluturaş? Nu o numise el astfel în ajun? Instinctiv, respinse imaginea frumuseţii fragile întruchipată de acest cuvânt.

— Nu, Jake, murmură ea, deşi el nu scoase nicio vorbă. Nu.

Jake nu avu posibilitatea să-i răspundă, căci, în aceeaşi clipă, un băieţel îi întrerupse.

Înarmat cu o lopată şi o greblă roşie din plastic, îi observa cu multă curiozitate.

— Vrei să mă ajuţi să construiesc un castel? îl întrebă el pe Jake. Ceilalţi sunt ocupaţi.

În mod clar, Sabrina nu-i părea demnă de vreun interes.

Jake îl privi pe băieţel cu un aer serios.

— Un castel? repetă el. Ce ciudat! Ai auzit vorbindu-se de legenda regelui Arthur şi de dragostea curtenitoare a cavalerilor?

Copilu-l reflectă câteva secunde.

— Deloc, răspunse el.

Imediat Jake se ridică cu o mişcare suplă şi îi adresă un surâs vesel.

— În acest caz voi fi fericit să te ajut, dar o să-l construim chiar aici, fiindcă trebuie să veghez asupra acestei doamne.

Puştiul aruncă o privire Sabrinei şi aprobă, convins că ea nu le va crea probleme deosebite.

— De acord.

Şi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre o zonă de nisip întărit, situată doar la câţiva metri de umbrelă. Jake îl urmă.

Pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată, Sabrina îi observă plină de curiozitate. În mod vizibil, băieţelul îi acordase deja toată încrederea noului său prieten. Nu exista nicio îndoială… Jake ştia să se poarte cu copiii! Ce om surprinzător!

Sabrina îl văzu cum îngenunchează pe nisip pentru a prepara terenul apoi, cu un surâs îngăduitor pe buze, tânăra se scufundă în lectură.

Când ridică din nou capul, descoperi cu uimire că toată puştimea din jur se strânsese în jurul fortificaţiilor impresionante. În mijlocul acestei trupe pline de zel, Jake dirija operaţiunile cu măiestria unui şef de orchestră. Aici o echipă lucra la metereze; dincolo, o alta sculpta turnurile în stil gotic, în timp ce o a treia meşterea un pod de o impresionantă alură. Cei prevăzuţi cu sarcini ingrate, transportau găleţile umplute cu nisip moale, indispensabil construirii edificiului. Din timp în timp, câte unul mai priceput venea să-l consulte pe şef într-o problemă gravă, cum ar fi stabilitatea întregului ansamblu. Iar nişte gură cască, uimiţi, contemplau acest nou Versailles, schimbând comentarii admirative.

În faţa acestui spectacol Sabrina pufni în râs şi fără îndoială Jake o auzi, căci aruncă o privire în direcţia ei, iar privirile li se încrucişară. Ca pentru a-şi arăta neputinţa în faţa tiraniei destinului, ridică din umeri cu un gest resemnat înainte de a-şi relua treaba.

Este într-adevăr nemaipomenit cu copiii! gândi fermecată Sabrina. Puţini oameni se puteau lăuda că reuşesc să stabilească raporturi atât de spontane cu ei. De altfel, el ştia să le impună şi o disciplină remarcabilă, fără măcar să ridice tonul. Fiecare îi cerea sfatul şi îi urma instrucţiunile cu o sinceră bucurie, în timp ce castelul continua să ia amploare.

Cum trecătorii se opreau pentru a-l întreba pe Jake despre scopul unor lucrări atât de ample, Sabrina remarcă diferenţa comportamentului pe care-l adopta faţă de adulţi. Jake se arăta bineînţeles politicos, dar păstra o distanţă netă, în schimb simpla prezenţă a unui puşti îi lumina întreaga faţă.

Dintr-o dată Sabrina îşi dădu seama de un lucru, care aproape îi tăie răsuflarea: cu ea Jake păstra aceeaşi atitudine deschisă şi încrezătoare pe care o avea faţă de copii. Din acea noapte când îi preparase puţin lapte cald pentru a-l linişti, bariera pe care o ridicase în jurul persoanei lui se prăbuşise în faţa ei.

Iar el profitase de asta ca să o seducă…

La această idee Sabrina se crispă. Panica ei aparent nemotivată din zori, se explica în sfârşit! Jake îşi atinsese scopul.

Totuşi, în vreme ce se revolta în faţa perspectivei de a se încrede într-un bărbat, Sabrina îşi reaminti simplitatea cu care el îi mărturisise temerile şi slăbiciunile lui, ca şi de satisfacţia pe care o încercase când văzuse că îl poate ajuta.

Oare pentru acest motiv nu sărise în primul avion spre Portland şi rămăsese lângă el?

Până în prezent nu se putuse niciodată încrede într-un bărbat. Îi găsea superficiali şi uşuratici şi nu i se părea deloc greu să reziste avansurilor lor. Totuşi i se dăruise lui Jake Devlin pe care abia îl cunoştea.

Pe de o parte fusese sedusă de vulnerabilitatea lui, dar pe de altă parte, în mod straniu, de curajul lui. Nu-şi luase el riscul de a-i mărturisi coşmarurile… ei, unei străine? Atitudinea lui sinceră trăda o fiinţă demnă, însufleţită de nobile trăiri interioare.

Acest gând îi smulse Sabrinei un lung suspin de emoţie. De altfel există pericole şi pericole, îşi spuse ea culcându-se la loc pe saltea. Propria ei reacţie pasionată, în braţele lui Jake, era o probă zdrobitoare! Cine şi-ar fi putut imagina vreodată…?

— Scuză-mă, dar nu suferi deloc de căldură? M-am gândit să-ţi aduc o piña colada, se auzi dintr-o dată glasul lui Perry Dryden care se aplecă în faţa ei într-un mod deosebit de caraghios.

Sabrina îşi reveni din surpriză şi acceptă cu plăcere paharul pe care i-l întinsese.

— Oh, mulţumesc, Perry. Cât eşti de atent!

Nu trebui mai mult ca să-l facă pe acesta să se trântească pe nisip alături de ea.

Purta o pereche de ochelari închişi la culoare, care nu reuşeau totuşi să-i ascundă expresia încântată a feţei şi, maşinal, Sabrina se întrebă dacă într-adevăr era vorba de lentile pentru vedere.

— Este pentru prima oară când te găsesc singură de când am sosit în Hawai! spuse el cu o voce piţigăiată.

Şi, în timp ce vorbea, îşi scoase ochelarii aruncând o ocheadă semnificativă în direcţia castelului de nisip.

Sabrina îi urmări privirea şi observă că Jake se uita la ei cu un aer ameninţător. Nu-i trebuise mult timp ca să-l repereze pe Perry Dryden. Parcă poseda un al şaselea simţ! gândi ea.

În acelaşi moment însă, îşi dădu seama că nu avea niciun chef să răspundă întrebării indirecte a lui Perry, sau să-i povestească, indiferent ce, în privinţa lui Jake. Cu un gest deliberat gustă din băutura preparată dintr-un amestec de suc de ananas, de nucă de cocos şi rom, şi schimbă subiectul.

— Ce părere ţi-ai făcut despre primul curs? Larissa Waverley este cu adevărat remarcabilă, nu-i aşa?

— Extraordinară! Dar spune-mi, prietenul tău Jake chiar este interesat de ciclul arthurian?

— Oh! Bineînţeles, chiar dacă pare să aibă păreri cu totul diferite asupra dragostei curtenitoare a cavalerilor!

— Este un prieten vechi?

— Oarecum. Oh! Perry, eşti de acord cu Larissa în privinţa drepturilor şi datoriilor cavalerilor?

Om bine crescut, Perry Dryden nu încercă să mai afle ceva în plus despre Jake şi cei doi tineri se lansară într-o discuţie animată despre tema seminarului lor. Sabrina aproape că-şi terminase piña colada când Jake declară încheiate lucrările castelului şi dădu liber echipei de constructori în pantaloni scurţi.

Văzându-l pe Jake că se îndreaptă spre ei, Perry se sculă dintr-un salt.

— Sunt încântat că am putut sta de vorbă, Sabrina. Hmmm… pe mâine dimineaţă, în amfiteatru, mai îngăimă el în mare grabă.

Cu un gest brusc, îşi puse ochelarii în timp ce Sabrina îi arunca un surâs îngăduitor.

— Încă o dată îţi mulţumesc pentru piña colada, Perry!

Dar panica îl făcuse deja s-o ia la picior.

— Îl sperii! îi declară ea lui Jake, imediat ce acesta se aşeză lângă ea.

— Cu atât mai bine! Ce vroia?

— Am mai reluat cele discutate azi dimineaţă şi mi-a oferit o băutură.
— Văd! Ţi-era sete?
— Nu, dar a fost drăguţ din partea lui.
Jake avu un surâs şiret.
— Sabrina, scumpa mea, nu încerca să mă faci gelos, îţi pierzi timpul.
— Deci eforturile mele ar fi zadarnice, nu-i aşa? întrebă ea, surprinsă că simte o ciudată împunsătură în inimă.
— Oh, nu. Dar sunt deja.
— Adevărat?
Sinceritatea lui o făcuse praf.
— Ca un tigru! Mă găsesc într-o situaţie dificilă, Dryden este mai scund, mai tânăr şi mai puţin puternic decât mine. Dacă mă pun cu el, aş face impresia unui căpcăun!
— Chiar aşa!
— Nu mai face mutra asta îngrozită! N-aş face rău nici unei muşte, cu condiţia să nu mă împingi la asta!
— Jake! Ce tot spui?
— Vreau să te fac să înţelegi că e de preferat să-l eviţi pe Dryden.
— Cum îndrăzneşti? strigă ea enervată.
Jake nu dădu nici cea mai mică atenţie privirii ei furioase. Se ridică, îi adresă un surâs irezistibil şi o trase de mâini în sus.
— Hai, scumpo! E timpul să facem o baie. Temperatura asta ridicată îţi face rău.
— Jake, dă-mi drumul imediat!
Îi trebuiră câteva minute pentru a o duce până la mal şi a o scufunda încetişor în apele călduţe ale oceanului. Sabrina, care tremura încă amintindu-şi de îmbrăţişările lui, profită de asta ca să se îndepărteze înotând viguros. Dorea să fie singură ca să se gândească la motivele tulburării ei. Dar degeaba…
Jake înota la fel de bine şi o urmărea îndeaproape. Descurajată, Sabrina renunţă şi-şi sprijini picioarele pe fundul nisipos. Jake se opri şi el, se apropie de ea şi-i cuprinse faţa între mâini.
— Sunt gelos, dar nu neliniştit, Sabrina. Şi ştii de ce?
La aceste cuvinte, tânăra femeie se crispă. Se simţea atât de fragilă şi vulnerabilă! Aşteptă în tăcere.
— Dryden nu mă deranjează, fiindcă sunt convins că nu vei proceda ca Gueniévre, înşelându-mă cu un alt bărbat. Eşti tulburată de ceea ce ni s-a

întâmplat astă-noapte, dar ştii că, de acum înainte, îmi aparţii.

— Jake! Nu…

El se aplecă spre ea şi-şi lipi buzele de gura ei cu gust sărat, în timp ce mâinile lui alunecau de-a lungul trupului mângâiat de valuri.

Tremurând, Sabrina ar fi vrut să strige că nu era a lui, că nu mai vroia să ştie de el, dar răsuflarea lui caldă şi flacăra de dorinţă care îi strălucea în ochi parcă o hipnotizară. Degetele lui îndemânatice îi alunecară de-a lungul spatelui şi înainte să poată protesta, Jake îi descheiase deja sutienul.

— Jake!

— Ssstt! Nimeni nu te va vedea fluturaşule, în afară de mine; ochii mei vor să descopere la lumina soarelui ceea ce luna mi-a dezvăluit abia. Amintirea îmbrăţişării tale pasionate m-a urmărit toată ziua, scumpa mea.

O lumină neliniştită trecu prin ochii de culoarea alunei ai Sabrinei, care încerca să dea înapoi în faţa privirii înfierbântate a lui Jake. Dar el o reţinu cu un gest tandru, pentru a-i putea admira în voie frumuseţea. Mii de picături argintii scânteiau pe pieptul cu rotunjimi ispititoare.

În ochii lui Jake, Sabrina ghici o dorinţă atât de puternică încât simţi că i se taie răsuflarea. Înţelese că nu avea puterea să reziste acestui bărbat.

Apoi îi cuprinse vârfurile sânilor între degetele lui cu puteri magice şi i le mângâie până când tânăra femeie începu să geamă de plăcere şi se lipi gâfâind pe pieptul puternic, bărbătesc.

— Scumpo, nu-ţi fie frică, ai încredere în mine, îi şopti el.

— Jake, nu vreau să mă angajez într-o legătură! strigă ea dintr-odată.

— Prea târziu, inimioara mea. Ai pătruns în viaţa mea. Nu suntem condamnaţi să fim împreună şi să ne înţelegem? Aminteşte-ţi!

Îi înţelese gluma şi făcu gestul să se îndepărteze. Imediat el îi închise la loc sutienul, în timp ce ea îl privea total descumpănită. Pe chipul ei tulburat, Jake descifră valul de emoţii contradictorii care o sfâşiau şi, cu un surâs, declară pe un ton indulgent:

— Hai, fluturaşul meu. Să mergem la mal.

— Jake? Jake, să nu crezi că acest sărut înseamnă că… o să accept…

— … să petreci noaptea cu mine? Fii fără grijă, dulce Sabrina! O să-ţi dau tot timpul de gândire pe care îl doreşti. Acum că îmi aparţii, îmi pot permite să aştept.

— Ce vrei să spui? îi aruncă ea, nervoasă de siguranţa lui.

O privi fără să clipească.

— Cunosc ce înseamnă răbdarea. Viaţa m-a învăţat asta. Desfăşoară-ţi aripile şi zboară, dulcea mea, dacă asta te nelinişteşte, dar în realitate eşti a mea din noaptea trecută.

VII

În acea noapte Sabrina nu-şi găsi deloc somnul. Lungită pe pat, căuta cu disperare să se liniştească… dar vai! o insuportabilă nervozitate o făcea să nu-şi găsească locul. La fiecare mişcare ochii i se fixau, fără voia ei, pe uşa de comunicare întredeschisă.

Sabrina nu zărea nimic. Domnea un întuneric deplin. Oare Jake dormea?

Abia se gândise la asta, că se simţi îngrozitor de supărată pe ea însăşi.

Ce căuta? Probleme? La ce se expunea? La urma urmei Jake e destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă…

Agasată de aceste preocupări absurde, Sabrina trecu în revistă toate evenimentele acestei zile petrecute cu Jake. Se arătase atent, politicos, vigilent.

Şi răbdător mai ales…

Jake Devlin cunoştea bine arta de a aştepta. Îşi cunoştea puterea şi aştepta de acum ca Sabrina să se supună. Intuiţia îi şoptea Sabrinei că, în această confruntare, Jake era probabil mai tare decât ea şi că nu-şi făcea probleme asupra rezultatului.

Sigur de el, aştepta.

Încetişor, lumina difuză a lunii alunecă pe pat prin fereastra deschisă; Sabrina auzea zgomotul plăcut al valurilor, de o monotonie liniştitoare. De ce nu reuşea atunci să adoarmă?

Seara, după cină, Jake o invitase să danseze, dar nu schiţase niciun gest ambiguu. Totuşi, aceste clipe petrecute în braţele lui nu-i subliniau oare toată puterea pe care-o căpătase asupra ei? îşi spuse ea cu un surâs palid. Fără îndoială Jake acţionase în mod deliberat. Era hotărât să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse pe plajă. Aştepta.

Sabrina închise ochii în aşteptarea unui zgomot, a unei mişcări care i-ar putea parveni din camera vecină; în van însă. Jake dormea? Evenimentele nopţii precedente îl vindecaseră de insomnii? Gândindu-se la suferinţele pe care le îndurase în acea oribilă închisoare, Sabrina simţi că i se face rău şi

dori din tot sufletul să-l poată proteja. Ce senzaţie curioasă… nouă şi, totodată, periculoasă.

Incapabilă să mai suporte mult timp această tensiune, Sabrina aruncă cuvertura de pe ea şi se sculă. Doar să arunc o privire ca să mă conving că a adormit! îşi jură ea.

Ca o hoaţă, se apropie de uşa de comunicare în vârful picioarelor, apoi îşi băgă prudentă capul pe uşă.

Cu capul întors spre fereastră, cu ochii închişi, Jake dormea pe patul mare, cu un cearşaf înfăşurat în jurul mijlocului. Sabrina respiră uşurată.

Putea să rămână deci ascunsă în umbra deasă a nopţii şi să-l observe după pofta inimii. Îl mai surprinsese o dată dormind azi dimineaţă! Dar atunci, mintea ei speriată nu se gândea decât la fugă. Acum, când putea să-l privească fără teamă, Sabrina se vedea obligată să recunoască că Jake o tulbura nespus. La amintirea senzaţiilor pe care le încercase în braţele lui, simţi că o trec fiorii.

Totuşi, neîncrederea ei instinctivă îi aminti un adevăr elementar: spre deosebire de bărbat, femeia nu se mulţumea doar cu plăcerea simţurilor. La ea, voluptatea înflorea numai pe cărările dragostei…

Tulburată, Sabrina îşi muşcă buzele. Era momentul să se întoarcă în patul ei dacă nu vroia să cadă pradă dorinţei nebuneşti, absurde, de a străbate distanţa care îi mai separa încă.

Bătea în retragere când o voce sfâşie liniştea nopţii:

— Noapte bună, fluturaş!

Dintr-un salt, Sabrina se refugie în camera ei.

Nicio clipă Jake nu se lăsase păcălit! Un adevărat vrăjitor!

*

Ziua următoare se desfăşură fără incidente. Spre marea uşurare a Sabrinei, Jake se abţinu de la orice comentariu în timpul seminarului. Când îl felicită pentru asta, avu un surâs enigmatic şi declară că i se pare foarte natural, deoarece nu l-a provocat cu nimic.

Iar noaptea, Sabrina rezistă în mod eroic dorinţei de a arunca o privire în camera lui.

În fine, în după-amiaza zilei următoare, ea îi anunţă o schimbare în program.

— Cum aşa? Abia mă obişnuisem cu rolul de hamal! făcu el pe un ton ironic.

— Nisipul mă enervează!
— Credeam că adori plaja din Hawai!
— Jake, ai putea să-mi mulţumeşti că ai scăpat azi de rolul tău de inginer şef constructor. Ştii bine că, de cum apari pe plajă, toată puştimea se adună în jurul nostru!
— Oh! Dar nu mă deranjează deloc.
Tot vorbind, aranjă două şezlonguri confortabile la adăpostul unei umbrele viu colorate. Sabrina optase în cele din urmă pentru piscina paradisiacă a hotelului. Un arhitect cu o imaginaţie bogată reconstruise un decor hollywoodian în mijlocul unei vegetaţii luxuriante care oferea, pe marginea bazinului în formă de inimă, numeroase locuri retrase, la adăpostul privirilor indiscrete.
Remarca lui Jake, făcută cu o falsă nepăsare, îi smulse un surâs Sabrinei:
— Când ţi-ai dat seama de această adevărată complicitate cu copiii? îl întrebă ea.
— Cam acum un an şi jumătate.
— După evadare? Nu lucrai şi înainte cu ei?
— Nu, preferam gloria şi aventura. În închisoare, am avut tot timpul să mă gândesc la o eventuală schimbare şi să meditez asupra talentelor mele ascunse!
— Nu mai glumi!
— Nu. De fapt e prima oară când vorbesc despre asta cu ironie. Ah! Ai un adevărat talent să mă linişteşti, să mă faci să uit, fluturaşule! Chiar dacă mă faci să aştept!
Sub privirea pasionată a lui Jake, Sabrina se înroşi violent.
— Taci! Nu mai vreau să aud nimic despre acest subiect. Mai bine hai să vedem tema dezbaterilor de mâine, făcu ea luând din poşetă o carte.
— Hai, Sabrina! Nu-l obliga să lucreze din zori până în noapte! strigă o voce veselă de deasupra capetelor lor.
Ameninţându-i în glumă cu degetul, Larissa Waverley, abia acoperită de un minuscul bikini, apăruse în preajma lor cu o graţie felină şi se instală lângă ei fără a-şi lăsa din mână paharul cu răcoritoare.
— Nu te teme, Jake. N-o să fie vorba de nicio teză la sfârşitul seminarului. Aceste cursuri sunt doar destinate oamenilor care vor să profite mai bine de vacanţă, îi mărturisi ea lui Jake pe un ton vesel.
— Conduceţi adesea asemenea colocvii? întrebă Sabrina.

— O dată sau de două ori pe an. Şi tu Jake, ce profesiune ai? Ştiu că Sabrina este documentaristă?

— Sunt profesor.

— Adevărat? La ce liceu?

— Mă ocup de copiii mici.

— De copii? repetă Larissa uimită. N-aş fi ghicit niciodată!

— Jake e deosebit de dotat pentru asta, exclamă Sabrina cu multă convingere.

Jake o privi amuzat, dar înainte ca cineva să mai poată adăuga vreun cuvânt, Perry Dryden, aparent încurajat de prezenţa Larissei, se alătură micului lor grup.

Jake, cu un dispreţ suveran, îl ignoră pe amărâtul rival. Sabrina, jenată, făcu tot posibilul ca Perry să poată participa la conversaţie. Şi reuşi fără prea multă greutate, căci Larissa, veselă ca un cintezoi, le povesti o groază de anecdote amuzante legate de seminariile precedente.

În sfârşit, după o poveste deosebit de caraghioasă, frumoasa Larissa se sculă declarând:

— Mor de dorinţa de a face baie. Cine vrea să mă însoţească?

În mod vădit, spera un răspuns din partea lui Jake, dar acesta se făcu că nu înţelege şi atunci Perry se oferi galant.

— Ce idee bună! spuse el scoţându-şi cămaşa de model hawaian, recent achiziţionată.

În acel moment Sabrina remarcă pentru prima oară că Perry Dryden era departe de a fi atât de fragil şi firav cum ar fi crezut. Precis că practica vreun sport!

În timp ce-şi scotea ochelarii pentru a-i lăsa lângă şezlongul Sabrinei, surprinse privirea tinerei femei.

— Vii cu noi, Sabrina?

— Nu, nu imediat, îţi mulţumesc de întrebare.

Conştientă de dezaprobarea mută a lui Jake, Sabrina respinsese în mod spontan sugestia lui Perry. La ce bun? Consimţământul ei ar fi provocat imediat nişte remarci dezagreabile. Nu merita! Totuşi, o altă explicaţie, parcă mai realistă, îi veni imediat în minte: nu se supunea ea acum, de bunăvoie, pretenţiilor lui Jake?

Întorcând în minte situaţia pe toate feţele, Sabrina îl urmărea din priviri pe Perry Dryden care se îndepărta cu un pas ferm în compania Larissei. Ia te uită, fără ochelari, nu mai părea deloc timid! îşi zise ea maşinal.

— Credeam că n-o să mai plece niciodată! exclamă Jake. Vrei să bei ceva?

— O idee bună! Da, un ceai cu gheaţă, te rog.

— Bine. Îţi aduc imediat.

Un timp îl urmări pe Jake care ajunsese la bar cu mersul lui felin, apoi fără a se gândi la ceva anume, privirea îi căzu pe lucrurile lui Perry, care rămăseseră la picioarele ei. Împinsă de un impuls neaşteptat, Sabrina se aplecă şi desfăcu cămaşa în care el îşi strânsese totul. Un viu sentiment de ruşine şi vinovăţie o cuprinse, dar nu putu rezista dorinţei ei de a verifica un detaliu ciudat… Cu un gest furiş, luă faimoşii ochelari ai lui Perry, îi puse pe nas şi… îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză. Nu erau lentile de vedere!

Înmărmurită, Sabrina se grăbi să-i rearanjeze lucrurile cât putu de bine, şi suspină.

Amărâtul îşi închipuia probabil că acest artificiu îi dădea un plus de autoritate!

Ce păcat!

În fond, fără ochelari, Perry părea mult mai… puternic? impresionant? energic? Sabrina căuta un calificativ adecvat, dar fără succes. În final, ridică din umeri şi renunţă. Dacă Perry dorea să se împopoţoneze astfel, era treaba lui!

Şi în acel moment, Jake reveni cu răcoritoarele, urmat îndeaproape de Larissa şi Perry. Cei patru mai sporovăiră veseli câteva clipe, apoi Sabrina hotărî să pună capăt acestui tête-à-tête. Larissa era prea seducătoare… şi era dificil să reziste farmecului ei. Sigur, Jake nu părea sensibil la avansurile ei, dar…

— Jake, aş dori să cumpăr un muumuu pentru recepţia din seara asta. Vino cu mine, te rog.

Dacă Perry şi Larissa fură în vreun fel surprinşi de atitudinea ascultătoare a lui Jake, niciunul nici celălalt n-o arătă.

În schimb Jake nu-şi ascunse enervarea:

— Am impresia că ştii să joci perfect rolul eroinelor din Evul Mediu! Câteodată ai o comportare care aminteşte perfect de cea a doamnelor de la curte despre care vorbim la seminar! remarcă el pe un ton sec, îndreptându-se spre hotel.

— Ce vrei de la mine? În epoca noastră o femeie nu prea are ocazia să dispună de un bărbat care a jurat s-o servească şi s-o asculte! replică ea ironică.

— Scumpă Sabrina, nu confunda amabilitatea cu servilismul.

— Ţi-e frică că o să te duc de nas?

— Iată o expresie care de obicei se aplică soţilor! deci nu mă priveşte câtuşi de puţin!

La aceste cuvinte Sabrina se emoţionă şi îşi muşcă buzele. Inutil să mai continue pe acest teren alunecos!

Din fericire ajunseră în faţa magazinului de la hotel, o veritabilă peşteră a lui Ali-Baba, plină de muumuu-uri colorate, cămăşi pestriţe, ţesături vaporoase şi o mulţime de alte minunăţii.

— Jake, aşteaptă-mă un minut cât încerc astea! strigă Sabrina care alesese vreo jumătate de duzină de veşminte tradiţionale hawaiene!

— Da, doamnă!

Surprinsă de reacţia lui, îi aruncă o privire bănuitoare pe care o susţinu fără să clipească. Încurcată, Sabrina se închise în cabina de probă.

Era la al treilea când scoase un suspin profund de exasperare.

— Este exact ce m-am temut! remarcă ea cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat, Sabrina? Întrebă Jake.

— Sunt mult prea lungi pentru mine! Mereu am aceeaşi problemă!

— Să vă dau o talie mai mică? sugeră vânzătoarea.

— Oh! nu. Acelea mi-ar fi prea strânse peste piept.

În acel moment Jake interveni din nou:

— Arată-mi cum îţi vine asta.

Cu o mină posomorâtă, Sabrina ascultă. Era îmbrăcată acum cu o rochie în stil hawaian, în tonuri roşii şi arămii, ce corespundea unei versiuni moderne a unui muumuu clasic şi care, deşi prea lung, se mula la perfecţie pe trupul ei. Spre marea ei surpriză, Sabrina remarcă o sclipire admirativă în ochii lui Jake.

— Este fermecătoare! strigă el. Ce părere ai?

Fără a-i înţelege aluzia, Sabrina răspunse încrezătoare.

— Da, şi mie îmi place, în afară de lungime. Dac-aş avea timp şi o trusă de lucru…

Vânzătoarea se băgă în vorbă:

— Dacă puteţi aştepta până mâine, o pot scurta.

— Nu, mulţumesc. O vreau pentru diseară. Trebuia să mă gândesc de ieri. Nu mi-a intrat încă în cap că moda nu se interesează de femeile minione, bombăni ea necăjită.

— La naiba! Barometrul oscilează în după-amiaza asta între bună şi proastă dispoziţie! făcu Jake surâzând.

Apoi se întoarse spre vânzătoare şi o întrebă:

— Nu există posibilitatea să obţinem un serviciu de urgenţă?

Realistă, aceasta studie în primul rând aspectul financiar al chestiunii. Nu-i trebui mult timp să găsească o soluţie şi, înainte chiar ca Sabrina să poată protesta, târgul era făcut şi Jake plătea splendidul muumuu şi retuşul.

— Jake, te rog! Nici nu poate fi vorba de aşa ceva!

— Sabrina, doream să-ţi ofer un cadou. Acum grăbeşte-te. Această doamnă doreşte să-ţi facă de urgenţă tivul.

Şi o împinse spre cabină, ca să curme discuţia fără alte comentarii.

*

O jumătate de oră înainte de recepţie, un adolescent cu ochi aprinşi sosi cu faimosul muumuu. Sabrina se grăbi să-l îmbrace iar Jake aplaudă să-şi rupă mâinile când o văzu ieşind din sala de baie, apoi îi oferi galant braţul.

Petrecerea se ţinea în grădinile hotelului şi, printre invitaţii prezenţi în jurul bufetului, Sabrina îşi recunoscu mai mulţi dintre colegii de curs care, ca şi ea, ezitau în faţa felurilor exotice oferite privirilor şi lăcomiei lor; purcei de lapte auriţi pe jar, lomilomi pe bază de somon proaspăt, ceapă tocată amestecată cu roşii tăiate felii şi, bineînţeles, tradiţionalele poi, nişte legume specifice zonei şi taro, care ocupau un loc de cinste pe masa de dimensiuni impresionante.

Sabrina tocmai termina să se servească, când Larissa Waverley apăru lângă ea.

— Bună, Larissa. Gustă din această cremă de ananas cu nucă de cocos. Este delicioasă, o sfătui cu politeţe Sabrina.

— Oh! tu poţi să-ţi permiţi, dar pentru mine, doamne, dacă nu sunt atentă, aceste două săptămâni s-ar transforma într-o veritabilă catastrofă. Cât te invidiez că eşti aşa de subţirică!

Sabrina roşi la acest compliment. Interlocutoarea ei părea atât de sinceră!

— Şi eu care visam să am dimensiunile tale! mărturisi ea.

Larissa îi adresă un surâs complice.

— Nimeni nu este niciodată mulţumit de ceea ce îi oferă viaţa, în afară de prietenul tău Jake!

— Poftim?

— Hai, Sabrina! N-are ochi decât pentru tine! Toată lumea a băgat de seamă asta. Numai tu ai fost în stare să găseşti drumul până la inima lui. Noi celelalte umile muritoare n-avem dreptul decât la o vagă privire politicoasă, dar distantă.

— Larissa… nu înţeleg…

— Cred că glumeşti! Uite, de exemplu, când a intervenit în clasă…

— Cum asta?

— Nici o clipă Jake n-a dorit cu adevărat să se lanseze într-o discuţie savantă şi nici să se afirme în faţa întregii grupe! Nu, el nu se gândea decât să te convingă pe tine! Ce fiinţă uimitoare!

— Da, e adevărat, recunoscu Sabrina.

Totuşi, tânăra încerca o curioasă senzaţie de indispoziţie. Brusc, i se părea că tot universul se coalizase împotriva ei.

Când îl întâlni pe Jake, câteva clipe mai târziu, îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vreo problemă? o chestionă el.

— Nu! De ce? făcu ea aşezându-şi farfuria pe măsuţa care le fusese rezervată.

— Aşa mi-a făcut impresia. Mănânci banane prăjite?

— Nici nu mă gândesc.

— Cu atât mai bine, mie îmi plac la nebunie, spuse el înşfăcând fructul dorit cu furculiţa.

Puţin mai târziu, răsună un tam-tam, preludiul distracţiilor serii. Aşezaţi în penumbra catifelată, Sabrina şi Jake priviră cu plăcere evoluţiile dansatorilor de hula, cu mişcări senzuale de şolduri, apoi ascultară cântece din folclorul hawaian când, brusc, tânăra îl zări pe Perry Dryden.

Ia te uită! Cum se face că nu l-am văzut mai de mult? se întrebă ea.

Dar strigătele entuziaste îi atraseră atenţia şi uită imediat de el.

Dansatorii cereau voluntari din rândul spectatorilor ca să-i înveţe hula.

— Oh, da! strigă ea ridicându-se dintr-un salt.

Jake rămase trăsnit şi, cu o mână viguroasă, o obligă să se aşeze.

— Doar n-o să te dai în spectacol, fluturaş!

Începuse să-l bombăne când o remarcă pe Larissa Waverley care se pregătea să urce pe scenă. Cu un suspin resemnat, Sabrina abandonă partida. Doar nu era să-i dea lui Jake şansa de a o compara cu frumoasa Larissa!

Nu-i trebui totuşi mult timp ca să-i mulţumească în secret pentru energica lui intervenţie. Mulţimea dezlănţuită, exaltată de ambianţa petrecerii, se întrecea în glume proaste şi în comentarii dezagreabile la adresa participanţilor. Fără a scoate un cuvânt, Jake îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Inutil să te umfli în pene! N-o să fac o conferinţă de presă ca să recunosc în public că ai avut dreptate!

— Din moment ce ştii asta, îmi ajunge. Vino, Sabrina! Să mergem în camerele noastre. Eu personal m-am săturat de această petrecere.

Avea dreptate şi acum, admise fără voia ei. Totuşi, îi părea rău să se retragă atât de devreme. Nu era nici miezul nopţii.

— Dacă ne-am plimba puţin pe plajă? îl îmbie ea, când ieşiră din grădină.

— Prea imprudent!

— De ce? N-ai putea rezista dorinţei de a mă săruta?

— Nu, dar am fi ţinta ideală, singuri, pe plaja goală.

— Oh! Jake, dar este ridicol! Nimeni nu încearcă să-mi întindă vreo cursă.

— În orice caz, nu mi-aş asuma riscul.

Nu se lăsă convins şi o conduse pe Sabrina spre hotel, fără să mai reia discuţia şi ea, de acum obişnuită cu ritualul inspecţiei locurilor, aşteptă răbdătoare ca el să-şi termine treaba, când, deodată, îl auzi scoţând o exclamaţie furioasă.

Intrigată, fugi până la el.

— Jake? Ce s-a întâmplat?

— Cineva mi-a scotocit prin cameră.

— Vorbeşti serios?

Fascinată, Sabrina îl privi cu intensitate. Atmosfera era încărcată de electricitate şi Jake îi apărea sub o nouă lumină.

Bărbatul îngenuncheat în faţa genţii de voiaj nu semăna deloc cu fiinţa pe care credea că o cunoaşte şi, când se ridică, Sabrina înţelese de ce Teague îl recomandase mamei ei; nimeni, mai bine ca el, nu putea s-o protejeze împotriva duşmanilor ei. Sabrina citea asta pe figura lui hotărâtă, pe corpul suplu gata de contraatac.

— Sabrina, doar camera mea a fost cercetată cu de-amănuntul. Aceasta înseamnă că se încearcă să se afle cine sunt şi aş paria cu plăcere că individul care ne doreşte răul nu este altul decât Dryden. O să-l chem pe Teague.

— Perry Dryden. Dar de ce?

— De la început s-a interesat prea mult de tine, Sabrina. Cred că recunoşti că e destul de curios că a călătorit chiar în acelaşi avion cu noi; ce coincidenţă bizară! În sfârşit, comportamentul lui se schimbă radical, atunci când se crede la adăpost de priviri indiscrete. Asta nu-mi spune nimic bun.

— Ţi-a fost nesuferit chiar de la început!

— Exact. De altfel, Dryden nu cunoaşte mai multă istorie medievală decât mine. Ai remarcat că nu are nici cea mai mică idee originală asupra subiectului? Se mulţumeşte să preia părerea cuiva şi s-o formuleze cu mici schimbări şi… gata!

— Nu-mi imaginasem că ai observat toate aceste detalii, murmură Sabrina înţepată.

— Şi în seara asta? De ce a întârziat atâta la petrecere? Şi în fond ce-ţi tot povestea pe plajă, zilele trecute?

— Încerca să obţină unele informaţii despre tine!

— Şi i-ai spus ceva?

— Bineînţeles că nu!

Sabrina ezită o secundă înainte de a adăuga cu o voce timidă:

— Cred că momentul nu e prea bine ales dar… ştii că Perry nu poartă cu adevărat lentile de vedere?

— Cum?

— Fără îndoială se gândeşte să-i impresioneze pe cei din jur? Am observat asta azi la piscină.

— Ah! Micuţa detectivă! exclamă Jake, admirativ.

— Jake, dar de ce n-o bănuieşti şi pe Larissa? Mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine!

— M-am gândit şi eu, dar putem s-o tăiem de pe listă.

— Pentru că are un fizic de star?

Jake afişă un surâs amuzat.

— Nu. Pe de o parte, Larissa şi-a planificat acest seminar de circa un an. Pe de altă parte, mişcările ei sunt foarte uşor de controlat. Şi, în sfârşit, ea n-a părăsit deloc petrecerea în această seară.

— Fleacuri!

În acest timp, Jake forma deja un număr de telefon.

— Dar unde este? Contactaţi-l imediat! strigă el cu o voce de stentor.

Câteva minute mai târziu, Teague îi suna.

— Cineva ne supraveghează aici în Hawai. Cred că ştiu cine este. Dacă mă înșel, vom examina îndeaproape lista clienţilor hotelului. Totuşi, nu cred că ne va fi greu să dăm de urma acestui individ…

Spre marea surpriză a Sabrinei, Jake îi dădu o descriere remarcabil de precisă a lui Perry, înainte de a adăuga:

— Când ne poţi furniza informaţiile necesare?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Jake explodă:

— Când? Mâine la amiază?… Nu, în două ore. Grăbeşte-te, Teague.

Cu un gest nervos, închise telefonul şi se îndreptă spre fereastră.

Sabrina îl lăsă liniştit câteva clipe, dar nu putu rezista mult timp acestui insuportabil suspans.

— Jake? Ce se întâmplă? Ce vom face?

— Sabrina, îţi jur că cei ce au operat sunt nişte profesionişti. Nimic nu a fost deplasat, în afară de firul de păr pe care l-am pus ca semn pe geanta mea de voiaj.

— Doamne!

— Până în prezent Teague susţinea că aceste ameninţări provin de la un grup de tineri revoluţionari neorganizaţi! Ceea ce s-a întâmplat acum ne pune pe o nouă pistă. Du-te şi te culcă, Sabrina. Avem două ore de aşteptare în faţa noastră şi, pentru moment, suntem în siguranţă aici. Nu cred că intenţionează să te răpească chiar din hotel. Vor aştepta probabil o clipă favorabilă – o excursie de exemplu.

— Ce istorie abracadabrantă! Cum vrei să dorm, Jake?

— Lungeşte-te, Sabrina. Odihna îţi va fi de folos.

Cum refuza să-l asculte, Jake se ridică dintr-un salt şi se îndreptă spre ea.

— Bravo! Recurge la forţă când nu se poate face ascultat! strigă ea pe un ton furios, întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-se spre camera ei.

Exasperată, trânti uşa cu putere.

VIII

Când Jake împinse uşa de comunicare câteva minute mai târziu, Sabrina se găsea pe balconul învăluit în întuneric. Sprijinită de balustradă, privea bosumflată razele lunii reflectate pe suprafaţa mării.

— După câte văd, nu mi-ai urmat sfaturile!

— Ce părere ai? Doar n-am cinci ani ca să aţipesc la comandă, în asemenea împrejurări! răspunse ea fără să se întoarcă.

— Eşti supărată, fluturaş? Iartă-mi bruscheţea de adineaori.

— Jake, chiar crezi că ne spionează cineva? Nu exagerezi?

— Sabrina, ştiu ce fac, îi răspunse el sec.

— Şi Teague? El ştie? Ce face mama?

— Foarte bine. Ea nu riscă nimic. Teague este un remarcabil bodyguard.

— Va fi el în stare să afle ceva despre Perry Dryden doar în două ore?

— Rămâne de văzut.

— De ce Teague te ascultă orbeşte?

În faţa tăcerii lui Jake, Sabrina insistă:

— Cine comandă?

După o lungă tăcere, Jake sfârşi prin a răspunde:

— Teague îşi imaginează că-mi este dator vândut.

— De ce?

— Întotdeauna eşti atât de curioasă?

Da. În ce te priveşte, da, gândi Sabrina în sinea ei. Vezi Jake, mi-e teribil de frică în seara asta, căci am impresia că m-am îndrăgostit de tine…

Dar nu putea pronunţa aceste cuvinte cu voce tare. Cu ochii fixaţi în depărtări, urmărind jocul valurilor, îşi alungă spaima şi răspunse:

— Mă condamni pentru asta?

— Nu, bineînţeles. La început Teague a fost însărcinat cu misiunea în Asia în urma căreia am fost prins şi închis. A avut o problemă şi am fost trimis eu în locul lui.

— Oh! Doamne!

Sabrina înmărmurise, cu mâinile crispate de balustradă. Timp de o clipă, îl detestă pe Teague din tot sufletul.

— Scumpă Sabrina… Ţi-e încă milă de mine? întrebă el cu o voce ironică, atingându-i umărul.

— Absolut deloc! Acum împărtăşesc părerea lui Teague: ţi-e dator vândut!

— Nu, Sabrina. În noaptea aceea m-a pândit ghinionul, asta-i tot. Totuşi mărturisesc că acum am profitat de sentimentul lui de vinovăţie ca să obţin un răspuns rapid.

— Toate astea le faci pentru mine?

— Pentru noi, fluturaşule. Aş înnebuni dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Nu ştii asta?

Şi mâna lui atinse gâtul Sabrinei într-o mângâiere de o infinită tandreţe.

— Oh, Jake! strigă tânăra femeie, cuprinsă de fiori.

— Nu tremura, scumpa mea. Nu-ţi fie teamă, sunt cu tine.

Degetele lui îi mângâiau acum ceafa delicată şi Sabrina, cu inima bătând, murea de dorinţa de a i se azvârli în braţe. Îl iubea! Acum era sigură de asta. Niciodată nu mai încercase un sentiment atât de viu, atât de violent, atât de derutant. Doar la acest simplu gând, simţea că i se înmoaie picioarele şi o slăbiciune de nedescris o cuprindea.

În această seară emoţiile ei depăşiseră orice limită! Totuşi Sabrina găsea chiar în această vulnerabilitate o forţă nouă ca şi cum, în prezenţa lui Jake Devlin, această slăbiciune avea o justificare. Cu el merita să rişti… Cu un gest calm, ea îşi închise pleoapele şi se sprijini de umărul lui.

Jake îi înconjură talia cu braţul şi îi şopti la ureche:

— Ţi-e frică, Sabrina?

— Nu…

El se referea la sentimentele lor, nu la circumstanţele dramatice în care se aflau. Sabrina înţelesese asta.

— Sunt neliniştită… neîncrezătoare. Oh, Jake! Sunt îngrozită!

Tulburată de destăinuirea ei, Sabrina se întoarse şi-şi ascunse faţa la pieptul lui Jake.

— Scumpa mea…

O legăna ca pe un copil.

— Nu poţi avea încredere în mine? N-ai avut destule dovezi de sinceritate din partea mea? Ţi-am mărturisit lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui!

Conştientă de gravitatea acestui moment, de importanţa cuvintelor pe care le va pronunţa, Sabrina se strânse şi mai tare la pieptul lui Jake, ca pentru a găsi curajul necesar apoi, cu inima plină de dragoste, îi şopti:

— Am încredere în tine, Jake.

Într-o zi, îşi promise ea, Jake va afla de intensitatea pasiunii pe care o conţinea această simplă frază. Într-o zi…

— Scumpa mea! Minunata, dulcea mea Sabrina… fluturaşul meu adorat! O să veghez asupra ta, Sabrina!

— Da, Jake.

O strânse şi mai tare şi cuvintele nebuneşti pe care i le murmura se transformară în sărutări dulci. Buzele lui mângâiară părul mătăsos, urechile delicate apoi se lipiră de gura ei senzuală…

— Sabrina, am nevoie de tine. Te-am dorit toată ziua. Fluturaş, mai trebuie să aştept încă?

— Nu, Jake. Nu. Şi eu te doresc la fel de mult, răspunse ea cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

Niciodată nu mai simţise o asemenea emoţie în braţele unui bărbat.

— Scumpa mea! Nu mai fi atât de mirată! Îţi promit că, în curând, plăcerea nu va mai fi un secret pentru tine.

La aceste cuvinte, îi acoperi buzele cu un sărut arzător.

Abandonându-se îmbrăţişării pasionate, Sabrina avu impresia ciudată că clipele le sunt numărate; datorită pericolului inevitabil al mărturisirii ei? sau a atitudinii lui Jake? Nu-şi dădea seama. Singurul lucru care conta era dorinţa lor violentă.

Tot trupul ei i se oferea fără rezerve; când se lipi de corpul lui viril, nu-şi putu înăbuşi un geamăt prelung.

Jake o ridică atunci în braţe şi o purtă aşa până la patul lui.

— Mă faci să-mi pierd capul, scumpa mea. Ai puterea de a mă face să uit totul… în afară de tine!

— Adevărat, Jake?

Ca unic răspuns, el o îmbrăţişă din nou, în timp ce-i desfăcea febril închizătoarea de la muumuu. Sabrina nu protestă când veşmântul colorat îi căzu la picioare. Din contră, degetele ei nerăbdătoare descheiară unul câte unul nasturii cămăşii lui Jake, care alunecă la rândul ei pe covor.

În curând erau amândoi goi în penumbra vibrantă şi se priveau înnebuniţi de dorinţă.

— Eşti foarte frumos, spuse ea cu o voce încântată.

— Nu, fluturaşule! Tu eşti o adevărată frumuseţe, eşti lumina şi viaţa şi când te strâng la piept simt că renasc.

— Vino repede atunci, îi răspunse Sabrina deschizând braţele. Se aplecă spre ea pentru a trasa cu buzele pe pielea catifelată dâre de foc, apoi se întinse peste trupul mătăsos pentru a-i dovedi dorinţa lui imperioasă; apoi îi mângâie vârfurile sânilor în aşa fel încât ea strigă gâfâind:

— Oh! Jake, dragul meu.

Mâinile ei îi cuprinseră umerii puternici şi se cambră într-o invitaţie irezistibilă.

Dar Jake cunoştea ce înseamnă răbdarea. Degetele lui parcurgeau neobosite pielea arămie a coapselor, exacerbând la culme delicioasa tortură.

— Jake! Oh, Jake!

— Scumpo, spune-mi toate secretele tale!

— Inutil, Jake, le cunoşti deja, răspunse ea, depunând o ploaie de sărutări pe gâtul lui.

— Şi tu? Vrăjitoareo!

La acest compliment. Sabrina se înroşi, în timp ce unghiile ei urmau conturul muşchilor de oţel, stârnindu-i fiori în tot trupul.

Tulburat şi încântat totodată de îndrăzneala ei, Jake surâse fericit şi o strânse între coapse pentru a o simţi şi mai aproape de el.

— Acum o să-mi spui în sfârşit ce doreşti? o întrebă el între două mângâieri fierbinţi.

— Pe tine! strigă ea, răvăşită de această îndelungată îmbrăţişare.

Dusă de valul plăcerii împărtăşite, îşi arcui trupul spre Jake, care gemu.

— Fluturaşul meu, eşti făcută pentru mine!

La aceste cuvinte, veni spre ea şi trupurile lor se regăsiră şi se uniră sub semnul voluptăţii.

Sabrina închise ochii şi se abandonă ritmului îmbătător al senzualităţii. Împreună, se scufundară în vârtejul tumultuos al extazului, prizonieri ai celei mai mari plăceri. Nu mai existau nici vânător, nici fluture, ci doar o plasă magică care-i reţinea sub vraja dragostei.

Mult timp se scurse până când Sabrina reuşi să părăsească culmile extazului. Când, în sfârşit, îşi deschise pleoapele, descoperi un Jake nemişcat care o învăluia cu o privire de o infinită tandreţe.

O tachină cu drăgălăşenie:

— Îmi pierd capul din cauza ta, Sabrina! Aştept un telefon de o importanţă crucială, nişte necunoscuţi mi-au scotocit prin cameră, trebuie să

mă gândesc la toate astea şi… mă las sedus de tine! Momentul e foarte bine ales!

— Nu e vina mea! ripostă Sabrina cu un zâmbet poznaş.

— Ba da! Şi cel mai rău este că noaptea nu ne aparţine. Mi-ar plăcea să te mai pot ţine în braţe şi să-mi deschid inima în faţa ta. Dar… trebuie să facem un plan de acţiune.

Scoase un suspin îndelung şi adăugă:

— Sabrina, avem atâtea să ne spunem.

— Crezi?

— Da. E vorba de viitorul nostru. Din nefericire însă acum nu avem timp.

Timp de o clipă închise ochii şi reluă:

— N-ar fi trebuit să mă las cuprins de slăbiciune în seara asta.

Intrigată, Sabrina îşi încruntă sprâncenele.

— Jake…

— În picioare, scumpo! În aşteptarea telefonului lui Teague, să facem un duş şi apoi să ne strângem bagajele.

— De ce?

— După părerea mea, cel mai bine e să dispărem cât mai repede. Am o presimţire ciudată. O să chem recepţia ca să închiriem o maşină.

— Jake…

— Scumpo… fără comentarii.

Dacă ochii lui erau plini de amabilitate, în schimb tonul vocii lui trăda o mare fermitate. Sabrina încercă să-l convingă. Timp pierdut. Jake nu vroia să mai audă nimic şi o împinse spre sala de baie.

— Afirmai că suntem în siguranţă aici! Jake, nu mai înţeleg nimic! Şi cursul Larissei de mâine dimineaţă?

— Discutăm mai târziu! Acum ascultă-mă fără comentarii!

Şi, după aceste cuvinte autoritare, o trase lângă el sub duş. Se săpuni repede, apoi plecă la fel de precipitat bombănind ceva la adresa telefonului.

— Ah, bărbaţii! Imediat ce au obţinut ceea ce doresc, uită de romantism!

Abia îşi terminase fraza că Jake, cu un prosop prins în jurul şalelor, ridică perdeaua de la duş.

— Te aud, Sabrina.

Un fulger provocator îi sclipea în ochii gri.

— Şi atunci?

Mai avansă un pas şi-i sărută buzele umede.

— Aminteşte-ţi că nu ţi-am promis niciodată o viaţă ca-n romane. Nu pot, scumpa mea. Dar, de acum înainte, eşti a mea şi-ţi promit că o să veghez asupra ta. Fluturaş, ştii că am intenţia să trăim împreună când o să scăpăm din necazul ăsta?

Înmărmurită, începu să se bâlbâie:

— Tu… tu… adevărat?

Nu mai avu timp să-i ceară explicaţii că el şi închisese uşa de la baie.

Rămasă singură, Sabrina prelungi plăcerea duşului după pofta inimii. Aşa putea să mai reflecteze în linişte câteva minute.

Spusese: „să trăim împreună”!

Ei bine? Ce sperase ea? O cerere în căsătorie?

Sabrina trebui să recunoască că, până atunci, nici nu-şi pusese această problemă. Această dragoste atât de neaşteptată o năucise de-a binelea!

Oricum Jake avea dreptate: trebuiau să aibă o discuţie serioasă! Această hotărâre înţeleaptă fiind luată, Sabrina ieşi de sub duş şi se îndreptă spre camera ei, unde făcu ochii mari în faţa tabloului care i se oferea: cele două valize tronau pe patul ei, în timp ce Jake termina să-şi aranjeze geanta de voiaj.

— Mă faci praf cu ocheadele tale! strigă Jake cu un ton ironic.

— Ce tot faci acolo?

— Tu ce crezi, frumoasa mea? Pregătesc plecarea noastră! Să-mi iau trusa de toaletă din baie şi sunt gata. Grăbeşte-te, Sabrina!

Nu-i mai aşteptă răspunsul şi se îndepărtă cu un pas grăbit, băgându-şi portofelul în buzunar, tocmai când se auzi soneria stridentă a telefonului.

— Bună, Teague. Da?

Fără să fie atentă la ceea ce vorbea, Sabrina căuta ceva potrivit să se îmbrace, când privirea îi căzu pe geanta deschisă de pe pat. Fără voia ei, se trezi că scotoceşte prin bagaj… poate dorea pur şi simplu să ştie mai multe despre acest bărbat?

Abia dacă băgase de seamă teancurile de cămăşi frumos împăturite când un obiect îi atrase atenţia: un portofel!

De ce avea Jake două portofele, când acesta părea plin de hârtii diverse şi cărţi de credit?

Incapabilă să reziste demonului curiozităţii, Sabrina luă portofelul. Primul lucru pe care-l observă fu un vechi permis de conducere. Fotografia nu era recentă dar în mod sigur era vorba de Jake!

Dar, spre surprinderea ei, numele era… Jason Stone!

În timp ce căuta să găsească explicaţia acestei descoperiri, Jake, din încăperea vecină, ridică tonul.

— Ce-ţi închipui? Bineînţeles că o scot din hotel.

Urmă o tăcere, apoi Jake reîncepu să vocifereze:

— Nici nu se pune problema, Teague! Este în grija mea. O să fac cum cred că e mai bine şi, în primul rând, trebuie s-o ştergem discret ca s-o ascund într-un loc sigur. Nu ştim încă ce se ascunde în spatele acestei maşinaţii… Ce? Ţi-ai pierdut capul? Ascultă… Vezi-ţi de treaba ta; aici eu mă ocup de toate, şi de Sabrina în mod special.

Închise brusc, atât de brusc că Sabrina nu mai avu timp să ascundă dovada indiscreţiei ei şi Jake o surprinse cu mâna în portofelul lui!

— Mereu mania asta a ta de a te juca de-a detectivul! făcu el cu o voce furioasă.

Fără a-şi pierde totuşi sângele rece, se apropie de ea şi o deposedă de trofeu.

— Îmbracă-te fără să mai pierzi o secundă. Mă auzi? Ai cinci minute!

Timp de o clipă fu gata să-l asculte fără discuţii, dar apoi îşi adună tot curajul şi-l întrebă:

— Jake, cred că îmi datorezi nişte explicaţii.

— Mai târziu. Ai încredere în mine aşa cum mi-ai promis şi îmbracă-te la iuţeală!

Fără voia ei, Sabrina se execută. Cu degetele ţepene, îşi puse o cămaşă bleu şi-şi trase blugii. Tocmai termina să se îmbrace când se întoarse şi observă că Jake scotea din geantă o centură cu aspect ciudat.

— Ce faci acolo?

— Mă pregătesc! Ce credeai?

Fără să mai adauge vreun cuvânt, se duse în sala de baie.

Trăsnită, Sabrina privea fix uşa camerei. N-ar fi fost mai bine să fugă? Toate visele i se spulberaseră! Jake se arăta sub o nouă lumină: dur, rece, implacabil. Era vorba de acelaşi bărbat?

Nu mai înţelegea nimic şi acest blestemat portofel îi stârnise mii de bănuieli. Adresa indicată pe hârtia mototolită menţiona un orăşel din California, nu oraşul Portland din Oregon. Se gândi atunci la sobrietatea locuinţei lui Jake: oare chiar trăia acolo? Şi de cât timp preda cursuri copiilor?

Acest cuvânt găsi un formidabil ecou în mintea ei înfierbântată. Copiii! Uitase ea fermecătorul surâs cu care Jake li se adresa? Fermecătorul surâs

care îi era destinat şi ei, Sabrinei!

Răvăşită, îşi mai aminti ceva. În această seară figura lui Jake se întunecase şi pe fruntea lui apăruse un rid de îngrijorare, de neîncredere.

Şi ei îi cerea să aibă în el o încredere oarbă!

Ce pretenție absurdă! Sabrina simţi că tremură sub povara trădărilor trecute: tatăl ei, fostul ei soţ.

Iar astăzi, un alt bărbat… Jake Devlin o implora să aibă încredere în el.

IX

Portofelul!

Pe naiba! Cum am putut să fiu atât de prost? îşi reproşă Jake în sinea lui.

Dar acum nu avea timp să-i dea explicaţiile pe care ea le dorea.

— Hai, Sabrina! Vreau să te ştiu la loc sigur.

— De ce atâta grabă, Jake? Ce ţi-a spus Teague? De ce ai două identităţi? Ce se întâmplă? îl întrebă ea cu o voce hotărâtă.

Jake o fixă timp de o clipă: ceva în această atitudine încăpăţânată îi amintea de prima lor întâlnire. Sabrina era nestatornică ca oceanul, la fel de dulce şi amabilă ca şi insolentă şi înfumurată! Ce fiinţă fascinantă! Totuşi, Jake nu întârzie să se ia singur la rost; datoria îl aştepta şi pentru asta trebuia să fie stăpân pe situaţie şi să nu-i lase Sabrinei nici cea mai mică posibilitate de revoltă. Vieţile lor depindeau de asta!

— Sabrina, vei şti totul când va veni momentul. Să ne grăbim. Minutele fug, fluturaşule. Ne aşteaptă maşina.

— Dacă tu crezi că o să te urmez fără nicio explicaţie, te înşeli amarnic, Jake.

Bărbatul îşi strânse furios pumnii. Necesitatea face câteodată uz de forţă: uneori trebuie să uiţi de politeţe şi maniere curtenitoare! Îndrăzneţii cavaleri ai Mesei Rotunde cunoscuseră şi ei desigur aceleaşi probleme cu doamnele gândurilor lor!

Hotărârea lui era luată. Cu un gest hotărât, îşi aruncă pe umăr geanta de voiaj, luă una din valizele Sabrinei; o lăsă pe cea de-a doua plină cu cărţi şi-şi trecu mâna în jurul umerilor ei.

— Hai, Sabrina, repetă el.

Furioasă, tânăra femeie se zbătu din toate puterile.

— Lasă-mă, Jake! O să te urmez; dar dacă nu încetezi imediat cu manevrele tale de karatist, îţi promit că scol tot hotelul în picioare, strigă ea în timp ce el o împingea spre uşă.

— Iartă-mă, Sabrina, îi puse el, eliberând-o.

— Nu-mi mai prezenta scuze, Jake! Asta mă face şi mai nervoasă!

— Ce-ar fi trebuit să zic?
— Ce se întâmplă, Jake? De ce te comporţi aşa?
Incapabil să folosească cuvintele potrivite, el clătină din cap:
— Sabrina, am o presimţire! mărturisi el când ajunseră la recepţie.
— Ce fel de presimţire?
— Mi s-a întâmplat acelaşi lucru în noaptea când am fost prins. Am impresia că situaţia se degradează cu o viteză vertiginoasă, că n-am luat în seamă un element important… Iată ce simt! Acum vrei să te grăbeşti?
Când văzu, din uşa hotelului, maşina ce le fusese rezervată reuşi cu greu să-şi înăbuşe o exclamaţie mânioasă. Era vorba de un mini-jeep de operetă, fără capotă, o jucărie aproape, într-un fel, capabilă să atingă patruzeci de kilometri pe oră la… coborâre!
— Este singura pe care o aveţi? îl întrebă el perplex pe recepţionerul indiferent.
— Da, domnule. Nu ne-aţi lăsat niciun pic de timp.
— Ce minionă e! a strigat Sabrina pe care Jake o trăgea spre jeep.
Înmărmurit, Jake o privi o clipă:
— Minionă?
Totuşi, în ciuda împrejurărilor, remarca Sabrinei îi smulse un surâs amuzat.
— Numai tu puteai să găseşti un asemenea calificativ pentru broasca asta!
Suspină uşurat. Of! Sabrina era ea prost dispusă, dar măcar nu-i făcuse scandal în mijlocul holului de la intrare şi, aparent, nu părea în panică. Foarte galant de data asta, o ajută să se instaleze, sări în maşină şi demară grăbit înainte ca Sabrina să se poată răzgândi.
— Bine, Jake. Povesteşte-mi acum tot. Ce ţi-a spus Teague?
— Nimic.
— Cum? Şi îndrăzneşti să mă antrenezi într-o asemenea aventură, în toiul nopţii, fără niciun motiv!
Sabrina ţipa, neputând să-şi creadă urechilor.
— Sabrina, asta poate însemna foarte multe lucruri. Cum îţi explici că nu a găsit nimic despre Dryden? Nu lucrează la Portland, Teague a verificat toate birourile de avocatură! Închipuie-ţi că numele lui nici nu figura pe lista de pasageri a avionului! Acum Teague caută alte informaţii, dar n-o să rămânem cu braţele încrucişate în aşteptarea lor!
Orice ar gândi Teague despre asta! adăugă în sinea lui.

— Şi ce vrei să faci?
— Să ajungem la Milo şi să luăm primul avion spre Portland.
Se întrerupse. Parcă auzise un zgomot suspect la cutia de viteze?
— Cred că exagerezi, Jake! În plus îmi datorezi nişte explicaţii. M-am arătat foarte cooperantă, cu toată atitudinea ta mai mult decât curioasă. Cred că…
— Ssst!
La dracu! Nu mai era nicio îndoială! Se auzea un zgomot rău prevestitor! Ce ghinion! Se terminase benzina sau intrase vreo murdărie în carburator? Sau… un sabotaj?
— N-o să tac, Jake. Depăşeşti orice limită. Am fost mai mult decât răbdătoare şi…
Mârâielile motorului puseră capăt monologului ei înflăcărat.
— E ceva care nu merge?
— Totul, făcu Jake aruncând o privire prin retrovizor.
Încetul cu încetul, maşina părea că se sufocă.
— Sabrina, ascultă-mă.
Trebuia să se supună evidenţei şi Jake conduse cu o mână sigură maşina spre marginea drumului. Aici maşina îşi dădu sufletul şi abia atunci el se întoarse spre Sabrina care îl observa cu ochii plini de spaimă. Nebun de furie, izbi cu pumnul în volan. Nu avea timp nici s-o consoleze, nici să-i explice!
— Jake?
— O să abandonăm jeep-ul şi ne întoarcem la hotel. Avem vreo trei kilometri de parcurs, dar vom merge pe plajă ca să ne putem ascunde pe faleză sau printre stânci, dacă va fi cazul. Nu alerga, nu fă semn nici unui vehicul care ar putea să ne intersecteze. Rămâi lângă mine şi procedează exact cum ţi-am spus.
Jake adopta în mod deliberat un ton dur, autoritar. Dacă ar fi fost amabil în acel moment, Sabrina ar fi profitat de situaţie ca să-l asalteze cu întrebările!
— Jake?
Îi vorbea în şoaptă, căutând pe chipul lui un surâs, o încurajare.
— Bine. Lăsăm aici toate lucrurile şi… la drum.
Dintr-un salt ieşi din jeep şi se repezi s-o ajute pe Sabrina.
— Jake, nu cred că…
Cu gingăşie, Jake îi puse mâinile pe umeri şi o privi cu un aer grav:

— Sabrina, nu vreau să ne certăm acum. Te rog să mă asculţi fără niciun comentariu şi o să mă scoţi din rolul meu de bodyguard mai târziu, dacă crezi că am greşit. Clar?

— Am înţeles. De altfel este exact ceea ce şi aveam de gând să fac. Te comporţi într-un mod ridicol.

— Perfect. Mâine o să mă dai afară.

Acestea fiind spuse, o luă de mână şi o trase spre umbra deasă a falezei. Zgomotul valurilor care se loveau de stânci era asurzitor şi Jake mulţumi cerului pentru asta. Vacarmul lor ar fi providenţial dacă ceva rău ar apărea!

Luna în schimb îl încurca nespus. Razele ei argintii îi înconjurau, luminând cărarea stâncoasă care ducea spre mare şi conturându-le siluetele de fugari.

Cu toată înaintarea lor anevoioasă, erau deja ascunşi eventualelor priviri din direcţia şoselei, când auziră zgomotul unei maşini. Jake înţepeni pe loc şi Sabrina, îngrozită, i se aruncă în braţe.

Instantaneu, Jake îi acoperi gura cu o mână viguroasă pentru a o împiedica să întrebe ceva. Atunci, fără a face vreun gest, se linişti şi îşi încordară amândoi auzul. Vehiculul, aflat sus pe şosea, încetini, apoi opri.

Erau deci urmăriţi. Jake examină rapid locurile. Se impunea o decizie imediată:

— Niciun cuvânt, Sabrina, îi şopti la ureche în timp ce o conducea spre o peşteră naturală, săpată în coasta falezei.

Îl urmă docilă, dar Jake îi citi groaza în priviri.

În faţa spaimei ei, o vie emoţie îi cuprinse inima. Cât i-ar fi plăcut s-o ia în braţe, s-o mângâie, s-o alinte cu cuvinte dulci!

Dur vai… timpul le lipsea. Acum trebuia neapărat să-i înţeleagă instrucţiunile. Îngenunche lângă ea şi-i cuprinse faţa în mâini.

— Sabrina, o să rămâi aici în timp ce eu o să mă ocup de Dryden.

— Perry? El este în maşină?

— Probabil că da. Oricum, nu poate fi vorba de ceva bun.

— Oh! Jake, nu vreau să ai de-a face cu un bandit periculos!

— Scumpo, trebuie să-l interceptez înainte să ne găsească el pe noi, dar promite-mi să nu te mişti de aici până când nu vin eu să te caut. Mă auzi?

— Nu.

Cu bărbia ridicată arogant, îl sfida fără ruşine.

— Sabrina, nu glumesc.

— Refuz sa te las singur în faţa unui asemenea risc!

— Of, Sabrina! Am destule la care trebuie să mă gândesc şi fără să-ţi mai port ţie de grijă, dacă vor răsuna împuşcături.
— Împuşcături? repetă ea îngrozită.
Chipul îi devenise livid.
Trebuia să tac, gândi Jake. Din vina mea s-a speriat şi mai rău! Consternat, încercă s-o liniştească, spunându-i adevărul… sau aproape.
— Sabrina, nu pot să neglijez o astfel de eventualitate. Înţelege că n-o să mă pot apăra dacă mă tem pentru tine. Jură-mi că stai aici liniştită.
— O să stau aici atât timp cât consider eu.
Cu preţul unui efort teribil, Jake îşi înăbuşi furia.
— Fluturaş, păzeşte-te. O să te pedepsesc imediat ce această afacere va lua sfârşit!
Se ridică şi-i declară pe un ton grav:
— Nu te mişca din această grotă, Sabrina, dacă nu vrei să mi se întâmple ceva.
— Oh, nu…
Acest argument îi era nesuferit, dar nu era ultima şansă ca să se facă ascultat de această încăpăţânată?
— Aşa se va întâmpla dacă părăseşti acest loc!
Sabrina îl asculta cu ochii închişi. Când îi redeschise, constată cu surprindere că Jake îşi desfăcuse ciudata centură…
— Am înţeles, Jake. Ai cuvântul meu.
Jake scoase un suspin de uşurare.
Totuşi îi mai rămase încă ceva de precizat.
— Sabrina… dacă n-ar fi vorba decât de mine…
Jake ezita, căutând un subterfugiu, o formulare mai puţin directă.
— Oh! Jake!
— Dacă Dryden te găseşte, să nu-i opui rezistenţă, nici să nu încerci să fugi. Oricum Sabrina, să ştii că dacă se va întâmpla ceva, Teague va porni în căutarea ta. Deci, dacă va fi cazul, ascultă-l pe Dryden până ce apare Teague.
Tăcu, se aplecă spre Sabrina şi-i dădu o sărutare de încurajare, apoi se strecură fără zgomot afară din peşteră. Abia parcurse câţiva metri când vocea lui Dryden răsună de-a lungul falezei. Totuşi Jake nu-l zărea. Fără îndoială se găsea încă în apropierea maşinii.
— Sabrina, Sabrina, mă auzi? striga Dryden din toate puterile.

Jake se lipi de o stâncă şi aruncă o privire grăbită spre grotă. Abia reuşea să distingă silueta fragilă a tinerei femei ghemuită în penumbră, dar îi simţi privirea fixată asupra lui, în timp ce Dryden urma din nou.

— Sabrina, ascultă-mă. Eşti într-un mare pericol. Tovarăşul tău de călătorie nu este persoana drept care s-a prezentat. Se numeşte în realitate Jason Stone, o lichea periculoasă care are ordinul să te răpească atunci când clientul lui i-o va ordona. Sabrina?

Lipit de stânca care îl ascundea privirilor, Jake o observa pe Sabrina. La ce se gândea oare? La portofel? La permisul de conducere? Bineînţeles! Cum ar putea să-i explice asta acum? N-ar crede un cuvânt! Perry Dryden ştia să se folosească de ceea ce descoperise scotocindu-i prin lucruri!

Cum va reacţiona Sabrina? Îşi va păstra încrederea în mine? se întrebă cu teamă Jake.

Dintr-odată vocea lui Dryden răsună din nou, mai aproape de data asta.

— Sabrina, nu cred că e înarmat. Vino la mine ca să te pot proteja.

Inima lui Jake bătea nebuneşte. În această noapte, Dryden avea în mână toate atuurile şi dacă Sabrina se va lăsa convinsă de argumentele lui şi va ieşi din ascunzătoare, Jake nu va fi în stare să împiedice inevitabilul!

Jake se simţea dezarmat. Parcă fusese prins într-o cursă… într-o închisoare unde avea senzaţia că se sufocă fără aer.

Privirea lui scrută întunericul şi se fixă pe figura ovală a Sabrinei, pe care se oprise pentru o clipă o dâră de lumină. Ochii i se măriseră de uimire.

Din adăpostul ei, Sabrina îi trimitea o sărutare, uşoară ca un fluture.

Jake avu impresia că porţile libertăţii se deschiseră în faţa lui. Un sentiment de uşurare nespusă îl copleşi. Sabrina îi surâdea şi pe buzele ei, descifră două cuvinte: „Te iubesc”. Nu era sigur, dar ar fi jurat totuşi că nu s-a înşelat. Eliberat de o mare greutate, Jake nu mai putea de bucurie. Sabrina avea încredere în el, o încredere oarbă! Totuşi, nu avea timp de pierdut.

Se ridică şi, cu paşi prudenţi, se furişă în direcţia lui Dryden.

Trebuia să meargă drept la ţintă. Sigur, fusese angajat să vegheze asupra unei tinere încăpăţânate! Dar astăzi, o căldură ciudată îi încălzea sufletul; într-adevăr, se lansase pe un drum periculos, neînarmat, dar era apărat de dragostea femeii iubite.

Fără zgomot, Jake urcă drumul pietros care-l ducea spre şosea. Se mişca cu uşurinţa unei pisici sălbatice; nicio piatră nu i se rostogoli sub picioare.

În acest timp Dryden mai lansă câteva apeluri frenetice, apoi, aparent descurajat, renunţă să strige.

Jake reuşi să ajungă în punctul de unde îl putea observa în siguranţă pe Dryden.

Ticălosul terminase să scotocească prin jeep. Acum se îndrepta spre plajă cu un mers hotărât. Trecu prin faţa lui Jake, fără să-l observe măcar, şi acesta înţelese atunci motivul siguranţei lui: în mâna dreaptă a lui Dryden strălucea un pistol.

Jake nu-şi pierdu timpul cu gânduri zadarnice, ci începu să-şi urmărească duşmanul cu abilitate. Totuşi, în tăcerea nopţii, pietrele ce i se rostogoleau sub picioare răsunau lugubru.

Ajuns pe plajă, Dryden se opri, în mod vizibil surprins. Timp de o clipă privirile lui scrutară întunericul în speranţa, poate, de a descoperi vreun indiciu.

Trăgea de timp, încercând să găsească o soluţie. La un moment dat păru că a găsit, căci se orientă în direcţia hotelului de-a lungul falezei.

Jake simţi că-i sare inima din piept. Oare Dryden nu se îndrepta spre grota minusculă unde se ascunde Sabrina?

În acelaşi moment, Dryden încercă o nouă cursă psihologică.

— Devlin sau Stone, indiferent cine eşti… Ascultă-mă. Să facem un târg. Doar tânăra femeie mă interesează. Trimite-o la mine şi-ţi promit că n-o să-i fac niciun rău. De acord?

Se lansă în promisiunile cele mai ademenitoare, care nu mai lăsau nicio îndoială asupra vicleniei lui. În acest timp Jake aştepta momentul propice, ţinând bine strânsă în mână ciudata centură.

Fără îndoială, Jake ştia ce înseamnă răbdarea, dar nervii lui erau totuşi supuşi la o grea încercare în noaptea asta! Aşa că hotărî să provoace el destinul.

Ridică de la picioarele lui o piatră mare din lavă şi, cu un tir foarte precis, o aruncă în direcţia opusă locului unde se ascundea Sabrina.

În ciuda vuietului valurilor, zgomotul îi atrase atenţia lui Dryden care-şi pierdu capul şi trase trei focuri succesive de armă.

Era exact ocazia sperată de Jake. Fără nicio ezitare, învârti deasupra capului centura lasou…

Totul se derulă cu o viteză vertiginoasă. Surprins de acest atac neaşteptat, Dryden lăsă să-i scape pistolul cu un urlet de durere şi frică.

Şi înainte să-şi poată da seama ce i se întâmpla, Jake sări şi-l puse la pământ cu uşurinţă.

— Jake!

În picioare, la intrarea în grotă, Sabrina privea scena cu ochi îngroziţi.

— Văd că întotdeauna eşti la fel de ascultătoare! Nu ţi-am cerut să stai liniştită până când vin eu să te caut?

Îi surâdea totuşi, uşurat.

— Imediat ce această poveste se va termina, Jake Devlin, va trebui să-mi explici această atitudine autoritară. De câte ori mai trebuie să-ţi amintesc că lucrezi pentru mine? strigă ea pe un ton sever.

Apoi, alergă spre el, i se aruncă în braţe şi, împreună, se rostogoliră pe nisip, râzând în hohote. Nebună de bucurie, Sabrina îşi ascunse capul la umărul lui, şoptind:

— Oh! Jake, dacă ai şti cât am fost de speriată când am auzit focurile de armă! Niciodată în viaţa mea n-am tremurat atâta. Mi-era atât de frică pentru tine! Să nu te mai expui niciodată la aşa ceva!

— Da, doamnă! declară el cu o voce răguşită de pasiune.

O sărută îndelung, ţinând-o strâns lipită de el, apoi o împinse cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce-o să facem acum? Îl ducem pe Perry la comisariat?

— În curând, răspunse el fără a-i mai da vreo explicaţie.

— Cum asta? Nu trebuie să-l ducem la poliţie şi să-l chemăm pe Teague?

— Trebuie întâi să ne lămurim în nişte probleme.

— Jake? Nu înţeleg…

— Du-te şi aşteaptă-mă în jeep, Sabrina.

— Nu. Întâi răspunde-mi. Ce vrei să faci cu Perry?

— Trebuie să-mi mărturisească motivele pentru care a acţionat astfel. Lasă-mă, Sabrina. Te ajung din urmă în cinci minute.

— Nu cumva să-l torturezi! urlă ea.

— Nici nu se pune problema, Sabrina. Acum du-te, ca să-mi pot termina şi eu treaba. Poate mai sunt şi alţi oameni în primejdie şi aş vrea să aflu.

Învinsă, abandonă partida şi urcă cărarea stâncoasă, bombănindu-l pe acest bărbat tiranic care-i hotăra de unul singur viaţa, în modul cel mai natural din lume.

Din fericire, scăpaseră amândoi cu bine.

X

La puţin timp după aceste evenimente dramatice, Sabrina se găsea singură în atmosfera liniştită a camerei ei de la hotel. Era prost dispusă, enervată, ceea ce o făcea să străbată camera în lung şi-n lat ca o leoaică.

Aşteptase cam un sfert de oră lângă jeep-ul stricat şi Ford-ul cu care-i urmărise Dryden. Apoi apăruse Jake, care, învăluit într-o tăcere surâzătoare, îl împinsese pe Dryden pe locul din spate al Fordului. Speriată, bănuitoare, Sabrina îl studia pe Dryden, dar aparent, pungaşul era nevătămat.

Mereu tăcut, Jake puse în funcţiune motorul şi trio-ul deja parcursese câteva sute de metri când, în fine, declară pe un ton ironic:

— Sabrina, încetează să te uiţi la mine ca la un călău! A fost angajat de un grup de tineri revoluţionari, ale căror opinii însă nu le împărtăşeşte; eroul tău nici nu ţine deloc să-şi demonstreze bravura în spiritul cavaleresc în numele vreunei cauze. Perspectiva de a petrece câţiva ani într-o închisoare nu îl entuziasmează deloc. Aşa încât mi-a povestit din proprie iniţiativă tot ce doream să ştim.

— Ce? Dryden nu este nici măcar un cavaler rătăcitor, pierdut pe drumuri greşite? Perry, mă dezamăgeşti! îi spuse Sabrina cu un surâs resemnat.

Dryden nu-i răspunse nimic. Aşezat pe scaunul din spate, privea pe fereastră. Gluma Sabrinei nu-l atinsese în niciun fel.

În timpul drumului nu mai schimbară niciun cuvânt, Jake părea preocupat, Dryden amuţise de-a binelea, astfel că Sabrina, moartă de curiozitate, abia aştepta să ajungă la hotel.

Mare fu nemulţumirea ei când Jake, cu un ton care nu admitea replică, o obligă să se ducă în camera ei!

— Trebuie să chem poliţia, pe Teague şi să-l supraveghez pe Dryden. Du-te, Sabrina! Vin la tine cât pot de repede.

— Nu. Am obosit tot primind ordine, Jake Devlin. Şi mie mi-ar plăcea să primesc răspunsuri la toate întrebările pe care mi le pun. Niciodată n-am trăit nişte momente atât de excitante!

— Da?

Jake nu păru deloc impresionat. Escortându-l pe prizonier spre holul de la intrare, adăugă:

— Sper, în mod sincer, că nu ţi-ar place să mai trăieşti o asemenea aventură. Eu personal prefer un stil de viaţă mai liniştit, Sabrina.

La aceste cuvinte, chipul Sabrinei se lumină. Nu-i spusese el mai devreme că dorea să-şi petreacă viaţa împreună cu ea?

Puţin după sosirea poliţiei, Jake, care reuşise să-l contacteze pe Teague, îi comunică calm:

— O să te sune mama ta.

— Încerci să scapi de mine, i-o întorsese ea.

— Sabrina, destule emoţii pentru noaptea asta. Du-te la tine în cameră!

Deşi furioasă, sfârşi prin a ceda ordinelor lui şi acum se găsea închisă între cei patru pereţi ai elegantei ei camere.

Îşi rumega în tăcere mânia, când auzi soneria telefonului.

— Bună, mămico! Ce faci? strigă ea veselă.

— Bine, dar tu, Sabrina? Domnul Teague mi-a povestit că erai cu bodyguardul tău când v-a atacat acel Dryden. După părerea lui, Dryden îl mituise pe recepţioner ca să-i raporteze toate mişcările voastre. Astfel, aflase că Jake a comandat o maşină. Probabil, profitase de întuneric ca să verse ceva în benzină şi v-a putut urmări fără dificultate.

— Îmi merge foarte bine, mămico. Fii liniştită. Şi domnul Teague? Ce-a mai spus? Eu nu ştiu nimic fiindcă bodyguardul meu preferă să păstreze tăcerea.

— Se pare că Dryden este un profesionist angajat de un mic grup de ţicniţi ca să te răpească. Vroiau prin asta să facă presiuni asupra mea şi a lui Farsight ca să ne blocheze cercetările şi să ne împiedice să onorăm contractul.

— Dar la ce bun? Chiar dacă Farsight şi-ar fi abandonat lucrările, o altă întreprindere ar fi preluat contractul!

— Terorismul se bucură astăzi de o mare publicitate. Graţie presei, acţiunea lor ar fi avut un mare răsunet. Cine ştie ce e în mintea unor asemenea oameni! În prezent au împânzit lumea întreagă! Teague afirma că Dryden a dat o listă impresionantă de nume care va permite FBI-ului să aresteze capii. Această afacere va fi încheiată într-un timp record. Cu atât mai bine. Eram nebună de îngrijorare din cauza ta! Noroc că te-am obligat să pleci cu un bodyguard! Dacă te-aş fi ascultat, mi-aş fi reproşat-o toată viaţa!

— Da, tocmai vroiam să-ţi spun…

Chiar în acel moment Jake deschise uşa, dar Sabrina nu se sfii să continue:

— Acest bodyguard pe care l-ai angajat îşi ia munca prea în serios, mamă!

— Slavă Domnului!

Jake străbătu camera şi veni să se aşeze pe pat lângă Sabrina. O expresie de nelinişte se citea în ochii gri care o observau cu atenţie pe Sabrina.

— Nu înţelegi, mamă. Îmi dă tot timpul ordine. A insistat să doarmă la mine acasă pe canapea, înainte să plecăm din Portland. Aici a vrut să luăm două camere prevăzute cu uşă de comunicare între ele, se scoală în toiul nopţii şi deschide uşa dintre camere, critică felul meu de a mă comporta, modul meu de viaţă. Pe scurt, îmi face morală de dimineaţă până seara, sub pretextul că l-ai angajat ca să vegheze asupra mea.

Împinsă de enervare, Sabrina nu mai termina lista reproşurilor şi o făcea cu atâta răutate, încât Joan McAllaster, perplexă, o întrebă:

— Ce aştepţi de la mine, Sabrina?

— Vreau să-l concediezi imediat!

De data asta, Jake consideră că auzise destule. Se ridică dintr-un salt şi înşfăcă receptorul.

— Alo, doamna McAllaster?… Da, înţeleg… Da. Mulţumesc foarte mult… Da, bineînţeles.

Urmă o lungă tăcere.

— Da, şi eu sper să vă întâlnesc în curând. Nu fiţi îngrijorată în privinţa Sabrinei. Sunt eu aici. Noapte bună, doamnă… Da…?… Oh!

Şi surâse ironic.

— Da. O să lucrez benevol. La revedere, spuse el întinzându-i receptorul Sabrinei.

Sabrina închise şi-l interogă imediat:

— Ce ţi-a spus?

— Că sunt concediat.

— Oh, foarte bine! Iată-ne acum pe picior de egalitate, îi lansă ea cu maliţiozitate.

— A adăugat totodată că sunt invitatul ei pe restul sejurului tău din Hawai. Ca recompensă!

Sabrina căzu pe gânduri.

— Mda… e pe drept!

Inima îi bătea cu putere. Spiritul ei înfierbântat era chinuit de mii de întrebări şi de îndoieli. În fond, ce ştia ea de Jake, ce gândea el cu adevărat despre legătura lor? N-ar fi fost mai înţelept din partea ei să joace teatru, ca să poată afla mai multe?

— Seminarul îţi place, Jake?

— Da, mult.

— Poţi afla acolo o mulţime de lucruri, nu-i aşa?

— Da, dar am aflat şi mai multe, azi noapte pe plajă.

Sabrina clipi uşor.

— Vorbeşti de Dryden şi complicii lui?

— Nu, de tine.

O emoţie stranie o cuprinse pe Sabrina.

— Ce vrei să spui, Jake?

— Mi-ai dăruit încrederea ta, Sabrina. O încredere absolută. Erai supărată, eu nu aveam timp să-ţi explic situaţia noastră, dar tu ai avut încredere în mine. Când mi-ai transmis sărutul acela…

— Oh!

Ea afişă un aer dezinvolt.

— A fost un gest deliberat, Sabrina? Erai sinceră?

— Da, bineînţeles…

Şi vocea ei se transformă într-un murmur abia auzit. Sabrina retrăia acele momente îngrozitoare, spaimele ei, acel moment groaznic de confuzie după intervenţia mincinoasă a lui Dryden. Închise ochii şi-şi regăsi siguranţa: îl iubea pe Jake, îşi dăduse seama de asta în singurătatea grotei, în toiul pericolului.

— Îmi oferi atunci un gaj! Dă-mi-l acum! îi spuse Jake apropiindu-se de ea.

— Care? Acel mic sărut?

Acum vorbea în şoaptă. Ce bine era să-l simtă pe Jake atât de aproape de ea! Ce liniştitoare era prezenţa lui! Sabrina murea de dorinţa de a i se arunca în braţe!

— Aminteşte-ţi de cuvintele Larissei. Cavalerii nu se luptau niciodată fără o eşarfă, fără un dar de la doamna inimii lor! Afirmau că în el se afla izvorul curajului lor.

— Credeam că-ţi baţi joc de aceste principii ale cavalerilor!

— Aşa gândeam în această noapte. Sabrina, ştii ce a însemnat pentru mine încrederea ta?

— Liniştea. Nu riscai să mă vezi făcând o nebunie!
— Nu, Sabrina. Atitudinea ta exprima dragostea.
Sabrina se crispă când mâna lui Jake i se aşeză pe umăr. Îi ghicise deci secretul! Ce-o să facă acum?
— Mă iubeşti, Sabrina?
Ochii mari gri căpătaseră culoarea argintului în bătaia razelor lunii.
— Da.
Acest răspuns simplu, ca o mărturisire, o făcu să tremure, simţindu-se acum lipsită de apărare, ca şi cum şi-ar fi abandonat armura.
Nespus de fragilă, emoţionată, stătea dreaptă în faţa lui.
Dar Jake, tulburat, îşi şi deschisese braţele pentru a o primi la pieptul lui puternic.
— Doamne, Sabrina! Nici nu-ţi poţi imagina cât sunt de fericit! Scumpa mea, îţi jur, o să veghez asupra dragostei noastre. N-o să-ţi mai fie niciodată frică. Crede-mă. Voi fi lângă tine mereu, să nu te îndoieşti de asta.
— Încerci să-mi spui ceva important, Jake?
Îşi ascunse faţa în părul ei des şi mătăsos şi, cu o voce gâtuită de bucurie, îi mărturisi:
— Fii fără teamă, Sabrina. Cred că te-am iubit din acea primă noapte, petrecută în apartamentul tău din Portland. Când m-am trezit dimineaţa în braţele tale am simţit o senzaţie de împlinire, necunoscută până atunci. Apoi, pe acest balcon, mi te-ai dăruit şi am înţeles ce se întâmpla cu mine. Niciodată n-am încercat un sentiment atât de violent. Mi-am promis atunci să-ţi las timp de gândire. Ştiam că ai nevoie de asta. Vroiam să te obişnuieşti, să ai încredere în mine. Dar, vai… în această noapte, toate visurile, toate speranţele mele s-au spulberat.
— După ce am descoperit portofelul? întrebă ea.
— Pot să-ţi explic totul, dar este foarte complicat!
— Îmi închipui!
— Sabrina, pe vremea când duceam o viaţă aventuroasă, aveam obiceiul să călătoresc sub diverse nume de împrumut, cel de Jason Stone printre altele. Vechile obiceiuri nu se pierd aşa uşor, mai ales că acesta mi-a adus deseori avantaje. Astfel că, părăsind Portland-ul, am aruncat în geanta de voiaj şi acel permis de conducere, în cazul că… De exemplu, dacă am fi luat un avion din Milo, aş fi utilizat această falsă identitate pentru a încurca pistele.
— De ce erai atât de furios când m-ai văzut cu portofelul în mână, Jake?

— Pe de o parte mă exasperase Teague, pe de altă parte ar fi trebuit să-ţi explic în amănunt motivele comportamentului meu şi eram în criză de timp. Turbam de furie, însă fără îndoială împotriva mea!

— Şi Teague, ce-ţi spusese?

— Mă sfătuise pur şi simplu să nu părăsesc hotelul. Trebuia să serveşti drept momeală acestei adunături de ticăloşi. Acum îmi înţelegi furia?

Emoţionată, Sabrina îi surâse:

— Totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Toată lumea e acum mulţumită, nu?

— Eu simt dacă tu mă iubeşti!

O lumină de duioşie îi îmblânzi figura gravă.

— Scumpul meu fluturaşi Am atât de puţin să-ţi ofer. Şcoala n-o să-mi aducă cine ştie ce venit înainte de un an sau doi şi n-am dreptul să-ţi propun să…

Cu o voce glumeaţă, ea îl întrerupse:

— Înţeleg că mă ceri în căsătorie, Jake? Pentru că, în acest caz, accept!

Un surâs plin de senzualitate învălui chipul lui Jake.

— În acest caz nu am de ales! Dacă hotărârea ta e luată, eu în chip de nobil cavaler, nu pot decât să mă plec în faţa dorinţelor tale!

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi de fericire, Sabrina îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Vei fi soţul cel mai uşor de dus de nas din întreaga lume!

— Ce tot spui? Eu care mă şi vedeam adorat de o soţie blândă şi supusă!

— Ce importanţa mai are! Oh, Jake! Cât te iubesc! Niciodată n-aş fi crezut că inima mea va cunoaşte un asemenea sentiment! Mă credeam vindecată de dragoste pentru totdeauna!

— Excelent pretext pentru a juca rolul tinerei femei dinamice care aleargă de la un cocktail la un seminar la bordul unui M.G. lansat cu o sută de kilometri pe oră, nu-i aşa?

— Te gândeşti să-mi schimbi viaţa?

— Pentru început, ne vom debarasa de primejdiosul tău bolid!

— Nici vorbă!

— Portland-ul posedă un excelent sistem de transport în comun, iar pentru diverse escapade, te informez, scumpa mea, că posed o superbă limuzină.

— Şi sentimentele mele?

— Mă ocup eu de asta!

— Jake, ai uitat că ai fost concediat? Nu mai ai dreptul să-mi dai ordine! îl provocă Sabrina pufnind în râs.

— Nu mai sunt bodyguard, bineînţeles, dar atenţie! un viitor soţ câştigă un număr impresionant de drepturi şi privilegii. Oh! Sabrina, cât te iubesc! Şi am atâta nevoie de tine!

— Ca să-ţi alung fantomele nocturne?

— Nu. Tu mi-ai redat gustul de a trăi, visez cu ochii deschişi la pasiunea, drăgălăşenia şi dragostea ta. Oferă-mi, scumpa mea, aceste trei comori şi, în schimb, eu îţi voi aparţine pentru totdeauna.

Cu figura transfigurată de fericire, Sabrina îi mângâie obrazul.

— Da, Jake. Pentru totdeauna.

Se aplecă atunci şi-şi lipi buzele de ale ei, într-un sărut plin de promisiuni.

Apoi o ridică în braţe şi o purtă până la pat. Aici, o dezbrăcă de veşminte, ca şi cum ar fi fost vorba de un giuvaer de preţ înfăşurat în mătăsuri. O clipă îndelungată îi admiră pielea mătăsoasă, apoi se dezbrăcă în grabă pentru a se lipi de trupul ispititor.

— Îmbrăţişează-mă, fluturaş şi du-mă pe aripile tale fremătătoare până la capătul lumii.

O cuprinse în braţe şi-i acoperi gâtul cu sărutări fierbinţi. Împreună îngânară cântecul etern al amanţilor fericiţi, descifrară misterul universal al plăcerii împărtăşite, apoi căzură pradă unei lenevii binevenite, până când Jake se întinse şi murmură:

— S-a făcut târziu.

— Hmm! Ţi-e somn?

— Da. Am lucrat toată noaptea!

— Crezi că şi acum somnul îţi va fi bântuit de coşmaruri?

— Nu, fiindcă tu eşti lângă mine. Când te căsătoreşti cu mine?

— La sfârşitul lunii noastre de miere din Hawai!

— Ciudat! Am impresia că nu respecţi deloc ordinea lucrurilor. După părerea mea este exact invers. Am însă o idee mai bună. Imediat voi chema detectivul pe care l-am întâlnit în această noapte şi-i voi cere să ne aranjeze aici căsătoria noastră.

— Nu grăbeşti lucrurile?

— Nu. Tu ce crezi?

— Sunt sigură pe sentimentele mele, dar Jake… cum e posibil? Ne cunoaştem de atât de puţin timp!

Cu un gest posesiv, Jake îi luă mâna şi o duse la buze.

— Este foarte simplu, tu eşti un fluturaş, iar eu ţin plasa! Suntem făcuţi unul pentru altul.

— Ce prozaic eşti! Dar nici nu mi te imaginam în rolul de amant platonic. Eşti fără pereche în rolul de salvator al domnişoarelor aflate la necaz!

— Iar tu goneşti monştrii nopţii cu o abilitate remarcabilă. Vezi, formăm o echipă perfectă!

— Aha, vezi să nu uiţi acest termen! Ilustrează de minune această noţiune de colaborare pe care te încăpăţânezi s-o negi. Cred însă că va fi greu să-ţi schimbi comportarea!

— Nu ai decât să te gândeşti la puterea dragostei mele, dacă din când în când modesta mea persoană te va enerva, o necăji el.

— Dacă e vorba să stabilim nişte reguli pentru legătura noastră, îţi subliniez că n-o să tolerez ca…

— Ce?

— Să abuzezi de degetele tale diabolice! Talentele tale la judo şi karate mă lasă rece!

— Ce vrei să spui cu asta?

Şi, la această întrebare, împleti vorbele cu gestul şi degetele lui exercitară o apăsare puternică asupra uneia din coapsele Sabrinei care fremăta electrizată.

— Asta!

— Şi asta?

Reînnoi experienţa la baza gâtului şi, de data aceasta tânăra femeie gemu de plăcere.

— Oh! da, Jake, da.

Se aplecă spre ea şi cu manierele unui cavaler al timpurilor noastre o conduse pe drumurile dragostei, într-o cursă nebună dar şi magică totodată.

SFÂRŞIT